

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

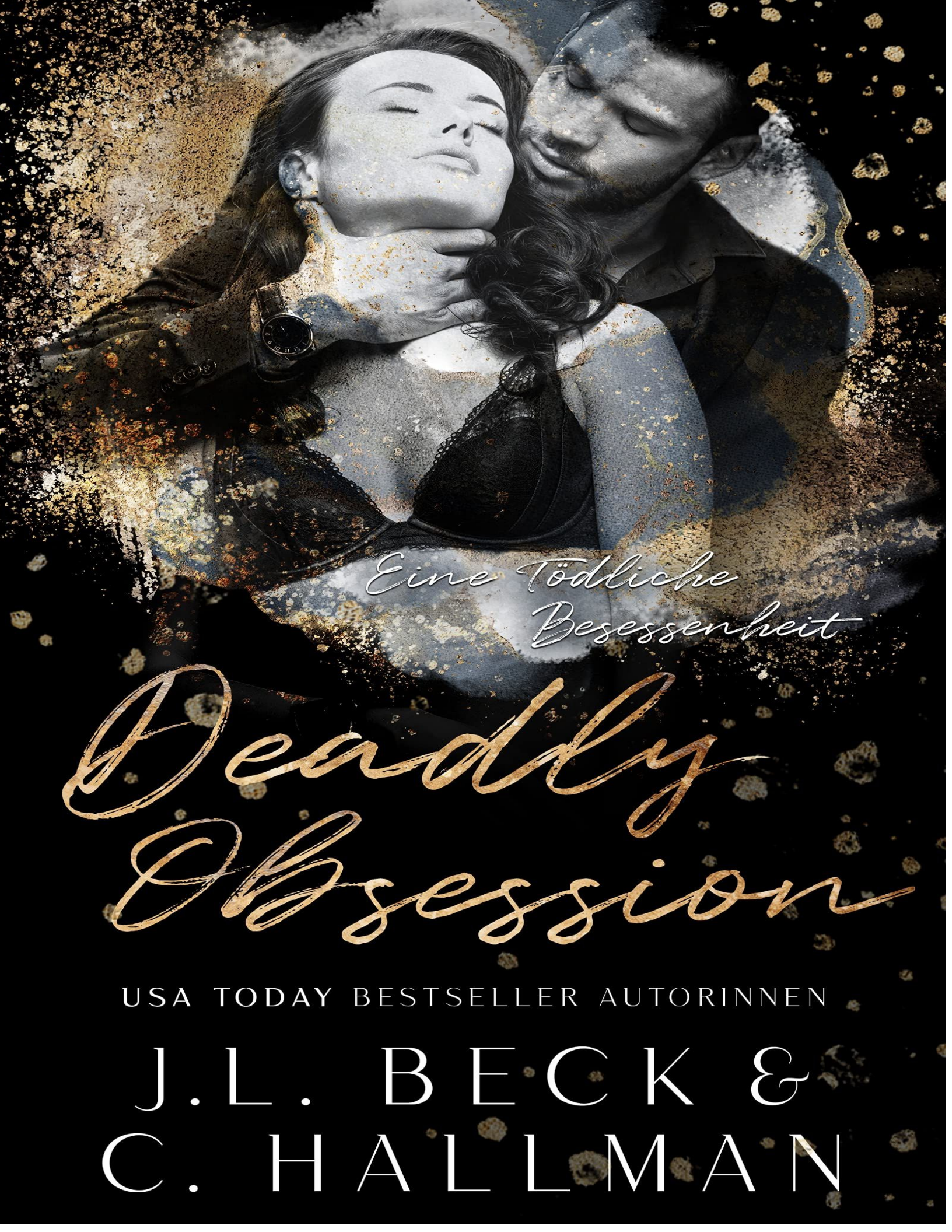
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

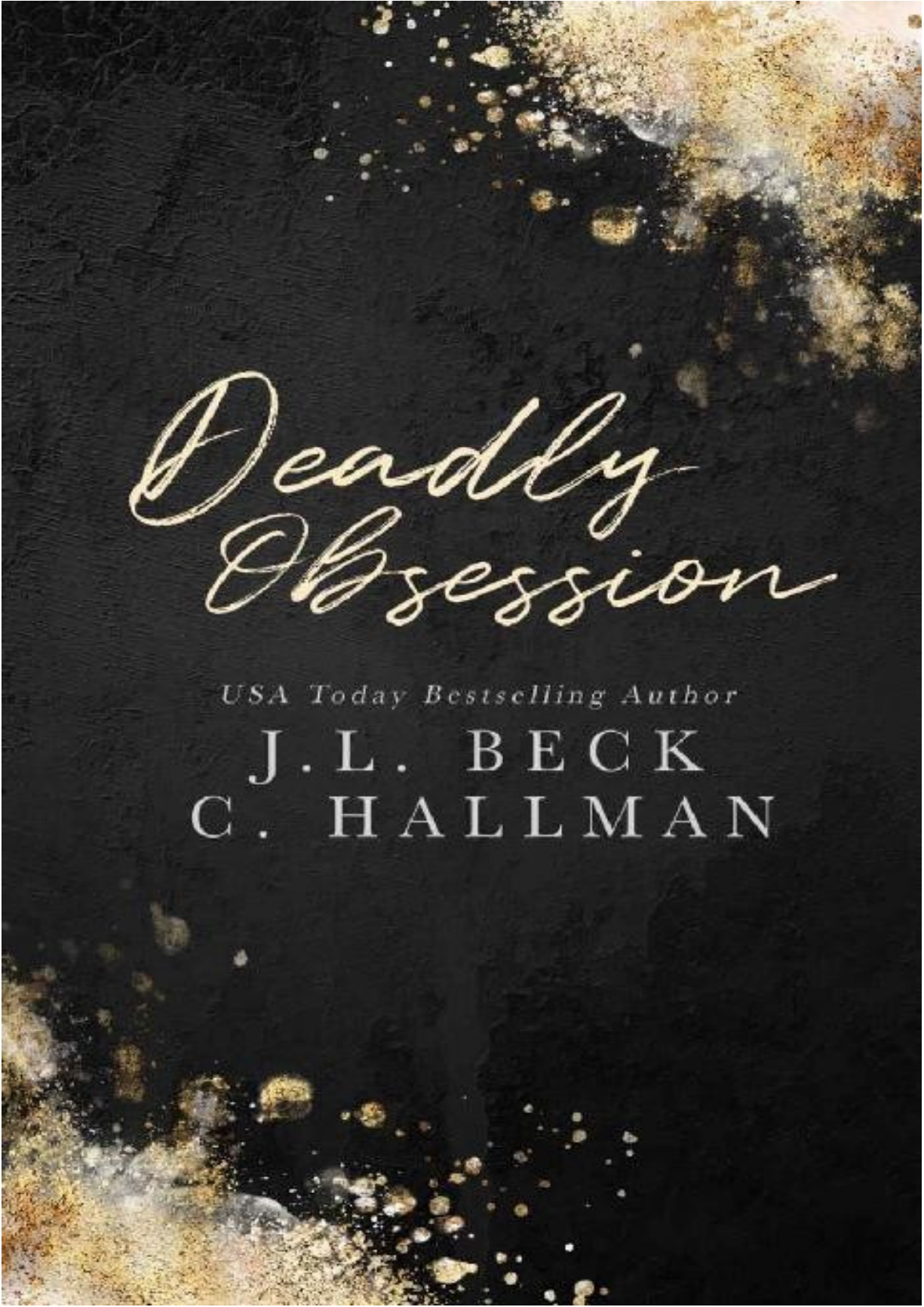
A man and a woman are shown in a close embrace. The woman is in the foreground, her head tilted back and eyes closed, wearing a black lace bra. The man is behind her, his face partially visible as he leans in. The background is dark and heavily textured with gold and brown splatters, giving it a gritty, artistic feel.

*Eine Tödliche
Besessenheit*

Deadly Obsession

USA TODAY BESTSELLER AUTORINNEN

J.L. BECK &
C. HALLMAN

Deadly Obsession

USA Today Bestselling Author

J. L. BECK
C. HALLMAN

TAKINTI DÜETİ

Lütfen Ölümcül Saplantı'nın Saplantı Düeti'nin İkinci Bölümü olduğunu unutmayın. Tek başına bir kitap DEĞİLDİR.
Birinci Kitap - Zalim Saplantı bu kitaptan önce okunmalıdır.

Teşekkürler ve iyi eğlenceler!

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22 Bölüm

23 Bölüm 24

Bölüm 25 Bölüm

26 Sonsöz

Yazarlar Hakkında

Ayrıca Yazarlar Daha
fazla Xander ister
misiniz?

TELİF HAKKI © 2019 J.L. BECK C. HALLMAN

TÜM HAKLARI SAKLIDIR.

BU KİTABIN HIÇBİR BÖLÜMÜ HERHANGİ BİR BİÇİMDE VEYA HERHANGİ BİR ELEKTRONİK VEYA
BİLGİ DEPOLAMA VE ERİŞİM SİSTEMLERİ DE DAHİL OLMAK ÜZERE MEKANİK YOLLARLA
BİR KİTAP İNCELEMESİNDE KISA ALINTILARIN KULLANILMASI DIŞINDA, YAZARDAN YAZILI İZİN ALINMALIDIR.

KAPAK TASARIMI: C. HALLMAN

KURGU: KELLY ALLENBY

C iç bloklar gözlerimi aşağı indiriyor. Yuvarlanmaya çalışıyorum ama vücudumdaki her kas geriliyor. Sanki on katlı bir binadan fırlatılmışım da sırtüstü yere düşmüşüm gibi hissediyorum. Havaya doğru inerken

Parmak uçlarım yumuşak bir şeye değiyor, bir çarşaf ya da battaniye. Bilmiyorum ama soğuk ya da sert değil. Yer değiştirdiğimde artık soğuk betonun üzerinde değil, başka bir yerde olduğumu fark ediyorum. Kafam karışıyor.

"Şşşt, polis yolda. Her şey yoluna girecek. Seni vuran kişiyi bulacaklar." Bir ses yatıştırıyor, ama üzerimdeki etkisi bu değil ve anında gözlerim açılıyor. Çılgına dönmüş bir halde odaya bakıyorum. Antiseptik kokusu duyularıma saldırıyor ve bulmacayı çok hızlı bir şekilde bir araya getiriyorum.

Hastanedeyim. Hastanedeyim. Christian'ın beni otoparkta ölüme terk ettiği hastanede. Şaka yapıyor ama, çünkü ölmeyeceğim. En azından bugün. Vücudumda bir acı patlak veriyor ve yataktan kalkıp dengesiz ayaklarımın üzerinde dururken kaslarım protesto ediyor.

"Efendim, uzanmanız gerekiyor!" Hemşire bana doğru koşuyor, gözleri panik içinde ama ona acı vaat eden karanlık bir bakış atıyorum ve olduğu yerde duruyor. Odadan çıkarken hiçbir şey söylemiyorum, vücudum bana bağırıyor, arkamı dönüp uzanmam için yalvarıyor.

Bu bir seçenek değil. Dove'un bana ihtiyacı var. *Lanet olsun*. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Ona ulaşmasına izin verdim. Şu anda ona ne yaptığını hayal bile edemiyorum. Ona dokunuyor. Onu kırıyor. Christian gibi bir adam için çok kırılgan. İnce bir cam gibi, tek bir dokunuşla onu paramparça edecek.

Kalbim göğsümde çarpıyor. İntikam. Buna ihtiyacım var. Alacağım. Ona dokunduğu ve ona bir şey yaptığı için lanet kanında yıkanacağım. Eğer kafasında tek bir saç teli bile yerinde değilse... Bunu düşünmeme izin veremem. Hastaneden topallayarak çıkarken, insanların yanından geçerken pis bakışlara ve bazı şaşkın bakışlara maruz kalıyorum. Gömleğime baktığımda her yerimin kan içinde olduğunu fark ediyorum. Tek yapabildiğim omuz silkmek çünkü umurumda değil. Attığım her adımda yan tarafım yanıyor ve başım dönüyor. Eğer Dove'u kurtarmak için orada olacaksam, bizi kurtarmak için, o zaman bu kurşunu çıkarmanın bir yolunu bulmam gerekecek. Nereye yürüdüğüm hakkında hiçbir fikrim yok. -Christian'ın bana söylediklerini kafamda canlandırıyorum.

Sergio'lara rakip bir mafya ailesi olan Castro'lar, Dove'un ölmesini istemesinin sebebidir. *Ama neden?* Castro'lar için Dove kim? Dişlerimi sıkarak, tam olarak ne yapmam gerektiğini ve bunun her saniyesinden nefret edeceğimi biliyorum. Dove'u Christian'ın ellerine mecbur olduğumdan daha fazla bırakmak isteyeceğim son şey, ama kafamı saran öfkeli pusla bile, oraya tek başıma silahla gidersem onu kurtarmamın hiçbir yolu olmadığını biliyorum.

Silahlara, bir plana ve gerçekten ölmeden önce şu lanet kurşunu böğrümde çıkarıp kanamayı durdurmaya ihtiyacım var. Bu da Castro ailesine gitmek zorunda kalacağım anlamına geliyor. Yakındaki bir duvara yaslanıp göz kapaklarımı sıkarak kapatıyorum ve kendimi burnumdan nefes almaya zorluyorum. Yanımdaki acı, kalbimin şu anda göğsümde hissettikleriyle kıyaslanamaz bile. Çok zor olsa da, o anda Dove'u düşünmemek için kendimi zorluyorum. Gömleğimden sıyrılıp kumaşı alıyorum ve olabildiğince sert bir şekilde yan tarafıma bastırıyorum. Yumruğum sıkılıyor ve acı tenime yayılıyor. Sanki jiletler etimi kesiyor ve arkalarında derin kesikler bırakıyor. Gözlerim dalgalanarak kapanıyor ve kendimi acıdan başka bir şey düşünmeye zorluyorum. Şu anda tek seçeneğim susmak.

Araba. Silah. Castro'nun. Bu sırayla. Duvarı iterek arabaya doğru topallayarak ilerlemeye devam ediyorum. Arabaya ulaştığımda alnımda bir ter tabakası var ve kaslarım attığım her adımda protesto ediyor. Acıyı yutkunarak arabanın kapısını açıyorum ve içeri kayıyorum. Koltuğa yaslanıp arabayı çalıştırıyorum ve orta konsolun üzerine eğilip torpido gözünü açıyorum.

Her ihtimale karşı orada tuttuğum silahımı çıkarıp kaç mermim olduğunu kontrol ettikten sonra yanıma koyuyorum. Geri çekilerek

Bu labirent gibi yerden çıkmak için virajları dönerken lastikler gıcırıyor.

Çıkış işaretlerini takip ederek ayağımı gaz pedalına basıyorum ve caddeye çıkıyorum. Bir arabanın korna sesi kulaklarımı deliyor ama sürücüye aldırış etmiyorum. Bir görevim var. Kararlıyım. Castro malikânesine gitmek için yol tarifine ihtiyacım yok. Christian bana onlarla olan rekabetinden bahseder bahsetmez, aileyi takip etmeye başladım. Programlarını, nerede yaşadıklarını, paralarını ve zamanlarını nasıl harcadıklarını.

Onlara gitmek beni öldürtebilir ama Dove'u kurtarmak için bir şansım bile varsa bu riski almaya hazırım. Her türlü anlaşmayı yaparım, istedikleri herkesi öldürürüm. Yapmayacağım hiçbir şey, zarar vermeyeceğim hiç kimse yok. Onu geri almak zorundayım. Onu kurtarmak zorundayım.

Bana ne olursa olsun, onun hayatta kalmasını sağlamak zorundayım. Benim için önemli olan tek şey o. Eğer o ölürse, ben de ölürüm.

Şehrin içinden geçip karşı kasabaya doğru ilerlerken yanımdaki yara kendi kalp atışlarıyla atıyor. Castro malikânesinin kapısına vardığımda içim içimi yiyor, ta ki karnımda korkudan başka bir şey kalmayana kadar. Malikâneyi çevreleyen on iki metrelik ferforje bir çit var ve içeri girmek için o çiti aşmam gerekeceği gerçeği hiç de hoş bir duygu değil. Yan tarafım zaten bana bağıyor, bari yaraya bir bıçak saplayayım. Çitlere bakarak bir plan yapıyorum, beni öldürme ihtimali yüzde elli olan bir plan. Çitlere doğru yürüyüp beni içeri almalarını emretmek bir seçenek değil.

Olay çıkarıp Matteo Castro'yu benimle yüz yüze görüşmeye zorlamam gerekecek. Yolda biraz ilerledikten sonra bir yan yola sapıyorum ve arabayı ağaçların arasına saklıyorum. Eğer güvenlik kameralarında beni henüz fark etmedilerse çok şaşıracağım. Yolda topallayarak ilerlerken kendimi düzenli bir koşuya zorluyorum. Dışarıdaki hava soğuk ve ısınmış tenimle çarpıştığında titriyorum. Zayıf hissediyorum, çok zayıf, ama bunu yapmak zorundayım.

Köşemde birine ihtiyacım var ve Christian savaşmak istediğine göre, sanırım bunu onun kapısına getirecek kişi ben olacağım. Ama önce Matteo'yu yanıma almalıyım.

Arazi sınırındaki çitin kenarına ulaştığımda, tırmanmak zorunda kalacağım dağa bakıyorum. Yorgunluk içimi kaplıyor ve ilerlemeye devam etmek için kendimi zorlamam gerekiyor. *Dove'u düşün.* Uzakta bir şey gözüme çarpıyor. Bir şey değil, biri. İki adam

bana doğru geliyorlardı. İri yarı, kaslı ve göğüslerinde silahlar vardı.

Savaşacak durumda değilim. Umarım beni öldürmezler, çünkü lanet olsun, bunun bitmesi için boktan bir yol olurdu.

"Ya ölmek istiyorsun ya da lanet olası bir ölüm arzun var." Adamlardan biri yaklaştığında alay ediyor. Aramızda hâlâ çit var ama bunun beni kurtarmayacağını biliyorum. Beni şu anda öldürmek isteseler, öldürebilirler.

"Matteo'yla konuşmam gerek," diye mırıldandım.

Az önce konuşan aynı adam şaşkın bir kıkırdama çıkarıyor. "Matteo ile konuşman mı gerekiyor? Üzgünüm dostum ama bu işler böyle yürümez. Patron seni görmek isterse haberin olur. Şimdi defol git buradan." Elleriyle bir kıst hareketi yapıyor ve eğer bu kadar acı içinde olmasaydım, sırtıtabilirdim.

Silahım kot pantolonumun kemerinde ağır bir şekilde duruyor ve ona uzandığım anda beni vuracaklarını biliyorum. Yine de almam gereken bir risk bu. Onlardan birini vurmak beni kesinlikle Matteo'ya götürecektir. Ölümü diri mi? Emin değilim.

Mümkün olduğunu bile bilmediğim bir çeviklikle hareket ederek silahımı aldım ve bana gülen adama doğrulttum.

"Gücenmek yok," diye homurdanıyorum tetiği çekerken. Aynı anda arkadaşı da silahını çekip ateş ediyor. Kurşun omzumu delip hassas dokuya saplanıyor. Ölmeden önce daha ne kadar kan kaybedebilirim? Kurşunun girdiği yerde derim acıyor ve dizlerim titreyerek geriye doğru sendeliyorum. Yerin görüldüğünü hissedebiliyorum. Yüce olanın bu kadar sert düşeceğini kim bilebilirdi? Yaptığım onca şeyden sonra, her şey yerle bir oluyor. Her zaman öldüren ve hayatlara son veren adam sonunda karma tarafından yakalandı.

Sert bir gümbürtüyle yere indiğimde tek yapabildiğim gökyüzüne bakmak oldu.

"Aptal," diye homurdanıyor beni vuran adam yürürken, yüzü ortaya çıkıyor. Botunun burnu göğüs kafesine çarpıyor ve acı vücudumda sekiyor. *Hay sikeyim.* "İsteddiğini aldın. Görünüşe göre ceset torbasıyla gideceksin."

Acı beni kuşatıyor ve silahını kaldırıp tetiği tekrar çekişini ağır gözkapaklarımın ardından izliyorum. Bir kurşun daha etime batıyor, kaslarımı yakıyor. Dove'u geri getirecekse seve seve alacağım başka bir kurşun.

Ben. Gözlerim son kez kapanırken hissettiğim tek şey siyahlık ve acı.

Kendime geldiğimde ilk fark ettiğim şey hayatta olduğum. Onu geç. Hayatta değilim. Öldüm ve cehenneme gittim. Aslında cehennem, şu anda uğraştığım şeyle karşılaştırıldığında bir tatil olurdu. Tüm vücudum bir alev gibi, yanıyor ve zonkluyor, hiç bitmeyen bir ateş kıvılcımının üzerine benzin fışkırtıyor. Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken her kasım geriliyor.

"Tekrar hoş geldin Zane," diyor tanımadığım bir ses ve ben sesin geldiği yöne doğru dönüyorum. Karanlıktan başka bir şey bulamadım. O zaman bileklerimin yatağın kenarlarına kelepçelendiğini fark ediyorum. Metal, keskin hareketlerimle çınıyor. Acı verecek kadar çekiştiriyorum, metal derime battıkça dişlerimi sıkıyorum. Yavaş yavaş her şey yerli yerine oturmaya başlıyor. Çıplak göğsüme baktığımda artık kanamadığımı görüyorum. Göğsümdeki kurşun deliklerinin her biri temizlenmiş ve yaralar gazlı bezle kapatılmıştı.

Ne oldu böyle?

"İstediğin zaman teşekkür edebilirsin." İşte yine o ses ve her bir sinir ucumu gıcırdatıyor. Bütün bunları boşuna yaşamadım ve geçen her saniye Dove'un bir yerlerde acı çekiyor olabileceği ya da daha kötüsü olabileceği bir saniye daha...

"Matteo ile konuşmam gerek!" Homurdanıyorum.

"Bugün senin şanslı günün evlat." Gölgelelerin arasından Matteo beliriyor, konuşmam gereken adam. Bal rengi saçları arkaya doğru kaymış ve koyu renk gözleri tehditkâr, yani ayak bileğinizi kemiren küçük bir köpek kadar tehditkâr. "Adamlarımdan birini vurmanı gerçekten takdir etmiyorum, ama sanırım o tek atış yaptığına ve sen üç atış yaptığına göre ödeştik."

"Önemli değil ama buraya geldiğimde vurulmuştum. Senin adam beni sadece iki kez vurdu."

Matteo bakışlarını daraltıyor, dudaklarında bir sırıtma beliriyor. "Anlıyorum. Yine de buraya gelip adamlarımdan birini vurarak vurulmayı hak ettin. Seni öldürmesi gerekirdi. Sonunda seninle tanışabildiğim için şaşırdığımı söyleyebilirim.

Kötü şöhretli Zane olsa da. Sergio ailesinin tetikçisi. Başına ödül konduğunu biliyor muydun?"

Tek yaptığım omuz silkmek. "Buraya ödül için gelmedim ve eğer beni Christian'a teslim etmek istiyorsan, et. Onda bana ait bir şey var ve onu geri istiyorum. Zaten bana bir iyilik yapmış olursun."

Matteo bana bakıyor, sadece bakıyor. "Bu işlerin böyle yürümediğini biliyorsun. Buraya gelip benden yardım isteyebileceğini düşünüyorsan taşakların Teksas büyüklüğünde olmalı."

Şu anda hiçbir şey umurumda değil. Önemli olan tek şey Dove'u kurtarmak, onun güvende, hayatta ve korunuyor olduğundan emin olmak. "Sana onun tüm sırlarını anlatacağım. Kimi istersen öldür. İhtiyacın olan her şeyi yap. Sadece biraz silaha ve insan gücüne ihtiyacım var. Tek istediğim bu. Bu bir evlilik ya da ilişki değil. Bir bok değil. Sen bana yardım et. Ben de sana yardım edeceğim." Hissettiğim kadar zayıf ve çaresiz görünmemeye çalışıyorum ama bu noktada yapabileceğim pek bir şey olduğunu sanmıyorum.

Matteo tünediği yerden kalkıyor. "Sana neden yardım edeyim ki? Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve ihtiyacım olan son şey senin yardımın. İhtimallerin sana karşı olduğunu biliyorum. Sergio ailesinin tetikçisi olarak, benim rakibim olan ve işime burnunu sokmaya devam eden bir aile olarak, seni öldürmeliyim. Aslında, şu anda seni kafandan vurmamam için bana iyi bir neden söyle."

"Elimde bir tane yok. Tek bildiğim Christian'ın senin ölmeni istediği. Listemde sırada sen vardın. Şimdi, eğer bana yardım etmeyeceksen, bırak gideyim." Kelepçeleri tekrar çekiştiriyorum, kaslarım yorgunluktan yanıyor. Matteo kayıtsız görünüyor ve bundan sonra ne olacağını merak ediyorum.

"Onda seni şeytanla anlaşma yapmaya teşvik edecek ne var?" Yutkunuyorum, ona Dove'un benim için kim olduğunu açıklamak zorunda kalacağımdan nefret ediyorum. Onun için tüm dünyayı yakıp yıkacağım çok açık, bu yüzden en büyük zayıflığımın o olduğunu saklamanın bir anlamı yok. Bunu zaten kendim ifşa ettim.

"Dove. Kız onda. O benim ve onu geri istiyorum." Homurdanıyorum.

Matteo kıkırdar. "Bir kız için savaş mı başlatmak istiyorsun? Herhangi bir kadından alabileceğin bir amcık için mi?"

"O sıradan biri değil ve ona zarar verecek. I..." Bir sonraki sözlerimi söylemek beni öldürüyor, paramparça ediyor. Hayatım boyunca güçlü olmaya, ölümün gözlerinin içine bakıp gülümsemeye yemin ettim, ama bu sadece

artık benim hakkımda. Dove benimle aynı kumaştan yapılmadı ve bu dünyayla başa çıkamaz. "Lütfen, o benim tüm dünyam ve ben... şu anda hiçbir şeyim yok. Ben yürüyen bir hedefim, eğer onu kurtarmak için oraya tek başıma gidersem, oradan çıkamayız. Sen benim son şansısın..."

Matteo başını yana eğerek parmaklarını çenesine vuruyor. "Peki neden senin değerli küçük kız arkadaşını çalsın ki?"

"Çünkü on yıldır onu arıyor... Nedenini bilmiyorum ama onu bir şey için kullanmayı planladığını biliyorum. Onun ölmesini istemesinin senin suçun olduğunu iddia ediyor ama ben henüz bağlantıyı çözemedim."

"İlginç... Yani bu kız, onu tanıdığımı mı varsayıyor?"

Başımı salladım. "Ama onu geri alana kadar nasıl ya da neden olduğunu anlayamayacağız."

Gözlerinde bir merak kıvılcımı belirliyor ve onu yakaladığımı anlıyorum.

"Tamam. Yardım edeceğim, ama bana borçlu olacaksın, Zane. Ben aksini söyleyene kadar borçlusun."

Göğsümde umut fişkırıyor. Ne olduğu ya da benden ne yapmamı istediği umurumda değil. Yapacağım. Önemli olan tek şey Dove. Benim tatlı Dove'um.

"Tamam, sadece onu bulmama yardım et."

M Kemiklerim ağrıyor, vücudumdaki her kas sertleşiyor. Tüm vücudum ağrıyor ve göğsümde hiç bitmeyen bir boşluğun eşlik ettiği kalıcı bir krater, bir ağrı var. Ben çok bedenim ve zihnim tükendi.

Ne kadar zamandır burada olduğumu ya da buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Hiç pencere yok ve tavandan sarkan tek ampul her zaman açık. Birileri bana yemek getiriyor ama saatleri düzenli değil. Biliyorum çünkü bazen çok acıkıyorum, midem gurulduyor ve karnımı bir acı çukuru dolduruyor.

Tabii ki Zane'i kaybetmenin acısıyla kıyaslanamaz... *William*'ı. Hâlâ aklım almıyor. Bunu daha önce nasıl göremedim? Nasıl bu kadar kör olabildim? O, yıllar önce öldüğünü sandığım çocuk değildi ama yine de kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Bilmem gerekirdi. Şimdi onu tekrar kaybettim.

Elimin tersiyle yanağımdaki gözyaşlarını silerek, son birkaç gündür baktığım duvara bakıyorum. Her tuğlayı saydım, her çatlağı ezberledim çünkü yapacak başka bir şeyim yok. Aklımı başımda tutacak bir şey yok.

Tutulduğum odada sadece kirli bir yatak, ince bir battaniye ve kimsenin olmadığı zamanlarda beni tuvalete götürmesi için köşede bir kova var. Şimdiye kadar hücremden çıkmama izin verilen tek zaman bu oldu, o da koridorun sonundaki tuvalete gitmek. Bir bodrum katında olduğumu biliyorum, çok iyi korunan bir bodrum katında, ama bildiğim tek şey bu.

Christian'ın beni neden burada tuttuğunu, beni neden istediğini ya da bana bundan sonra ne yapacağını hâlâ anlamıyorum. Tek bildiğim bunun iyi bir şey olamayacağı. Günler birbirine karışıyor. Gece ve gündüz. Bilinmeyenden korkuyorum. Olacaklardan.

Dizlerimi göğsüme doğru çekerek kollarımı onlara doluyorum ve sanki bu bir şekilde daha fazla dağılmamı önleyecekmiş gibi kendime sıkıca sarılıyorum. Kendimi yatağın üzerine bırakarak cenin pozisyonunda kıvrılıyorum.

Altımdaki paslı yaylar yan tarafıma batıyor ama acı çok az. Acıyı uzaklaştırmak için gözlerimi kapatıyorum ve başka bir yerdeymişim gibi davranmaya çalışıyorum... başka bir yerde.

Zane'in beni tuttuğu dairede kendimi nasıl tutsak gibi hissettiğimi düşünmek komik. Orada olduğum süre boyunca çıkmaya çalıştım. Şu anda oraya geri dönmek için neler vermezdim? Dünyadan uzak, güvenli ve sağlam bir yerde kilitli kalmak için. Zane yanımdayken kilitli kalmak.

Bir hıçkırık daha bedenimi sarıyor ve beni titreyen bir karmaşa içinde bırakıyor. Hücremin dışından gelen bir ses beni bir anda sakinleştiriyor. Dik oturuyorum ve elimi tersiyle gözyaşlarımı siliyorum. Eğer içeri girerlerse, savunmasız görünmek istemiyorum. Beni ağlarken görme zevkini onlara tattırmayacağım. Bu tutunduğum küçük bir şey, kolayca vazgeçmeyeceğim tek şey.

Bir anahtar kilide giriyor, mekanik sesi kulaklarımı dolduruyor. Bir an sonra kapı kilitlenip açılıyor ve beni koruyan adamlardan biri kapı aralığında beliriyor.

"Dışarı çıkıp işeme vakti geldi," diye homurdanıyor. "Kovaya girmeyi tercih etmezsen tabii?"

Bu bir yanıt gerektirmiyor. Kendimi kirli şilteden iterek ayağa kalkıyorum ve titrek bacaklarımla ona doğru yürüyorum. Beni hücreden çıkarırken kolumdan tutup sarsması dışında bana dokunmadı. Bunun için minnettarım, ama bana bakışı omurgamda iğrenme ürpertileri yaratmaya yetiyor. Sanki eninde sonunda ısırabileceği bir et parçasıymışım gibi.

Sürüngen.

Beni koridorda sürükleyip banyoya sokuyor. Kapıyı arkamdan kapatıyorum, mahremiyet için minnettarım. Burada pencere de yok, yani hiçbir yere gidemiyorum. İşimi çabucak hallediyorum, böylece yıkanmak için bir dakikam oluyor ve çünkü isteyeceğim son şey pantolonum inikken beni görmesi. O kapıyı açana kadar yüzüme su sıçratıyorum.

kapıyı açıyor ve devasa bir eli koluma dolayarak beni dolap büyüklüğündeki banyodan dışarı çekiyor.

"Akşam yemeği birazdan burada olacak. Önce adamlarım yer, sen de kalanları alırsın... tabii varsa. Tabii şimdi yemek istemiyorsan? Kucağıma oturmana izin veririm, istediğin kadar yiyebilirsin." Sırıttıyor ve gözlerindeki bakış bana şaka yapmadığını söylüyor. Ciddi ve ben açken. Bu teklifi kabul edecek kadar aç değilim.

"Bekleyeceğim," diye mırıldanıyorum.

Adam sanki her şey ona komikmiş gibi gülmeye başladı. Ama ben hiç de öyle hissetmiyorum. Çılgılık atmak, ağlamak ve elimden gelse çıplak ellerimle burayı yerle bir etmek istiyorum.

Uzun koridordan gelen bir kargaşa sesiyle kahkahası aniden kesiliyor. Vahşinin iri cüssesi görüşümü engellediği için hiçbir şey göremiyorum ama uzaklardan gelen silah seslerini duyuyorum.

Ne oluyor be?

"Lanet olsun!" Üst kolumu ölümüne kavrayan adam daha hızlı yürümeye başlarken homurdanıyor ve beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor. Beni bir bez bebek gibi hareket ettiriyor, bacaklarım ona ayak uydurmamı zar zor mümkün kılıyor.

Sonra bana bir şey çarptı. Ne olduğundan emin değilim ama düşünmüyorum bile. Sadece tepki veriyorum. Normalde onunla dövüşmem ama bu anla ilgili bir şey bana dövüşmem gerektiğini söylüyor. Topuklarımı yere vurarak onu yavaşlatmaya çalışıyorum.

Ondan kurtulmak için çırpınmaya başlıyorum ama tek yaptığı inatçı bir çocukmuşum gibi beni kucağına almak oluyor. Beni hücreme fırlatıyor ve soğuk sert zemine sırt üstü düşüyorum. Kemiklerim takırdıyor ve çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

Ben daha ayağa kalkmadan kapı çarpılarak kapatılıyor ve adam uzaklaşıyor. Ayağa kalkmam biraz zaman alıyor ama ayağa kalktığımda kapıya doğru koşuyorum ve kulağımı kapıya dayıyorum.

Sonraki birkaç dakika boyunca adamların kavga ettiğini, silahların patladığını ve sonra sessizlik olduğunu duyuyorum. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey duymadığımda, ne olursa olsun, beni kim kurtarırsa kurtarsın, iyi ya da kötü, buradan çıkmam gerektiğini anlıyorum.

Beni burada bırakırlarsa, bu hücrede açlıktan ölürüm. Henüz ölemem. Hayatımın bu hale gelmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Yardım edin! Buradayım, lütfen, yardım edin!" Yumruklarımı metal kapıya vururken avazım çıktığı kadar bağıriyorum. Kapı, yumruklarımın altında sadece birazcık sallanıyor.

sert rapler. "Herhangi biri, lütfen! Yalvarıyorum, lütfen, kurtarın beni!"

Sonunda birinin yaklaştığını duyduğumda sanki sonsuza kadar kapıya vurmuşum gibi geliyor. Ayak sesleri kapının içinden boğuk bir şekilde geliyor ama gelen her kimse iyi biri olmayacağını biliyorum. Kapının kilidi açıldı ve odanın ortasına doğru geri adım attım. Saklanmak istesem bile, gidecek hiçbir yerim yok.

Kapı açıldı ve iki iri adam merakla hücreme baktı. "Burada kim varmış?" diye soruyor içlerinden biri, gözleri vücudumda geziniyor Sanki beni değerlendiriyormuş gibi. Ne için, bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum.

"Cevap ver," diye homurdanıyor diğeri, her şeyden çok ilgisizlikten. "Kimsin sen ve neden buradasın?"

"Ben hiç kimse değilim. Bir hayvan barınağında çalışıyorum. Bir adam beni kaçırdı ve buraya getirdi." Neden kendimle ilgili ilk açıkladığım şeyin bu olduğunu bilmiyorum. Nerede çalıştığımı ya da kim olduğum umurlarında değil. Düzgün düşünemiyorum. Düşüncelerim yüzüyor ve tutunduğum kelimeler parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. "Beni aldılar ve o zamandan beri burada tutuyorlar. Nedenini bilmiyorum. Kim olduklarını ya da benden ne istediklerini bilmiyorum. Lütfen, bırak gideyim. Lütfen." Kendimi olabildiğince masum ve kırılgan göstermeye çalışıyorum.

Buradan kaçmak, güneş ışığını tenimde hissetmek, özgür olmak için çaresizim. Zane'i bulmam gerek. Gerçekten öldüğüne inanmamın imkanı yok. Buradan çıkmam gerek. Bu çılgın suçlulardan uzaklara.

İki adam benden uzaklaşıp birbirlerine bakıyor ve bir tür sessiz sohbete dalıyorlar. Sonra sessizlik bozuluyor ve bana en yakın olan koridorda bağırıyor: "Ivan, burada bir sorunumuz var." Sesindeki karanlıktan irkilerek sıçradım.

Tanrım, beni öldürecekler mi? Şimdi ne olacak? Panik içimde kabarcıklar oluşturuyor, ama ikisi de bana doğru bir hareket yapmıyor.

Ivan adındaki adam koridorda diğer ikisine katılana kadar birkaç dakika boyunca hepimiz orada öylece durup birbirimize bakıyoruz.

Onu görür görmez içgüdüsel olarak bir adım daha geri çekiliyorum. Sanki vücudum bu adamın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor. Kapımı açan iki adamın iri yarı olduğunu sanıyordum, bu Ivan denen adam ikisini de kahvaltıda yiyebilirmiş gibi görünüyor, sonra da beni. Garip bir şekilde, gözlerim yakasından çıkıp boynuna dolanan bir dövmeyle takılıyor. Bu onu daha da iri gösteriyor.

Göz korkutucu, buna ihtiyacı olduğundan değil, cüssesi ve yüzündeki sert ifade yeterli.

Evet, kesinlikle beni öldürecekler.

"Hayvan barınağında çalıştığını söylüyor; onu almışlar ve burada tutuyorlarmış. Nedenini bilmiyor," diye açıklıyor adamlardan biri, patronları olduğunu tahmin ettiğim Ivan'a. Ivan bana bakıyor ve ben de tıslayıp pençeleriyle odadan çıkmaya hazır bir kedi gibi görünmemeye çalışıyorum.

"Git, buranın geri kalanını temizle. Bununla kendim ilgileneceğim," diye homurdanıyor Ivan ve o anda neredeyse altıma işeyeceğim.

İki adam gözden kayboluyor, ağır adımları gittikçe uzaklaşıyor ve benim tek yapabildiğim kapının çerçevesinin tamamını dolduran bu dağ gibi adama bakmak ve diğer adamlara geri gelmeleri için yalvarmamak için dilimi ısırarak.

"Adın ne?" diye soruyor usulca, çözemediği bir bulmacaymışım gibi bana baktıktan sonra nihayet sessizliği bozuyor. Sesi görünüşüyle hiç uyuşmuyor. Şeytan gibi ama ilahi bir sesi var.

"Dove... Dove Miller," diye kekeliyorum, sesimi düzgün tutmaya çalışıyorum ama pek işe yaramıyor gibi.

"Bak, Dove, şöyle olacak. Söylediğin kişi olduğunu ve bizim için önemli bir şey bilmediğini doğrulayana kadar bizimle geleceksin. Eğer doğruyu söylüyorsan ve hiç kimse değilsen ve hiçbir şey bilmiyorsan, o zaman gitmekte özgür olacaksın... çeneni kapalı tutabildiğin sürece."

"Peki ya yapmazsam?" Sormamam gerektiğini bildiğim halde soruyorum.

Ivan bana boş boş bakıyor, gözlerinde en ufak bir duygu kırıntısı bile yok. "Şu anda bunu düşünmeyelim."

Bir anda kendimi okyanusa atılmış gibi hissettim. Kan kaybediyorum. Köpekbalıkları etrafımda dönüyor. İlk kim ısırarak? Zane'i dinlemeliydim. Bu dünyada ondan çok daha kötü canavarlar olduğunu söylediğinde ona inanmalıyım.

"Tamam," diye cevap veriyorum çünkü başka ne diyebilirim ki? Hayır, beni burada ölüme mi terk edeceksin? Bu gerçekten bir seçenek değil.

Kapı aralığından çıkarak çıkmamı işaret ediyor ve tam ayaklarım eşiği geçerken, "Kaçarsan seni vururum ve bunu yapmak zorunda kalmak istemiyorum," diyor.

Bir saniye önce kaçmayı denedim ama sözlerindeki tehdit gerçeği ortaya çıkardı. Eğer m e c b u r k a l ı r s a , beni gerçekten vurabilirdi. I

koşmamayı seçtim. Umarım bu hayatımın en büyük hatası olmaz.

I iyileşmem birkaç gün sürüyor, bu da beni deli ediyor. Kurşun yaralarım tamamen iyileşmedi, ama şimdilik olabildiğince iyiler. Dışarıda olmalıydım, dünyayı araştırmalıydım.

Dove, şehirleri yakıp yıkmak ve insanları katletmek, bir yatakta oturup ellerime bakarak cevapların havada belirmesini beklemek değil. Ancak silahlarım ve Matteo'nun bana söz verdiği bilgiler olmadan hiçbir şey yapamam.

Her yerde gözü kulağı olduğunu ve Christian bir hareket yaparsa haberdar olacağını söylüyor. Şimdiye kadar hiçbir şey yapmadı çünkü Matteo bana yeni bir bilgi vermeye gelmedi. Karyoladan çıkıp ayağa kalkıyorum, botlarım mermer zemine sürtünüyor. Bu yerden nefret ediyorum. Başka birinin küçük orospusu olmaya mahkûm olmaktan nefret ediyorum ama her şeyden çok korkuyorum. Dove'a olanlardan korkuyorum.

Christian'ın adamlarından birinin ona elini sürdüğü düşüncesi. Bu beni katil yapıyor. Yumruğumu sıkıp tırnaklarımı avucuma geçiriyorum. Öfke yüzeyin hemen altında kaynıyor. Fırsatını bulursam onu öldüreceğim, ölümünü uzatacağım, ölümü dilemesini, yalvarmasını ve yakarmasını sağlayacağım.

"Tak, tak..." Matteo'nun sesi kulaklarıma ulaşıyor ve kendimi yumruğumu açmaya zorluyorum, kapıya doğru dönmeden önce yüzümdeki duygusuzluk maskesini kaydırıyorum. Zaten en büyük zayıflığımı ortaya çıkarmıştım ve ihtiyacım olan son şey duygularımı daha fazla açığa çıkarmak. Onun ya da bir başkasının kendimi kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu bilmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Umarım benim için bazı bilgilere sahipsinizdir?"

Matteo onunla konuşma şeklimden pek hoşlanmamış gibi görünüyor ama bana kalırsa beni öldürmek isteseydi bunu çoktan yapardı.

"Biliyorum, ama bence burada kararları kimin verdiğini anlamak önemli." Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyuyorum. Biriyle çalışmaya alışık değilim, hele ki Christian'ı birebir yansıtan biriyle. Hayatım boyunca tek kişilik bir ekip olarak çalıştım. Şimdi, takım elbiseli bir hıyardan emir almaya zorlanıyorum. Tek istediğim Dove'u bulmak, bu pisliğin pis işlerini yapmak ve burayı arkamda bırakmak.

"Bana bilmem gerekeni söyle... *lütfen*," diye homurdanıyorum. Matteo sanki dişlerimin arasından hoş şeyler gevelememi görmekten hoşlanıyormuş gibi bana sırtıyor. Çok az şey biliyor; ona bu kadar ihtiyacım olmasaydı o da ölmüş olurdu. Amacım yalakalık yapmak ya da onun en iyi arkadaşı olmak değil. Sadece Dove'u istiyorum ve onu geri almak için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Bu kulağa çok daha iyi geliyor... Tavrını düzelttiğine sevindim çünkü küçük Güvercin'inle ilgili haberleri paylaşmamaktan nefret ederdim."

Dilinden dökülen adı boğazını kesmek istememe neden oluyor, ama karnımı bir umut balonu doldurduğu için kendimi tutuyorum.

"Nerede o?" Talep ediyorum ve ona doğru bir adım atıyorum.

"İçeriden biri bana Christian'ın gizli yerleşkelerinden birinde bir pusu kurulduğunu söyledi. Dove'u orada tuttuklarını düşünüyoruz. Xander Rossi'nin adamları az önce oradan ayrılırken görüldüğü için hâlâ orada olduğundan şüpheliyim."

Xander Rossi. Lanet olsun. Daha fazla kötü haber. Hem hayal kırıklığı hem de öfkeyle parmaklarımı saçlarımda gezdirirken tepki vermek yerine düşünmeye çalışıyorum. Yumruklarımı kullanmak şu anda ona yardımcı olmayacak. Düşünmem gerekiyor. Ama tek düşünebildiğim lanet olası tatlı Dove'um, bir kafesten diğerine nasıl savrulduğu ve şimdi hepsinden daha kötü bir kötünün yanına nasıl düştüğü.

"Ne yapacağız?" Bir süre sonra sordum.

"*Biz* mi?" Matteo göz kırpmıyor, "Bir bok yapmıyoruz. Oraya gidip mekânı kontrol edeceksin, neler olduğunu ve geride bırakılan bir şey olup olmadığını göreceksin. Belki de onu orada bırakmışlardır, kim bilir? Yine de geri dönmeni bekleyeceğim ve eğer dönmezsen, kellene ödülünden daha fazlası konacak diyelim."

"Ben senden emir almam." Yumruğumu sıkıyorum, kibirli suratına bir yumruk indirmeye hazırım. Kendimi kaybetmeye, tamamen kapatmaya ve bir ölüm çılgınlığına başlamaya o kadar yakınım ki, bu noktada ölçülebilir bile değil. Ve önümde duran bu sık kafalı ilk kurbanım olacak.

"Yardıma ihtiyarsan istiyorsun."

Patlamasına saniyeler kalmış bir volkan gibi, yakıcı bir öfkeyle ürperiyorum. Buraya gelmek kesinlikle bir hataydı. Matteo'nun tüm bu zahmete değip değmeyeceğini bilmiyorum. Tehlikeli, evet, ama hangi seviyede, henüz çözemedim.

"Tek ihtiyacım olan bir silah ve bir araba," diyorum ona bakmadan.

"Size her ikisini de sağlayabilirim. Ayrıca iki adamımı da sizinle gönderiyorum. Eğer o oradaysa kaçmaya çalışmana izin veremem."

"Evet, evet, biliyorum, sana borçluyum ve geri versem iyi olur. Al şunu."

"Seni uyarıyorum Zane, eğer kızı bulup bir yere saklarsan ya da ortadan kaybolmaya çalışırsan seni bulurum ve bulduğumda..."

Başımı kaldırıp bakıyorum ve çoğu erkek onun bana bakışından korkup sinerdi ama ben çoğu erkek gibi değilim. Bu pislikten korkmuyorum ama Dove'a yapabileceklerinden ya da en azından yapmaya çalışacaklarından korkuyorum. Ona ihanet etmek, kesinlikle mecbur kalmadıkça yapmak istediğim bir şey değil. Köşemde kimse olmadığından ve başka yardım alamadığımdan, ayrılmak için mükemmel fırsatı beklemem gerekecek.

"Eğer oradaysa, onunla birlikte döneceğim."

Bakışları sertleşiyor, sanki baskı altında kırılıp kırılmayacağımı görmeye çalışıyor. Neyse ki, gerçekten neler yapabileceğim ve sevdiğim kadını kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğim hakkında hiçbir fikri yok.

"Sana güveniyorum, Zane. Beni pişman etme."

Cevap vermedim. Onun yerine boş boş bakıyorum. Yapacağım son şey olsa bile Dove'u bulup ona dokunan her pisliği öldüreceğim.

Matteo'nun bana verdiği GPS koordinatlarını arabaya girip motoru çalıştırıyorum ve onun malikânesini -benim hapishanemi- dikiz aynasında bırakıyorum. Kaslarım gergin ve savaşıma hazırım. Dove'u bulma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyorum. Yapabileceğim tek şey Xander'ın onu orada bırakmış olmasını ummak ve dua etmek, ama bu ihtimal çok zayıf. Merhamet o adamın gösterdiği bir şey değil ve savunmasız, güzel bir kadını kendi başının çaresine bakması için yalnız bırakacağından şüpheliyim. Dışlerimi gıcırdatarak, o piçin ellerini Güvercinime sürdüğünü düşünmemeye çalışıyorum. Yol bir saatten biraz fazla sürüyor ve ben yol boyunca direksiyonu yumrukluyorum.

Matteo'nun adamlarının olduğu arabanın sürekli beni takip ettiğini görüyorum. İşe yaramaz aptallar. Onları göndermek her şeyden çok bir hakaret. Sanki istesem bu ikisini haklayamazmışım gibi.

Kilometreler azaldıkça karnımdaki korku düğümleri sıkılaşıyor. Ya ona zarar verirlerse? Tecavüz ettilerse? Ya o kırıldıysa ve ben onu düzeltemiyorsam? Ya artık çok geçse? Düşünceler gelmeye devam ediyor, beni korkuyla boğuyor. Kendime gelmem, odaklanmam gerekiyor ama Dove'u güvensiz ve incinmiş bulma fikri beni hasta etmeye yetiyor.

Yerleşkenin olması gereken yola dönerken arabayı yavaşlatıyorum. Uzakta bir evi çevreleyen on metrelik bir çit var. Orası olmalı. Göğsümdeki organ dörtlüyle koşmaya başlıyor, yaklaştıkça biraz daha hızlı atıyor.

Böyle bir yerin korunuyor olması gerekirdi ama sanırım hiç muhafız kalmamış. Christian'ı tanıyorsam, muhtemelen Rossi'ler onu pusuya düşürdüğü anda saklanmaya başlamıştır. Demek istediğim, savaşlarında her zaman yanında ben vardım, bensiz kendini korumak ya da dünyayı düşmanlarından temizlemek için eline silah alacağını sanmıyorum. Saklanmak onun tarzı değil. Yola dönüp harabeye dönmüş kapıdan geçerken yerde yatan iki adam görüyorum. Cesetlerin yanından geçerken alınlarındaki kurşun delikleri zaten bildiğim şeyi doğruluyor. Buradaki herkes ölmüştü.

Araziye yaklaşıırken, dehşet hissi beni tüketiyor. Çimenlerin üzerinde yatan üç ceset daha var. Arabayı park edip motoru durduruyorum. Sonra silahımı alıp cipten çıkıyorum. İhtiyacım olacağından şüpheliyim ama olmamasındansa olmasını tercih ederim.

Matteo'nun adamlarının bulunduğu araba arkamda duruyor ve iki adam bir süre sonra arabadan iniyor. Onların varlığını tamamen görmezden gelmeye çalışıyorum ve sevdiğim kadını bulmaya konsantre oluyorum.

Buraya geldiğimde ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi. Çimenleri geçip evin yan tarafına doğru yürüyorum. Daha çok adam, daha çok ceset vardı. Yan kapıya ulaştığımda, zaten tekmelenmiş olduğu için açma zahmetine girmiyorum.

İçeri adımımı atar atmaz kokusunu alıyorum. Ölüm kokusu. Kan. Kargaşa. Her yerde bu koku var. Duvarları, yerleri, havayı kaplıyor. Koridorda yürürken aklımda tek bir şey var... lütfen, onun ölmesine izin verme.

Cesetleri ve burnuma saldıran kokuları görmezden gelerek evi hızlıca t a r ı y o r u m , her odayı kontrol ediyorum. Her birine girmeden önce

Onu içeride, diğer cesetlerin arasında yatarken ölü bulacağımdan korkuyorum. Ama tekrar tekrar odaları boş buluyorum, her seferinde içimde kısa süreli bir rahatlama oluyor.

Onu ölü bulamamak beni rahatlatabilir ama hiçbir şey bulamamak öfkemi daha da artırıyor. Bir ipucu bulmalıyım, onu bulmama yardım edecek herhangi bir şey.

Bodruma inen bir kapı bulduğumda kalbim küt küt atmaya başlıyor. Merdivenlerden aşağı koşarken, bir şey, herhangi bir şey için çaresizim. Önümde uzun bir koridor var ve aşağı doğru yürümeye başladığımda her iki tarafta da hücreler olduğunu görüyorum. Alan, içinde kimse olamayacak kadar sessiz. Yine de göğsümdeki umudun ölmesine izin veremem.

Gözlerim her hücreyi tarıyor, en ufak bir ipucu arıyor. Her hücrede bir şey bulamayınca hayal kırıklığım daha da artıyor. Sonuncusuna ulaştığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve sığınaktan ayrıldığımız gün Dove'a verdiğim ince ceket kaptığım gibi odaya dalıyorum. Yerde, kirli bir yatağın yanında duruyordu. Odanın köşesinde büyük olasılıkla işlemeye zorlandığı bir kova var. Burası... midemi bulandırıyor. Dünyadaki cehennem gibi.

Onu burada mı tutuyorlardı? Kirli bir şilte üzerinde, soğuk ve çıplak bir odada. Güvercinim.

O böyle bir yere ait değil. Güvende ve mutlu olmalı. Odayı son bir kez daha tararken, kan olmadığını ve ceket dışında kenara atılmış giysi olmadığını fark ediyorum. İkisi de iyi işaretler ve onlara tutunacağım. Ona zarar vermediklerini kanıtlamazlar, ama tek yapabileceğim zarar vermediklerini ve onu geri aldığımda tamamen kırılmamış olmasını ummak.

Malzemeyi elime alıp burnuma götürüyorum ve derin derin içime çekiyorum. Hafif vanilya kokusu burnumu gıdıklıyor ve o değerli kokuyu ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum. O benim duyularım, zihnim ve bedenim için bir uyuşturucu.

Benim tatlı Dove'um.

En azından bir şeyi biliyorum. Burada olmaması, en azından hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyor. Şimdi asıl soru, onu Birleşik Devletler'in en korkulan mafya adamlarından biri olan Xander Rossi'den nasıl geri alacağım?

I Bizi Tanrı bilir nereye götürürken minibüs sessizdi. Arka koltukta, beni hücremde bulan iki adamın arasına sıkışmış durumdayım. Hareket etmeye, nefes almaya ve lanet olsun ki konuşmaya korkuyorum. Ben de

Bundan sonra olacakları düşünmemek en iyisi. O Ivan denen adam beni öldürecek olsaydı, bunu o hücrede yapardı, değil mi?

Tabii ki ölümden daha kötü şeyler de var.

Zihnimde milyonlarca senaryo canlanıyor. Araba sarsılarak duruyor ve nereye gidiyorsak oraya vardığımızı fark ederek düşüncelerimden sıyrılıyorum. Ön camdan dışarı baktığımda ileride devasa bir yerleşke görüyorum. Burayı çevreleyen üç metrelik demir bir çit var. Ziyaretçi kabul edilmediğini söylüyor.

İki muhafız bizi içeri sokuyor ve Ivan uzun araba yolunu, nöbetçi kulelerini ve bazı küçük binaları geçerek ilerliyor. Sanırım kaçmak söz konusu değil.

Mekânın merkezinde dev bir ev, hatta konak var. Süslü görünüyor. Yaklaştığımızda etrafının yine çitlerle çevrili olduğunu görüyorum. Çimenler bakımlı ve tek bir bıçak bile yerinden çıkmış gibi görünmüyor. Önümüzdeki kapı dört adam tarafından tutuluyor ve beni nereye getirdiklerini merak ederek ürperiyorum. Hapishane, ama daha güzel?

Güzel görünüyor ama biraz da ölümcül. Malikâneye açılan kapıdan geçiyoruz ve sade görünümlü bir binaya varana kadar yolda ilerliyoruz. Titriyorum ve alnımda bir ter tabakası var. Ivan arabayı park edip motoru durduruyor.

Ivan arabadan iniyor ve iki adam da kapılarını açıyor. Adamlardan biri elini bileğime doladı ve beni cipten dışarı çekti. Şok olmuş bir şekilde soluk soluğa kaldım ve kolumu adamın elinden çektim. İnsanların beni yakalamasından çok yoruldum. Bir bez bebek gibi oradan oraya savrulmaktan yoruldum.

"Kıza dokunma," diye emrediyor Ivan, o kadar ölümcül bir bakışla ki kalbim göğsümde titriyor.

"Onu incitmiş gibi değilim." Meçhul adam omuzlarını silkiyor.

Ivan onu tamamen görmezden geliyor ve uzaklaşmaya başlıyor. Arkasından koştururken ayaklarım betona sürtünüyor. Bu adamlarla burada tek başıma kalmak istemiyorum.

"Kaçmamaya karar vermene sevindim," diyor Ivan ve ben neredeyse gözlerimi deviriyorum. Nereye kaçacağım ki? Beni büyük metal kapıya doğru götürüyor. Bir ton ağırlığında gibi görünüyor ama tabii ki onun cüssesinde bir adam kapıyı gazoz kutusuymuş gibi açıyor. Kapı açıkken, içeri girmemi işaret ediyor.

Kendi idamıma mı yoksa eski bir dostla sohbete mi yürüdüğümünden emin değilim. Her iki durumda da ne kadar korktuğumu görmesine izin vermeyeceğim. Kollarımı istediğim gibi, ihtiyacım varmış gibi gövdemden etrafına sarmak yerine yanımda gelişigüzel sallanmaya zorlayarak binaya giriyorum.

"Bu taraftan," diyor Ivan ve koridorun aşağısını işaret ediyor. Duvarlar çıplak ve yerden tavana kadar her şey açık gri renkte. Yürürken ayakkabılarım zeminde gıcırıyor. Beni, ortasında bir masa ve birkaç sandalye olması dışında koridordan farklı görünmeyen bir odaya götürüyor.

"Neredeyiz biz?" Odaya girerken omzumun üzerinden tereddütle bakarak soruyorum.

"Otur," diye emretti, sorumu duymazdan gelerek. "Adamlarım şu anda bana anlattığın hikâyeyi kontrol ediyor, ama bu arada her şeyi senden tekrar dinlemek ve sana bazı sorular sormak istiyorum. Örneğin, neden Christian'ın yerleşkesindeydiniz ve orada ne kadar kaldınız?"

İç çekerek sandalyeye yığıldım. Sanırım şimdi sorgulanıyorum.

Sonraki bir saat boyunca Ivan'a hikayemi anlattım. Aynı şeyi üç kez tekrarladım. Beni hastaneden nasıl kaçırdıklarını anlattım. Beni o hücrede nasıl tuttuklarını. Orada kaldığım süreyle ilgili hatırlayabildiğim her şeyi anlattım. Kulak misafiri olduğum her konuşmayı. Gördüğüm herkesi ve hatırlayabildiğim diğer her şeyi anlatıyorum ama bunların hiçbirini beni neden orada tuttuklarına dair tek bir ipucu bile vermiyor.

Ona aynı hikâyeyi üçüncü kez anlatmayı neredeyse bitirmiştım ki, sorgum Ivan'ın telefonunun çalmasıyla kesildi. Cebinden çıkardı ve bana bakmadan önce ekrana baktı ve tekrar yere düştü.

Ivan homurdanarak telefonu açıyor, sonra karşı taraftaki kişi bir şey söyleyince merakla kaşlarını kaldırıyor. Ahizeden gelen erkek sesini duyabiliyorum ama ne dediğini anlayamıyorum. Şu anda kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyorum. Bu plastik sandalyede uzun süre oturmaktan kığım ağrıyor ve sırtım tutuluyor. Fiziksel ve zihinsel olarak çok yorgunum ve tek istediğim bir yere uzanıp uyumak.

"Anladım patron," diyor sonunda ve görüşmeyi sonlandırıyor. "Bu senin için ya çok kötü ya da çok iyi olacak."

Korku, kış yanaklarımdaki acının yerini alıyor. "Ha? Bu da ne demek oluyor?" "Patronun kendisi buraya gelecek ve seninle konuşacak," diye açıklıyor Ivan. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Patronun sen olduğunu sanıyordum?"

"Pek sayılmaz." Ivan gibi bir adama emir verebilecek güce sahip bir adamla tanışacağımı düşününce tüylerim diken diken oluyor. Sessizce beklerken alt dudagımı gergin bir şekilde çiğniyorum.

Birkaç dakika sonra koridorun aşağısından yaklaşan ayak sesleri duyuyorum. İçgüdüsel olarak biraz daha dik oturuyorum, bu adamın ezebileceği bir böcek gibi görünmek istemiyorum. Ellerimi kucağımda sıkarak kapının açılmasını ve siyah takım elbise giymiş uzun boylu bir adamın görünmesini izliyorum. Ivan kadar iri yarı değil ama koyu renk gözleri bana onun da aynı derecede hasar ve kargaşaya neden olabileceğini söylüyor... belki ondan bile fazla.

Odaya girerken gözleri kısılmış, elindeki kâğıtta bir şeyler okuyor. Kızgın, neredeyse öfkeli görünüyor, sanki bana bağırarak, belki beni dövecek ya da daha kötüsünü yapacakmış gibi.

"Aile yemeğimi böldün, küçük kız," diye homurdanıyor, sesinden kızgınlık ve nefret damlıyor... bana karşı nefret. Elindeki kâğıt yığını önündeki masaya fırlatıyor ve bana bakıyor.

Karanlık gözler benimkilerle birleşiyor ve bir an için o kadar korkuyorum ki nefes almayı unutuyorum. Sonra garip bir şey oluyor. Bakışlarında anlamadığım bir duygu titreşiyor... Acıma mı? Gözleri yumuşuyor ama çok değil ve zifiri siyahtan fırtınalı bulut grisine dönüyorlar.

Ivan'ın yanındaki koltuğa oturuyor ve gözlerini benden hiç ayırmıyor. Bakışları o kadar yoğun ki, beni zaten olduğumdan daha da rahatsız ediyor. Sanki beni inceliyor, anlamaya çalışıyor. Kıpırdamamak için elimden geleni yapıyorum.

ama karşımda gördüğüm en korkutucu iki adam otururken bu biraz zor.

Garip bir sessizlik anından sonra konuşmaya başlıyor. "Dove, değil mi?"

"Kimsiniz?" diye sormadan önce "Evet," diye cevap veriyorum. Bu özgüven patlamasının nereden geldiğini bilmiyorum ama hoşuma gidiyor.

Kaşlarından birini kaldırdı ve koltuğunda arkasına yaslandı, sanki rahatlamaya çalışıyordu. Belki de çenemi kapalı tutmalıydım. Yeni keşfettiğim özgüvenimin canı cehenneme. Bu bok beni öldürtecek. Kendimi bu durumdan kurtarmak için bir fare gibi sessiz olmalıyım.

Kendini tanıtmadan önce dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Xander Rossi. Ve sen, Dove, benim yerleşkendesin. Ivan'a gerçeği söylemeni bekliyordum. Sonuçta seni kurtardık, değil mi?"

"Yalan söylemedim," diye kendimi savunmaya başlıyorum ama Xander elini kaldırarak beni susturuyor.

"Bize hastanede kaçırıldığınızı söylediniz, ancak işvereniniz bundan bir hafta önce kayıp olduğunuzu bildirmiş. Dairenize zorla girildiğine dair bir polis raporu var, değerli bir şey alınmamış ama sanki birileri bir şey arıyormuş gibi darmadağın edilmiş."

"Dairem mi?" Sanki şu anda en büyük sorunum buymuş gibi soruyorum. "Açıklayabilirim."

"Açıkla o zaman," diye homurdandı Xander, ses tonunda bir uyarı vardı, "İyi yapsan iyi olur."

"Yalan söylemedim. Söylediğim her şey oldu... Sadece ondan önce ne olduğunu sana söylemedim. Önemli olacağını düşünmedim." Omuz silktim. "Ve gerçekten o kısım hakkında konuşmak istemedim." Konuşurken dudaklarım titriyor ve eğer kendimi zayıf göstermek istemiyorsam, bunu gerçekten boktan bir şekilde yapıyordum.

"Daha önce ne oldu?" Xander, sanki yeni bulduğu açığı söylediklerimi daha iyi anlamasına yardımcı olacakmış gibi başını yana eğerek soruyor.

"Bu muhtemelen yalan gibi gelecek ama yemin ederim değil. Kaçırıldım... iki kez. Bir kez evimden, ikinci kez de hastaneden, ama ilkinde Christian değildi. O..." Ağlamaya başlamadan bu kısmı anlatıp anlatamayacağımı merak ederek duraklıyorum. İstemiyorum ama gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı bile. Gözyaşlarımı kırıpıştırarak devam ediyorum: "Adı Zane'di. Önce beni kaçırdı ama bana zarar vermek için değil. Sadece beni güvende tutmak istedi."

"Zane?" Xander onun adını sanki tadına bakıyormuş gibi söylüyor. Ivan'la bakiştılar, sonra bana dönüp sordu: "Zane kim?"

Sen?"

"İkimiz de koruyucu aile yanında büyüdük. Bir noktada aynı evdeydik. Kötü bir evde." Sonunda sesim kesiliyor ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım artık gözyaşlarımı tutamıyorum. O zamanın anıları, onun anıları gözümün önüne geliyor. William, Zane, onu iki kez nasıl kaybettiğimi. İki adama bakamadığım için bakışlarımı indiriyorum ve masanın üzerindeki rastgele bir lekeye bakıyorum.

"Zane'in şu anda nerede olduğunu biliyor musun?" Bu kez konuşan Ivan, sesi yumuşak.

"O öldü." Hıçkırmaya başladım. "Christian onu öldürdü."

"Sanırım gerisini kendim toparlayabilirim. Christian Zane'e ulaşmak için seni almış olmalı," der Xander.

"Yani, bana inanıyor musun?" Beni bırakacağını umarak ona bakıyorum.

"Biliyorum, ama bilgi sakladın ve bu yalan söylemeye oldukça yakın." Bana ne yapacağını düşünüyormuş gibi parmağını masaya vurmaya başladı.

Lütfen beni öldürme... "Ivan senden her şeyi anlatmanı istedi ama sen anlatmadın. Bu hoşuma gitmedi. Hala benden bir şeyler saklamadığından nasıl emin olabilirim? Yalancıları sevmem, Dove, ve daha küçük şeyler için adam öldürdüm."

"Yapmıyorum! Yemin ederim. Başka bir şey bilmiyorum." Kelimeler dudaklarımdan dökülüyor ve dizimi masaya vurarak onları çıkarmaya çalışıyorum.

"Kaç yaşındasın sen?" Xander konuyu aniden değiştirerek sorar.

"Yirmi bir," diyorum ona, yaşımı neden önemsedğini merak ederek. Başka bir şey söylemeyince endişelenmeye başlıyorum. Kan tadı alana kadar yanağımın içini çiğniyorum.

"Lütfen, bırak gideyim," diye yalvarıyorum son bir gayretle.

"Bunu yapamam," diyor sonunda, sesi kısılmış. "En azından şimdilik, her şeyi çözene kadar burada kalman gerekecek."

"Ne? Neden?" Aniden hareket etme ihtiyacı duyarak ayağa kalkıyorum. Ya da belki bir an için kendimi karşımda oturan iki adamdan daha büyük hissetmek istiyorum. "Beni burada öylece tutamazsınız. Ben alınıp başka birine verilebilecek bir nesne değilim. Ben bir insanım."

"Yapabilirim ve yapacağım." Xander da ayağa kalktı ve bana arkasını döndü. "Onu arkadaki odalardan birine koyun. Kapısının önünde sürekli iki adam beklesin. Benim iznim olmadan kimse buraya giremez."

"Tamamdır." Ivan başını sallar ve Xander odadan kaybolur, bıraktığı iz ağır bir sis gibi geride kalır. "Hadi, seni odana götüreyim."

"Hapishane mi demek istiyorsun?"

"Nasıl istersen öyle de, ama Christian'ın seni tuttuğu bok çukurundan çok daha güzel."

"Harika," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. *Burası hâlâ bir hapishane.* Odadan çıktık ve kaçmaya çalışmanın bir faydası olmadığını bilerek onu koridorda takip ettim. Bu binanın dışındaki güvenliği gördüm. Biri beni vurmadan 10 adım bile gidemezdim. Bu noktada kaçmak bir seçenek değil. Burada olanlarla yetinmek ve daha sonra bir plan yapmak zorundayım.

Koridorun sonundaki kapıya geldiğimizde kapıyı açıyor ve beni içeri buyur ediyor. Yalan söylemediğini görünce şaşırdım. Son hücremden çok daha güzel ve hala tutsak olduğum için ne kadar acı çeksem de, bu büyük bir rahatlama.

Oda küçük ve fazla bir şey barındırmıyor ama içinde bir yatak var. Temiz çarşafları, yastığı ve battaniyesi olan bir yatak. İkinci fark ettiğim şey ise bitişik bir banyo.

Tanrıya şükür.

"Banyoda bir duş var. Havlular ve ihtiyacınız olan diğer her şey de orada olmalı. Dolapta fazladan kıyafetler var. Erkek kıyafetleri ama temizler."

"Teşekkürler..." Kendimi durduramadan mırıldandım. Ona hiçbir şey için teşekkür etmemeliyim. Ama sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Bu adamlar iyi olmayabilir, ama kesinlikle katlanmak zorunda kaldığım kötülüklerin daha azı.

"Duş al, biraz dinlen. Birazdan sana yemek getirecek birini bulacağım. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor ve ben başımı hayır anlamında sallıyorum. Bununla birlikte kapıyı arkamdan kapatıyor ve beni küçük odada bırakıyor. Orada bir dakika durup yeni durumu ve son birkaç saat içinde olan her şeyi değerlendirmeye çalışıyorum.

Yorgunum, çok yorgunum, ayakta uyuyabilirim ama koltuk altlarımın kokusu ölüleri uyandırmaya yetiyor, bu yüzden kesinlikle önce bir duş almam gerekiyor. Odayı keşfetmeye başlıyorum ve tıpkı söylediği gibi, dolapta erkek kıyafetleri ve banyoda havlular var. Duşta yeni sabun ve şampuan var.

Kirli giysilerimden sıyrılıp suyu ısıtıyorum ve hayatımın en uzun duşunu alıyorum. Saçlarımı yıkadım ve dışarı çıkacak kadar temiz hissedene kadar üç kez duruladım. Günlerdir duş almadığım için kendimi çok kirli hissediyordum.

İşim bittiğinde kurulanıyorum ve büyük boy erkek tişörtlerinden birini giyip yatağa giriyorum. Pek öyle görünmüyor ama eski, pis yatakta uyuduktan sonra bu şimdiye kadarki en rahat şey gibi görünüyor.

Uykuya dalmam uzun sürmüyor. Başımı yastığa koyduğum anda dalıp gittiğimi hissediyorum. Son düşüncem, umarım yarın daha iyi bir gün olur oluyor.

MDove elimde olmadan eve döndüğümde ateo hiç mutlu olmadı. Aslında, neredeyse benden daha fazla üzgündü, bu da beni h e m şaşırttı hem de öfkелendirdi. İçimdeki canavar Onu barındıran kafese şiddetle vuruyor, kurtulmayı çok istiyordu. Bir parçam sadece ne olacağını görmek için onu serbest bırakmak istiyordu. Dove benim ve bunu kanıtlamak için gerekirse onu öldüreceğim.

Tek yapmam gereken onu öldürmeden önce biraz daha dayanmak ve onu olduğu gibi bir kenara atmak. O zamana kadar, en azından Dove'u bulmak istiyorsam, onun emirlerine uymak zorundayım. Bu da şu an itibariyle Damon Rossi'nin striptiz kulübüne gidip kardeşiyle bir görüşme talep etmeyi içeriyor ki bunun gerçekleşmeyeceğinden yüzde yüz eminim.

"Alberto'yu neden yanımda götürmek zorundayım?"

"Çünkü ben öyle söyledim," diyor Matteo. İkinci adamının Damon Rossi'yi görmeye benimle gelmesi konusunda neden ısrar ettiğini anlamıyorum. Bunun arkasında bir bebek bakıcısı göndermesinden daha fazlası olmalı.

"Xander Rossi ile yaptığın sidik yarışının bir parçası olmak umurumda değil. Tek umursadığım Dove." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Sabrım, Matteo'nun boğazını kesmeyi planladığım bıçak kadar ince.

"Bu onu geri kazanmanın bir parçası, onu geri istiyorsan bunu yaparsın. Aksi takdirde, etrafına güzel bir fiyonk da bağlayabilirdiniz."

"Kapa çeneni!" Homurdanıyorum, eğer şu anda bu piç kurusuna ihtiyacım olmasaydı, kafasını çoktan ezmiş olacağımı biliyorum.

"Sana yardım etmeyi teklif ettiğim için bile minnettar olmanı söylememe gerek yok. Buraya geliş şeklinden sonra seni vurup öldürebilirdim," diye dudak bükerek alay ediyor. "Unutma, bana ihtiyacı olan sensin... Benim sana ihtiyacım yok."

O dışarı çıkmadan önce cevap verme şansım olmadı, kapının çarpma sesi odada yankılandı. Yorgunum, kızgınım ve hayal kırıklığına uğramış durumdayım... Şu anda hissettiklerimi hiç hissetmemiştim. Ölçülemeyecek kadar umutsuz. Ayakta kalmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, ama umutsuzluk dalgaları bana çarpmaya devam ediyor. Dove'a ihtiyacım var. Kokusunun beni sarmasına, vücudunu bedenimde hissetmeye ihtiyacım var, ama her şeyden önce onun iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım var ve sonunda onu tekrar kollarıma alana kadar bunların hiçbirisi olmayacak.

Ruhumu ele geçirmekle tehdit eden duyguları bastırarak kendimi zihinsel olarak Damon Rossi'yle konuşmaya hazırlıyorum. Aptal değilim, oraya gidip Xander'la bir görüşme talep etmek benim için iyi gitmeyecek. Herif büyük ihtimalle yüzüme gülecek ama bunu yapmak zorundayım. Dove'u nerede tuttuklarını ve ona ne yaptıklarını öğrenmeye çalışmalıyım. Bu artık onun sadece benim olmasıyla ilgili değil.

Bu benim onu korumamla, kurtarmamla ilgili. Koruyucu aileme bırakıldığı gecedan beri kaderimizde birlikte olmak varmış ve ben kimsenin beyaz atlı prensi olmasam da onu kurtarmak için her şeyi yaparım. *Her şeyi.*

Gece Vardiyası'nın otoparkına girdiğimde NEON BİR İŞARET bana parlak bir şekilde geri dönüyor. Matteo'dan ayrıldığımdan beri sinirliyim ve buraya gelmenin ruh halimi daha da bozacağını hissediyorum. Mafya oyunlarından bıktım. Dove ile güvenli evden hiç ayrılmamalıydım.

Donna'nın ölmek üzere olduğunu ve Dove'un veda edemediğim için beni asla affetmeyeceğini biliyordum, ancak bu onun güvende ve sağlam olduğu, her gece yanımda yatağıma sokulduğu anlamına gelseydi nefretiyle başa çıkabilirdim. Bunun yerine, beynim yerine ona olan hislerimin karar vermesine izin verdiğim için buradayız. İç çekerek arabayı durdurdum ve sürücü kapısını açtım.

Arabadan inerek, kapıyı kapatmadan önce gergin kaslarımı esnetiyorum. Alberto yolcu tarafından iniyor ve otoparkta beni takip ediyor.

İşte hiçbir şey. Belki şansım yaver giderse Damon bana merhamet eder. Gerçi bu da şüpheli. Ön kapıya doğru yürürken botlarım betona sürtünüyor. Oraya varmam sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Kapıyı açıp içeri giriyorum, bina şaşırtıcı derecede temiz ve binanın büyüklüğüne göre düşündüğümünden daha büyük.

Alberto köpek gibi peşimde bara doğru yürürken, yarı giyinik bir kadın beni karşılıyor. Dove'dan biraz daha yaşlı görünüyor, gözleri bana takıldığında heyecanla parlıyor. Birkaç bar müşterisi dışında mekân çoğunlukla ıssız. Görünüşe göre buraya gerçek gösteri başlamadan önce gelmişim. Önemli değil, buraya piliçlerin soyunmasını izlemeye gelmedim. Silahımı çıkarıp ahşap barın üzerine koyuyorum ve bırakıyorum ne yapacaksa yapsın.

Yavaşça göz kırptıyor ve bana acımasız bir bakış atıyor. "Eğer bir kavga arıyorsan, yanlış yere geldin. Burası bir striptiz kulübü."

Gözleri odanın köşesindeki birine kayıyor ve tek kelime bile etmeden fedailerden birini buraya çağırdığından hiç şüphem yok.

Arkamdan ayak sesleri geliyor ve ben sırtıyorum, kanım damarlarımda dolaşüyor ve kaslarım geriliyor, bir dövüş beklentisi vücuduma çılınca şeyler yapıyor.

Etlî sopası koluma iner inmez, bar taburesine dönüp sopayı tutuyorum, bir çıt sesi duyana kadar çeviriyorum ve göğsüne bastırıyorum.

Diğer elimle tam o çirkin suratına bir yumruk atıyorum, geriye doğru sendeleyip yakındaki bir masaya çarparken burnundan kırmızı bir kan nehri fışkırıyor. Güvenli bir önlem olarak ve birini gerçekten dövmek istediğim için ona bir yumruk daha atıyorum. Bir kağıt parçası gibi yere yığılıyor.

Göz ucuyla Alberto'yu birkaç adım ötede, kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturmuş dururken yakalıyorum. Diplomatik olmayan davranışından dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi başını bana doğru sallıyor. *Siktir git.*

"Kahretsin!" Barın arkasındaki genç kız nefesinin altında mırıldanıyor. Dönüp bir kez daha ona bakıyorum ve yüzünü kül rengi buluyorum, daha önce gözlerindeki heyecan yerini korkuya bırakmış. Bu onun için çok daha iyi bir görünüm. Neler yapabileceğim, istediğim bilgiyi alamazsam neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikri yok.

"Damon Rossi ile konuşmak için buradayım," diye homurdandım.

Bakışları genişler ve aceleyle barın karşısına geçip telefonu açar, ancak aramayı planladığı kişiyi asla arayamaz.

"Zane Brennan. Sizinle tanıştığım memnun oldum diyeceğim ama ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz." Damon Rossi'nin derin sesi kulağıma çarpıyor. Arkamı döndüğümde, o pislikle yüz yüze geliyorum. Dikkatini kısa süreliğine istenmeyen arkadaşşıma çeviriyor.

"Alberto, buraya gelmeni beklemiyordum," dedi ve bakışlarıyla beni bir kez daha kıstırdı.

"Nerede o? Burada olduğunu biliyorum. Christian'ın yerleşkesine gittim. Orada değildi ve kardeşinin oradan ayrılırken onu da yanında götürdüğünü biliyorum. Eğer bana istediğim cevapları vermezsen neler olacağını söylememe gerek yok."

Rossi ailesiyle uğraşmaktan ölmek istiyorum ama Dove hayatımda olmazsa ben de ölebilirim.

"Kim o?" Damon neden bahsettiğimi anlamamış gibi başını yana eğiyor. Yüzündeki şaşkın ifade, suratını bir gazoz kutusu gibi parçalamak istememe neden oluyor. Konu pislik olmaya gelince, Damon Rossi kardeşler arasında en kötüsü. Xander acımasız ve kalpsiz olabilir ama Damon tamamen farklı bir solucan kutusu. "Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Biliyorsun." Ona doğru tehditkâr bir adım attım.

Damon mükemmel takım elbisesi ve geriye taranmış saçlarıyla tipik bir gangster gibi görünüyor. Ama onun hakkında düşündüğünden daha fazlasını biliyorum. Mutlu bir evliliği ve korumak için her şeyi yapabileceği 2,5 çocuklu şirin bir ailesi olduğunu biliyorum.

"Sen ve kardeşin size ait olmayan birine sahipsiniz ve ben onu zarar görmeden geri istiyorum. Aksi takdirde, senin güzel ve tatlı bir şeyini almak zorunda kalacağım."

Birkaç dakika önce yüzünde beliren sinsi sırıtış buhar olup uçtu. Onun yerine karanlık, duygusuz bir maske var.

"Aileme dokunursan, ölümün seni benden önce bulmasını dilersin." "O zaman şu anda nasıl hissettiğimi biliyorsun. Dove benim ve biliyorum ki

"Kardeşim onu elinde tutuyor."

Damon omuz silkiyor. "Bir kız hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama Xander'ın kendisine fayda sağlayacak bir iş anlaşması olmadığı sürece toplantı yapmadığını söyleyebilirim. O yüzden, eğer bu kıza karşılık verebileceğin bir şey yoksa -eğer kız ondaysa bile- hâlâ buradan çıkıp gitmene izin verecek sabrım varken kulübümden siktir olup gitmeni öneririm."

"Nerede o? Cevap istiyorum!" Kırılma noktama çok yaklaştım, o kadar yaklaştım ki neredeyse havadaki yıkımın tadını alabiliyorum.

"Ve sana söylüyorum, gözlerinin arasına bir kurşun sıkmadan önce defol git buradan." Bana bakışından yalan söylemediğini anlıyorum ve onu itmeye devam mı etsem yoksa çıkıp gitsem mi diye kararsız kalıyorum. Silahına uzandığını gördüğümde ona doğru hamle yapıyorum ama Alberto beni arkamdan tutup geri çekiyor.

"Eğer ölürsen, kimsenin işine yaramazsın," diye homurdanıyor Alberto. Onu omuz silkiyorum, bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama haklı. Ölürsem Dove'a bir faydam olmaz.

Damon'ın gözlerinin içine bakarak, onu ne kadar çok incitmek istediğimi görmesini umuyorum. Kendimi dizginliyorum, çok ince bir öfke ipinde yürüyorum. "Bu iş daha bitmedi. Geri döneceğim ve döndüğümde bana bilmem gereken her şeyi anlatacaksın." Damon bana inanmıyormuş gibi sırtıyor ve ben de ona sırtımı dönüyorum. Çıkarken öfkeyle omzumun üzerinden bir sandalye fırlatıyorum.

Beni vurması umurumda değil. Bırak vursun. Matteo eninde sonunda benim için gelecek, çünkü onun için Rossi'lere karşı savaşında bir piyonum. Benim ona ihtiyacım olduğu gibi onun da bana ihtiyacı var, her ne kadar kabul etmese de. SUV'a doğru yürürken, arkamı dönmeden yürümeye devam etmek için kendime hakim olmam gerekiyor.

Cevaplar istiyorum ve onları alamayarak Dove'dan vazgeçiyormuşum gibi hissediyorum. Sadece birkaç gün oldu ama o yanımda olmadan geçen her gün beni daha çok endişelendiriyor. Yemek yiyor mu? Duş alıyor mu? Ona zarar veriyorlar mı? O iyi mi?

Hay sikeyim. Arabaya binip Matteo'nun malikanesine geri döndüm. Oraya vardığımızda, piçi elinde bir bardak viskiyle çalışma odasında otururken buluyorum.

"Oturun beyler," diyor. Alberto patronunun yanındaki koltuğa oturuyor ama benim tek yaptığım kollarımı geniş göğsümün üzerinde kavuşturmak ve onu onaylamayan bir ebeveyn gibi dik dik süzmek oluyor.

"Sana oraya gidip Xander'la konuşmak istemenin işe yaramayacağını söylemişim ama yine de bizi gönderdin. O pisliği öldürmeyi o kadar çok istedim ki, yüzünü yere çarpmamak için kendimi zor tuttum."

Matteo sırtıyor. "Damon Rossi hakkında böyle düşünen ilk kişi sen değilsin. Ona alışmak biraz zaman alıyor."

"Ona alışmak istemiyorum. Dove'u bulmak ve bu dünyayı arkamda bırakmak istiyorum."

"Ben söyleyene kadar bana olan borcunuz ödenmedi, böyle bir şey olmayacak."

Dişlerini gıcırdatarak ona şöyle dedim: "Beni kafam kesilmiş halde koşturmaktan başka bir şey yapmadın. Dove kollarımda güvende olana kadar sana hiçbir şey borçlu değilim."

Bardağındaki viskiyi döndürerek, sanki sorunlarımızın tüm cevaplarını barındırıyormuş gibi kehribar rengi sıvıya bakıyor. Sanki o kadar kolay olacaktı gibi.

"Damon, Xander'ın ona sunacak bir şeyimiz olmadığı sürece görüşmeyi düşünmeyeceğini söyledi." Matteo bardaktan başını kaldırıyor, gözlerinde muzip bir parıltı var.

"Bu hiç de şaşırtıcı değil. Adam sonuçta bir işadımı, o yüzden farklı bir şey beklemezdim." Duraksıyor. "Ona önerebileceğim en iyi şey biraz bölge, biraz genişleme şansı vermek."

"Ona toprak mı vereceksin?" Gözlerimi kırıştıyorum, herhangi bir şey teklif etmesine şaşıyorum. Buraya dönüp ona bunu söylediğimde, bana bunun kaybedilmiş bir dava olduğunu söyleyeceğinden ve Rossi bölgesine silahlarla girmeye zorlanacağımdan o kadar emindim ki ama beni şok etti. "Bunu neden yapasın ki?"

"Sesin neden bu kadar şaşkın geliyor?" diye sorar.

Omuz silkiyorum. "Dove seni ilgilendirmez ve tek istediğim adamların ve birkaç silah. Yine de bana daha fazlasını teklif ediyorsun... Neden?"

İç çekerek bardağını masanın üzerine bırakıyor. "Karmaşık bir durum..."

"Zamanım var. Bana söylemediğin bir şey var ve neler olduğunu bilmem gerekiyor. Hayati bir bilgiyi bilmemenin ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi biliyorsun.

"Bu şimdilik seninle benim aramda kalmalı," diyor bana tehditkâr bir bakış atarak. Başımı salladığımda devam ediyor. "Gerçek şu ki, Dove benim kızım."

Ne dedi lan bu?

"Christian'ın onu istemesinin ve yıllarca aramasının nedeni buydu. Büyük ihtimalle onu bir şekilde bana karşı kullanmayı planlıyordu. Demek istediğim, aradığı bir kızı olsaydı ve onu ilk ben bulsaydım ben de böyle yapardım."

"Bekle..." Ne dediğini anlamaya çalışıyorum. "Sen Dove'un babası mısın?"

Başını sallıyor. "Evet, annesi ve ben birbirimize aşık olduk. Evliydi ama sevgisiz bir evlilikti. Hamile olduğunu öğrendiğinde çok mutlu oldu; ikimiz de çok mutlu olduk. Benimle kaçmayı planlamıştı. Bir yerde

Yol boyunca kocasından kaçtı ama bana hiç gelmedi. Öldüğünü sanmıştım ama sonradan öğrendiğime göre Dove'u varmış. Sonra geçmişi onu yakaladı. Onu kurtaramadan, kocasının onu öldürdüğünü öğrendim. Aşırı doz gibi gösterdi ama o olduğunu biliyorum. Öğrendiğimde kızım çoktan gitmişti. Yıllarca onu aradım ama hep elim boş döndüm."

Bu... gerçek olamaz. Matteo, Dove'un babası olamaz. Bu boktan karanlık dünyanın bir parçası olması mümkün değil. O çok masum ve tatlı. Çok mükemmel ve bu dünyanın yaptığı tek şey seni alıp kırmak.

"Bu onu neden şimdi istediğini açıklıyor, böylece onu kullanabilirsin," diyorum yere bakarak. Her şeyden sonra Dove'un babasının hayatta olduğuna ve en büyük mafya ailelerinden birinin lideri olduğuna inanamıyorum. Bu nasıl oldu? Ona zarar verecek ve bunu yaparsa onu öldürmek zorunda kalacağım.

"Onu kullanmak istemiyorum, Zane. Kızımla bir ilişkim olsun istiyorum. Castro ailesinin tahtında benim yanımda durmasını istiyorum."

"O bu hayatı bilmiyor. O kırılgan, masum..." Ona söyledim.

"Şu anda öyle çünkü daha iyisini bilmiyor ama buna alışacak. Bu onun kanında var." Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz ve yemin ederim, onun satranç taşlarını hareket ettirdiğini, stratejik olarak yerleştirdiğini görebiliyorum. "Şimdi Damon'a dönüp ona teklifimizi söyleyeceğiz. O benim kızım ve onu bir daha asla geride bırakmayacağım."

Anında, bunun her şeyi değiştireceğini anlıyorum... Dove hayal edebileceğimden çok daha fazla tehlikede ve onu karanlık, bulanık sularda gizlenen kötülükten koruyabileceğimden emin değilim.

W Uyandığımda kendimi o kadar dinlenmiş hissediyorum ki bir an için nerede olduğumu unutuyorum. Sonra gerçeklik tekrar yüzüme çarpıyor. Gözlerimi açıyorum ve çıplak tavana bakıyorum, acaba bir daha hiç

yoksa bir hapishaneden diğerine itilip kakılacak mıyım?

Derin bir nefes alarak kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Hâlâ uyuyor olmalıyım çünkü yemin ederim kahve kokusu alabiliyorum.

Taze demlenmiş kahve...

"İyi uyudun mu?" Bir ses beni irkiltiyor ve sanki battaniye yanıyormuş gibi yataktan fırlayıp odayı herhangi bir tehdit var mı diye tarıyorum. Gözlerim odanın köşesinde oturan Xander'la çarpışıyor. Sanki birini uyurken izlemek tamamen normal bir şeymiş gibi çürük sandalyesinde rahatça arkasına yaslanıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Nefesimi tuttuğumda soruyorum.

"Burası benim yerleşkem, istediğim yere gidebilirim, bu oda da dahil." "Evet, ama benim hücrem olmak zorunda mı?" Daha düşünemedim söyledim.

Xander aniden ayağa kalkıyor ve ben bir adım geri atıyorum, bacaklarım yatağın kenarına çarpıyor. Oturdum, başka ne yapacağımı bilemiyordum.

"Bunların hiçbirisi *senin* değil. Sana ne kadar iyi davrandığımı için daha fazla minnettar olmalısın. Unutma, Ivan seni orada ölüme terk edebilirdi."

"Biliyorum..." Başımı eğiyorum. Biliyorum ama bu içinde bulunduğum durumu kabul ettiğim anlamına gelmiyor.

"Pek çok insan benimle böyle konuşacak kadar cesur değildir." Yatağıma doğru yürüyor ve ona bakmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum. Elini uzatıp

Komodinin üzerinde bir şey var ve bana uzatıyor. Kafamı kaldırdığımda kahve fincanını bana doğru uzattığını görüyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ve fincanı elinden alıyorum.

"Sana birkaç kıyafet getirdim. Doğru hesapladıysam bu bedende olmalısın." Yatağın yanında duran ve şimdiye kadar fark etmediğim bir yığın giysiyi işaret etti.

"Oh..." Şu anda tek çıkarabildiğim bu. Fincanın kenarından, ben kahveden bir yudum alırken onun tekrar oturmasını izliyorum. O kadar lezzetli ki neredeyse yüksek sesle inleyecektim. Bu da beni bir sonraki soruma götürüyor. "Neden bana... bu şekilde, bir düşman gibi değil de bir dost gibi davranıyorsun?"

Bana nazik davranmak için hiçbir sebebi yok. Ben bir hiçim, o ise büyük bir mafya babası. Bu beni öldürebileceği, kullanabileceği ya da satabileceği gerçeğini düşünmekten alıkoymadı. Onun için başka şekillerde de değerliyim ama yine de bana kıyafet ve kahve getiriyor.

"Bana birini hatırlatıyorsun," diye açıklıyor. Sanırım bana daha fazlasını anlatacak, ona kimi hatırlattığımı söyleyecek ama tek söylediği "Zane ölmedi" oluyor.

Kahve fincanını neredeyse kucağıma düşürüyorum, nemli ellerim fincanı zar zor tutuyor. Az önce öyle mi dedi?

"Emin misin?" diye sordum. Ona inanmaktan başka bir şey istemiyorum ama umutlarımın tekrar yıkılmasını da istemiyorum.

"Dün gece kardeşimi görmeye gelmiş, benimle görüşmek istiyormuş." Göğsümde umut çiçekleri açıyor. O yaşıyor ve beni kurtarmaya geliyor. "Burada olduğunu biliyor."

"O... o geliyor mu? Buraya mı geliyor?" Aşırı heyecanlı görünmemeye çalışıyorum ama Zane'i göreceğim, kollarımı ona dolayacağım, onunla yeniden bir araya geleceğim için başım dönüyor. Beni kaçıran ve dünyadan saklayan adamı görmek için yalvaracağımı hiç düşünmezdim ama işte buradayım.

"Kardeşim dün gece onu gönderdi, senin burada olduğunu bilmiyordu. Ama merak etmeyin. Zane'in yakında döneceğinden eminim. Seni geri getirme konusunda oldukça kararlı görünüyordu."

"Durmuyacak. Hepinizi öldürecek. Lütfen, bırakın ona gideyim."

"Zane'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Oh...şey, hayır." Sanırım bilmiyorum. Ama... "Zane daireme güvenlik yerleştirdi. Kameralar falan. Oraya gitmeme izin verirsen, belki görür?"

"Christian'ın daireni izleyen biri olmadığını mı düşünüyorsun? Bizim dünyamız hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" Bu sözleri benden çok kendisine söylediğini hissediyorum ama yine de cevap

veriyorum.

"Sana söyledim, istemiyorum ve Christian umurumda değil. Sadece Zane'i bulmak istiyorum."

"Hiçbir yere gitmene izin vermiyorum ve çok açık olmak gerekirse, seni Zane'e teslim edip etmeyeceğimi bilmiyorum. Senin için gelse bile. Sende bir şeyler var... Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum. Ama içgüdülerim seni burada tutmamı söylüyor ve içgüdülerim genelde haklıdır. Belki ileride işime yararsın. Henüz bilmiyorum. Şimdilik kahveni iç ve burada kalmanın tadını çıkar. Bir süre burada kalabilirsin."

Ve ayağa kalkıp odadan çıkarak beni bastırılmış öfkem ve düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Hücrede olmama rağmen şaşırtıcı derecede iyi muamele görüyorum. Bir gardiyan bana günde üç kez yemek getiriyor, aslında oldukça iyi, hayır bu bir yalan. Çok lezzetli. Tadı gurme bir aşçı tarafından hazırlanmış gibi, ki esir olarak tutulduğum için bu çok garip. Burada neden bu kadar iyi muamele gördüğümü bilmiyorum ama gördüğüm muameleden şikâyet edecek değilim.

Öğle yemeğinden hemen sonra, buraya geldikten iki gün sonra, kapımın diğer tarafında birinin konuştuğunu duyuyorum. Birkaç dakika sonra kapı kilitlendi ve açıldı. Yatağın kenarına çöktüğümde neyle karşılaşacağımdan emin değilim ama beni karşılayan ufak tefek bir kadın değildi. Hücreme yavaşça giriyor, sanki birinin onu göreceğinden endişeleniyormuş gibi.

"Merhaba... Sen Dove olmalısın," diye fısıldıyor, yüzüne yumuşak bir gülümseme yayılıyor. Sarı saçları uzun ve nazik dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor. Bir meleğe benziyor, saf, yumuşak ve nazik.

"Merhaba," diyorum beceriksizce. "Evet, ben

Dove." "Ben Ella, Xander'ın karısı."

Xander'ın karısı mı? Evli mi? Sanırım onun evlenecek bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Oh, ah... bana kıyafetleri ödünç verdiğiniz için teşekkürler. Onları geri alabilirsin... uh, ne zaman gidersem."

"Sorun değil, endişelenmeyin. İstersen sende kalabilir. Xander beni şımartmayı seviyor. Hayatım boyunca giyemeyeceğim kadar çok kıyafetim var." Gülüşü kaygısız ve ben kendimi kıskanmaktan alamıyorum.

Kıyafetlerinden değil, Xander'a sahip olmasından ve onu kucaklamasından. Çok aptaldım. Her şeye sahiptim ve hepsini bir kenara attım. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak yerine Zane'le dişe diş mücadele ettim.

"Oturmamın bir sakıncası var mı?" Ella yatakta yanımdaki yeri işaret ederek soruyor.

"Hayır, lütfen yap."

Gülümsüyor ve yanımdaki koltuğa oturuyor. "Seni burada tuttukları için üzgünüm. Senin hatan olmayan bir şeyin ortasında kalmanın berbat bir şey olduğunu biliyorum. En azından gelip seni kontrol edebileceğimi, sana eşlik edebileceğimi ve böylece bütün gün yalnız kalmayacağımı düşündüm."

Onun içtenliği neredeyse çok fazla. Bana neden bu kadar iyi davrandığına dair hiçbir fikrim yok, ancak son birkaç gündür insan temasından çoğunlukla mahrum kaldığım için bu jesti gerçekten takdir ediyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ve içimden ona sarılmak için garip bir istek geliyor. Bu biraz tuhaf kaçacağı için kaçınıyorum. Soracak başka bir şey bulamayınca, "Xander'la nasıl tanıştınız?" diye soruyorum.

Yatağa uzanıyor ve sırtını duvara yaslayarak rahatlamaya çalışıyor.

Burada benimle mi kalacak?

"İster inanın ister inanmayın, onunla tanışma şeklinize çok benzer bir durumdu. Babası tarafından esir tutuluyordum. Kötü bir adamdı ve bana zarar vermek üzereydi... Xander ve adamları tutulduğum yerleşkeyi bastı. Beni kurtardı ve eve götürdü."

Şimdi ona birini hatırlattığım hakkındaki yorumu mantıklı geliyor. Benzer bir durumda olduğumuz için karısını kastetmiş olmalı.

"Vay canına... ve sen burada onunla mı kaldın? Sana gitme şansı vermedi mi?"

"Gitmek istemedim." Ella gülümsüyor. "Ama merak etme, seni sonsuza dek burada tutmayacak."

"Bundan emin misin?"

"Bunun için bir nedeni yok." Ella omuz silkiyor. "Şu anda sadece en iyi yolu bulana kadar seni tutuyor..." Doğru kelimeyi bulamadığı için sözünü kesiyor.

"Beni kullanmanın en iyi yolu mu?" Onun için bitiriyorum. "Yani, bunu ballandıra ballandıra anlatmana gerek yok. İstedğini elde etmek için beni bir pazarlık kozu olarak kullanıyor, değil mi?"

Ella utanç içinde başını öne eğiyor. "Üzgünüm ama evet. Evet, öyle."

"Üzülme, bu senin hatan değil. Keşke Zane'le konuşabilseydim."

"Zane kim?" Ella merakla sorar.

"O benim... şey, onun ne olduğunu gerçekten bilmiyorum." *Benim her şeyim.*

Sonraki on dakikayı Ella'ya hikâyemi anlatarak geçirdim. Ona Zane'le koruyucu ailede nasıl tanıştığımızı ve onun öldüğünü sandığımı anlattım. Beni kaçırmamasından ve sonra Christian tarafından tekrar kaçırılmamdan bahsediyoruz.

"Peki, başka ne iş yapıyorsun? Düzenli olarak kaçırılmak dışında?" Ella kıkırdıyor ve ben de kendimi tutamayıp onunla birlikte kıkırdıyorum. Günlerdir ilk kez gülüyorum, gerçekten gülüyorum.

Bir süre konuşuyoruz, Ella bana kız kardeşinin Ivan'la evli olduğunu ve aynı zamanda nasıl hamile kaldıklarını anlatıyor. Bir an için nerede olduğumu ve neden burada olduğumu unutuyorum. Şu anda sadece eski bir dostumla hasret gideriyormuşuz gibi geliyor.

Kapımın önündeki nöbetçiye bağırarak öfkeli bir ses duyduğumda gerçeklik tekrar yüzüme çarpıyor. Birkaç saniye sonra kapı açılıyor ve Xander yüzünde öfke maskesiyle içeri giriyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" Bakışlarından hiç etkilenmemiş gibi görünen Ella'ya kaşlarını çatarak bakıyor. Öyle bir bakış ki, tüylerim diken diken oluyor.

"Aşırı tepki verme. Ben iyiyim. Sadece konuşuyorduk." Ayağa kalkıp adamın yanına gidiyor ve koluna şefkatle dokunuyor. Odanın öbür ucundan vücudundan sızan öfkeyi görebiliyorum. Omuzları gevşiyor ve iki yanındaki yumrukları tekrar gevşek ellere dönüşüyor.

"Evine dön fare," diyor ona. Parmak uçlarında yükseliyor ve odadan çıkmadan önce ona dudaklarından peş peşe bir öpücük veriyor, ama bana küçük bir el sallayarak veda etmeden önce değil. O gider gitmez varlığını özledim. Sanki odadaki sıcaklığı da beraberinde götürmüş gibi.

Xander kollarını önünde kavuşturarak, "Ayakkabılarını giy, gitme vakti," diye emretti.

Bu haber beni şoke etti. "Ne demek istiyorsun? Nereye gidiyorum?"

"Zane ve Matteo benimle bir toplantı ayarladılar. Seni takas etmek istiyorlar.

bir bölge için."

Muhtemelen bir arsa için pazarlık yapılmasına gücenmem gerekirdi ama şu anda tek düşünebildiğim sonunda Zane'i tekrar göreceğim. Yataktan fırlıyorum ve aceleyle ayakkabılarımı giyiyorum.

"Matteo neden senin için topraklarından vazgeçmek istiyor?" "Kim için?" Doğrulurken sordum. "Matteo kim?"

"Christian'ın olduğu kadar benim de rakiplerimden biri. Zane'in elinde ticaretini yaptığı değerli bilgiler olmalı... ya da başka bir şey? Ya uzun vadede bana zarar verebilecek bir bilgiye sahipse?"

Bir an için fikrini değiştireceğini düşünüyorum. Onu düşünürken, seçeneklerini tartarken görebiliyorum.

"Bak Xander, bana iyi davrandın ve dediğin gibi beni Christian'dan kurtardın. Sana borçluyum, eğer beni Zane'e götürürsen ve sana ya da ailene zarar verebilecek bir şey öğrenirsem, sana söylerim. Yemin ederim."

Xander uzun bir dakika boyunca beni inceliyor. Tam beni tekrar buraya kilitleyeceğini düşündüğüm anda koridorda kayboluyor ama kapıyı benim için açık bırakıyor. İçimi bir rahatlama kaplıyor. Hâlâ gitmeme izin veriyor.

Teredditle dışarı çıkıyorum. Kapının dışında hâlâ iki koruma var ve üç adam da bir kulüpteki fedailere benziyor, uzun boylu ve kaslılar, kendimi olduğumdan daha küçük hissetmeme neden oluyorlar.

Adamlara bakıyorum, ikisi de benimle göz teması kurmuyor. Xander tek kelime etmeden yürümeye başlıyor, iki adam da onun yanında. Ben de peşlerine takılıp koridorda onları takip ediyorum. Girişe geldiğimizde, kapıda bekleyen daha fazla adam buluyorum ve daha da fazlası dışarıda. Hepsi siyah giyinmiş, silahları bellerinde, bir şehri ele geçirmek üzere olan bir ordu gibi görünüyorlar.

"Herkes emirlerini biliyor, hadi gidelim," diye seslenir Xander, sesi duygudan yoksundur. Binanın önüne dört tane karartılmış cip park edilmişti ve Xander'ın sözüyle adamlar ciplere doluşmaya başladılar. Gözlerimi dikmiş, tüm bunların neresinde olduğumu anlamaya çalışıyorum. Ciplerden birine gidip binmeli miyim? Xander kafa karışıklığımı hissetmiş gibi karanlık bakışlarını bana çeviriyor.

"Benimle geliyorsun," diyor.

Ben bir adım bile atamadan Xander'ın eli üst kolumu sarıyor ve beni arabalardan birine doğru çekmeye başlıyor. Heyecan ve bilinmeyenin verdiği endişe içimde dönüp duruyor. Bundan sonra ne olacak? Gerçekten Zane ile yeniden bir araya gelecek miyim, yoksa bu bir şaka mı?

Xander ciplerden birinin arka kapısını açtı ve beni içeri itti. Arka koltukta zaten birinin oturduğunu görünce şaşıyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğu anda garip bir deja vu hissine kapılıyorum. Bu adam bana bakıyor

Xander'ın ilk tanıştığımızda bana baktığı gibi. Üstelik Xander'a benziyor, neredeyse bire bir. Sanki ikisi-

"Bu Damon, kardeşim," diyor Xander, ben daha sözümü bitiremeden.

Orta koltukta oturmaya zorlanınca ellerimi kucağıma koyuyorum. Xander yanıma kayıyor ve beni kardeşiyle arasına sıkıştırıyor.

Araba çalışıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan binadan uzaklaşıp yerleşkenin dışına çıkıyoruz. Üzerimize ürkütücü bir sessizlik çöküyor ve nereye bakacağımı bilemiyorum. Önde oturan iki adama mı? İki yanımda oturan iki adama mı? Yoksa önümüzde uzanan yola mı? Evet, yola bakacağım. Bu daha güvenli.

Ellerim kucağımda, omuzlarımı sıkarak kendimi olabildiğince küçük göstermeye çalışıyorum. Gözlerim dalıyor ve yan pencereye baktığımda Damon'ın gözlerini üzerimde yakalıyorum. Baktığımı gördüğünde bile bana bakmaya devam ediyor ve bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum. Sanki onu beni izlerken yakalamış olmam umurunda değil, bu da zaten hissettiğim endişeyi daha da artırıyor.

"Xander bana yirmi bir yaşında olduğunu söyledi?" Damon sonunda sessizliği bozar. Sesi de en az kardeşi kadar karanlık ve uğursuz.

"Evet." Yaşımın neden bir kez daha gündeme getirildiğini anlamadan başımı sallıyorum.

"Neredeyse vardık," diye duyurdu Xander. "Öne eğil."

"Ha?" Ona bakmak için arkamı dönüyorum ama çoktan omuzlarımı iterek beni öne doğru eğilmeye zorluyor.

Cebinde bir şey ararken "Ellerini arkaya koy" diye emrediyor. Gözlerim bir çift kablo bağına takılıyor, ancak o zaman neyin peşinde olduğunu anlıyorum.

"Kaçmayacağım..."

"Mesele bu değil. Sadece yap," diye homurdanıyor ve ellerimi yavaşça sırtımın alt kısmına götürüyorum. Vücudumun her santimi titriyor. Ondan mı yoksa bundan sonra olacıklardan mı korktuğumdan emin değilim. Xander kollarımı kavırıyor ve kablo bağlarını bileklerime acı verecek kadar sıkıyor. Plastik derimi kesiyor ama şikâyet etmiyorum.

Ellerim arkamda bağlı, beceriksizce ve rahatsız bir şekilde koltuğa yaslanıyorum. Rossi kardeşlerden hiçbiri bana bir şey söylemiyor ve araba bir kez daha sessizliğe gömülüyor. Birkaç tur daha atıyoruz.

Terk edilmiş bir deponun arkasındaki büyük bir park yerine yanaşmadan birkaç dakika önce. *Olamaz...* Filmlerde görmüştüm.

Terk edilmiş depolarda ne tür karanlık işler döndüğünü biliyorum ve bunlar hiç de iyi şeyler değil. Binanın etrafında köpekbalıkları gibi dönüyoruz ve başka bir araç filosu görüyorum.

Bu Zane olmalı.

Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor ve boğazım şişiyor. Onu gerçekten göreceğim mi? Ne söyleyeceğim? O ne diyecek? Bana kızacak mı? Bunun gerçekten olacağını hiç düşünmemiştim, bu yüzden kendimi bu senaryoya hiç hazırlamadım.

Başımın üstünde bir el hissettiğimde tüm iç sorularım kesiliyor. Bana kimin dokunduğunu görmek için dönmeme fırsat kalmadan, el saçlarımı karıştırıyor. On yaşında bir çocuğun bir kızı kızdırmak için yapacağı gibi.

"Hey! Bu da ne?" Elinden uzaklaşmaya çalışarak sızlanıyorum. "Her şeyi bir araya getirmiş gibi görünmene izin veremem. Sen benim tutsağımdın

Ne de olsa," diye açıklıyor Xander. Saçımı düğüm düğüm yapmayı bitirdiğinde, gömleğimin kumaşını alıyor ve omzumdan koluma doğru yırtıyor. "İşte böyle. Böylesi daha iyi."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Yani beni nerede tuttuğunu sorarlarsa yalan mı söyleyeyim? Belki bir zindan uydururum?"

Xander sırtıyor. "Zeki kızsın ama bunu uydurmana gerek yok. Benim evimde bir zindan var ve herkesin bildiği kadarıyla sen de orada tutuluyordun."

"Anladım." Arabayı park ederken başımı salladım.

Önce ön kapılar açılır, muhafızlar dışarı çıkar ve arka kapıları açar. İlk çıkan Damon oldu. Dışarı çıkmak için onun kapısına doğru ilerlediğimde, Xander beni kolumdan tutup kendi kapısına doğru çekiyor.

Koltuğa doğru kayarak beni arabadan çıkardı. Ayaklarım betona değiyor ve sanki yol boyunca nefes almamışım gibi oksijen dolu bir nefes çekiyorum içime.

Xander kendimi hazırlamama fırsat vermiyor ve araç kervanına doğru yürümeye başlıyor. İyi ki kolumu sıkıca kavramış, çünkü attığım ilk adımda tökezliyorum ve neredeyse yüzüstü düşüyorum. Xander beni ayağa kaldırıyor ve ben de onun yanına düşüyorum.

Başımı kaldırır kaldırmaz Zane ve başka bir adamı uzakta görüyorum. Tüm vücudum kilitleniyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

O gerçekten yaşıyor.

Gözlerimiz birleşiyor ve uzaktan bile derinliklerindeki duygu karmaşasını, rahatlamayı, ihtiyacı ve ezici sahiplenmeyi görebiliyorum. Zane benim, ben de onun. Bunu şimdi anlıyorum. Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor. Bedenim bir mıknatıs gibi ona doğru çekiliyor. Ona doğru koşmaya çalışıyorum, ona iyi olduğumu söylemek istiyorum. Her şeyin yoluna gireceğini. Ama Xander beni kolumdan tutup geri çekiyor ve ben daha havalanamadan beni ona yakın tutuyor.

Zane gözlerini Xander'ın elinin olduğu yere indiriyor. Dudakları neredeyse bir hayvan gibi hırlayacakmış gibi kıvrılıyor. Gözlerindeki parıltı ölümcül ve eminim ki şu anda Xander'a saldırmamak için kendini tutması gerekiyor. İkisi arasında bir kavga çıkma düşüncesi bile dehşet verici.

Zane'in öfkesinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum. Bu toplantının nasıl biteceğini bilmiyorum. Umarım yaşadığımız onca şeyden sonra Zane ve ben buradan tek parça halinde çıkabiliriz.

I Hazneden çıkmayı bekleyen bir mermiyim. Vücudum kontrolsüz bir öfkeyle titriyor. Vücudumdaki her lif ve hücre bana hareket etmemi söylüyor. Ona gitmemi ve Xander Rossi'nin elini vücudundan çekmemi söylüyor.

ve ona dokunduğu için onunla dövdüm. Benim olana ve her zaman benim olacak olana dokunduğu için.

Saatli bir bomba gibi, kendimi hareketsiz durmaya, geri çekilmeye zorluyorum. Yapılacak en stratejik şeyin bu olduğunu biliyorum ama bu işimi kolaylaştırmıyor. Aptalca bir şey yaparsa ya da Dove'un bir kez bile irkildiğini görürsem patlayacağım. Bunca yolu onunla gitmemek için gelmedim ama ne onun ne de bir başkasının ona zarar vermesine izin vermeyeceğim.

"Sonunda seninle tanışmak bir zevk, Zane." Aramızda sadece birkaç adım mesafe varken Xander'ın dudakları gülümseyerek yanlara doğru kalkıyor. "Matteo, uzun zaman oldu. Seni gördüğüme sevindim diyeceğim ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. Eğer bu anlaşma olmasaydı, adamlarım şimdiye kadar seni kurşun yağmuruna tutmuşlardı."

"Aynen." Matteo başını sallıyor ve tek düşünebildiğim bu iki herifin ne kadar sıkık oldukları. Bu ikisi kimin sikinin daha büyük olduğunu görmek için iğrenç bir kavgada silahlarını ateşlemeden önce Dove'u alıp bizi buradan çıkarmalıyım.

Damon, Xander'ın kardeşi, beni izliyor. Boncuk gözlerini tenimde hissedebiliyorum, etimi yakıyor. "Anlaşma her iki tarafça da imzalandı ve kesinleşti. Kızı geri alabilirsin. Onunla çok eğlendik. Eminim o da burada kalmaktan keyif almıştır."

Xander tamamen sırtıyor ve ben yumruğumu sıkarak elimin onun

boğazına dolandığını ve sıkıldığını hayal ediyorum. Eğer ona dokunursa, onu öldürürüm. Yırtarım.

Yakında nasıl bir savaş başlatırsam başlatayım, onu paramparça ederim. Onu korumak için herkesi öldürür, ellerimi kana bulayabilirim.

"Bırak onu," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, kelimelerin hayvani bir hırıltı olarak çıkmamasına şaşırarak.

Xander sanki onun adamlarından biriymişim gibi, "Önce kâğıtları ver," diye emrediyor. Matteo adamlarından Karl'a başıyla selam veriyor ve Karl iki grubun arasındaki boşluğa doğru yürümeye başlıyor. Damon birkaç adım öne çıkıp Karl'la buluşuyor ve kâğıtları ondan kapıyor.

Xander'a her şeyin yolunda olduğunu işaret etmeden önce onları hızlıca gözden geçirir. Xander, Dove'u hemen bırakmak yerine, ki bu akıllıca bir hareket olurdu, onu kendine doğru çeker, eğilir ve kulağının kabuğuna bir şeyler fısıldar.

İşte bu kadar. O ölecek.

İleri doğru bir adım atıp ellerimi herifin boynuna dolamaya hazırlanırken Matteo ve adamlarından biri beni kollarımdan tutup geri çekiyorlar. İkisine de bana dokunmamalarını söyleyen bir bakış atarak omuz silkiyorum.

Dikkatimi tekrar Xander ve Dove'a çevirdiğimde, onu bırakıyor.

Onu bırakır bırakmaz bana doğru koşuyor, elleri arkadan bağlı olduğu için neredeyse dengesini kaybediyordu. Bir an sonra, ince vücudu benimkine çarptı. Yüzünü göğsüme gömüyor ve ben de kollarımı onu koruyacak şekilde sarıyorum. Bir şey yapmadan önce yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bu an, uzun ve soğuk bir kıştan sonra güneşi görmek gibi. Kuraklıktan sonra suyu tatmak gibi. Tarif edilemez ama tüm kelimeler aynı anda.

"Seni çok özledim," diye mırıldanıyor göğsüme doğru. "Öldüğünü sanmıştım."

"Ben de seni özledim," diye cevap veriyorum, bir elimle sırtını okşayarak. Onu çırılçıplak soymak, ona bakmak ve vücudunun her santimine tapmak istiyorum. Ona ne olduğunu, iyi olup olmadığını, aç, yorgun ya da yaralı olup olmadığını sormak istiyorum ama aynı zamanda burada böyle durmak, ona sarılmaktan başka bir şey yapmamak istiyorum.

"Gidelim," diyor Matteo beni yanımdan dürterek. Ona siktir olup gitmesini söylemek geliyor içimden ama dilimi ısıtıyorum. Yapmam gereken şey Dove'u bu adamlardan uzaklaştırmak. Artık onu tekrar kollarıma aldığıma göre, onu korumak ve güvenliğini sağlamak benim bir numaralı önceliğim. Bu dünyada hiçbir şey bizi bir daha ayıramayacak.

Matteo bana bıçağını uzatıyor, ben de alıp bileklerini bağlayan plastik bağı kesiyorum. Elleri serbest kalır kalmaz kollarını bana doluyor. Onun minik kollarının bana sarıldığını hissetmek gibisi yok. Bir zamanlar benden kaçmaya çalışırken şimdi sanki kurtarıcısıymışım gibi bana sarılması çok tuhaf.

Eğildim ve kulağına fısıldadım. "Seni kollarıma almaktan başka bir şey istemiyorum ama gerçekten gitmemiz gerekiyor."

Başını sallayarak uzaklaşıyor, güzel mavi gözleri yaşlarla dolmuş, daha hafif görünüyorlar. "Özür dilerim, Zane. Seni dinlemediğim için özür dilerim. Beni hastaneye götürmene neden olduğum için. Hepsi benim hatam." Gözlerinden koca koca yaşlar dökülüyor ve kalbim göğsümde biraz çatlıyor.

"Sorun yok bebeğim ve bu senin hatan değil. Matteo'nun evine döndüğümüzde konuşuruz," diyorum ona.

Bir kolumu onun omuzlarına dolayarak dönüyorum ve bizi SUV'a geri götürüyorum. Matteo'nun adamları sanki Birleşik Devletler başkanıymışız gibi üzerimize çullanıyor, ki bu kez gerçekten minnettarım. Arabaya ulaştığımızda, kapıyı açıyorum ve kendim binmeden önce onu içeri kaldırıyorum. Onu sıkıca yanıma çekerek dudaklarımı alına bastırıyorum.

Bu bir rüya gibi geliyor. Ve diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum. Sanki her an uyanacak ve bunların hiçbirinin gerçek olmadığını fark edecekmişim gibi. Her şeyi hayal ettiğimi ve Dove'un gerçekten burada benimle olmadığını.

Matteo ön koltuğa tırmanır ve adamlarından biri sürücü koltuğuna geçer. Araba hareket etmeye başladığında bile, hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor.

"Nereye gidiyoruz?" Dove ıslak kirpiklerinin arasından bana bakarak fısıldıyor.

"Matteo'nun yeri. Sana anlatacak çok şeyim var... ama önce iyi olduğundan emin olmalıyım. Sana zarar verdiler mi? Sana herhangi bir şekilde dokundular mı?" Konuşurken boğazıma bir şeyler düğümleniyor. Tanrım, bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Eğer o şerefsizlerden biri ona dokunduyorsa... Kendimi kaybederim. Öfke şu anda hissettiğim her duygunun önüne geçiyor.

"İkisi de bana zarar vermedi ve Xander'ın adamları beni bulmadan önce Christian'la uzun süre birlikte değildim."

Şükürler olsun... Tüm dünyayı kırmızıya boyamaya hazırlanıyordum.

İç çekerek ona biraz daha sıkı sarıldım. "Seni tuttukları süre boyunca tek düşünebildiğim iyi olup olmadığı. Sana zarar veriyorlar mıydı? Yemek yiyor muydun ya da üşüyor muydun? Tek düşünebildiğim seni

kurtarmak ve seni nasıl hayal kırıklığına uğrattığımdı."

"Hayır," diye inliyor Dove ve sanki her an ortadan kaybolacakmışım gibi gömleğime tutunuyor. Parçalanmak üzere olduğundan eminim ve işler bundan sonra daha da kötüye gidecek. "Bu senin suçun değil, bunların hiçbiri senin suçun değil Zane. Beni korumaya çalıştın. Beni uyardın ama ben dinlemedim. Senin deli olduğunu düşündüm ama sana inansaydım-"

"Şu anda bunun için endişelenmeyin..."

Matteo ön koltuktan, "Yeniden bir araya gelmenizi bölmek istemem ama sanırım bana bir teşekkür borçlusunuz," diye anons ediyor.

Gözlerimi devirip dişlerimi gıcırdatarak bir sonraki sözlerimi söylüyorum. "Teşekkür ederim, Matteo." Bu adama iyi davranmak sabrımı zorluyor ve kendimi kaybedip sert bir şey yapmadan önce daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim.

"Kulağa pek minnettarmışsın gibi gelmiyor ama sonunda kızımı bana geri getirdiğin için bunu görmezden geleceğim."

Lanet olsun. Neden bunu söylemek zorundaydı ki? Eve döndüğümüzde Dove'a ağzındaki baklayı çıkarmayı umuyordum.

"Neden bahsediyor, Zane?" Dove gözlerini kırıştırıyor ama yüzündeki şaşkın ifade dağılmıyor.

Gerginlik aracı dolduruyor. "Kahretsin, bunu henüz yapmak istemiyordum, Matteo." "Neden i s t e m e d i n ?" Koltuğunda kayıyor.

"Kızıma babasının ölmediğini ve onu öldürmediğini söylemek için şu andan daha iyi bir zaman olamaz.

onu terk et."

"Sen benim babam mısın?" Dove o kadar sessiz fısıldıyor ki neredeyse onu duymuyorum. "Nasıl... bu nasıl mümkün olabilir?" Bir bana bir Matteo'ya bakıyor ve keşke son bir kez Donna'yı görmeye gitmem için yalvardığında ona hayır deseydim diyorum. Belki de hayır deseydim bunların hiçbiri olmazdı.

Matteo kıs kıs güler. "Eminim bebeklerin nereden geldiğini söylememe gerek yoktur, o yüzden bu kısmı geçiyorum, ama görüyorsunuz, anneniz aslında bana aşık olan evli bir kadındı. Hamile olduğunu öğrendiğinde, birlikte kaçmayı planlamıştık. Ancak, fikrini değiştirdi ve ortadan kayboldu. Sonunda onu bulduğumda ölmüştü ve sen de gitmiştin. Her yerde seni aradım ama her iz beni bir çıkmaz sokağa götürdü. Seni asla bulamayacağımdan emindim ve sonra Zane bana geldi. Bana Christian'ın yıllardır seni aradığını söylediği anda kim olduğunu anladım."

Sadece yanımda gerilmesinden bile Dove'un sadece şok olmadığını, aynı zamanda rahatsız da olduğunu anlayabiliyorum.

Sanki onu gerçeklerden koruyabilirmişim gibi bana doğru dönerek ağzını açıyor ve tabutuna son çiviye çakacağını bildiğim o soruyu soruyor. "Bu doğru mu? O gerçekten benim babam mı?"

Boğazım düğümleniyor ve ne kadar yalan söylemek istesem de bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum. Ona yardımı olmayacak. Matteo'nun babası olduğunu öğrenmek sürpriz oldu. Yardım alabileceğimi ve Dove'la birlikte gecenin karanlığına karışabileceğimi düşünmüştüm ama şimdi bunun mümkün olmadığını biliyorum. Matteo Dove'u hayatında tutmak için elinden geleni yapacak ve ben de onu ondan uzak tutmaya çalışırsam kazanamayacağım bir savaşa girmiş olacağım.

"Evet, o senin baban," diyorum.

Tek yapabildiğim göğsümde bir ağrıya onun güzel yüz hatlarında titreşen duyguları, acıyı, korkuyu ve kafa karışıklığını izlemek. Yıllarca onu yakından izledikten sonra, bir duruma nasıl tepki vereceğini neredeyse o daha vermeden söyleyebiliyorum. Garip ama yıllardır onu takip ediyor olmanın bir artısı.

Matteo, "Bu kadar kısa sürede kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum, özellikle de yaşanan onca şeyden sonra, ama artık seni bulduğuma göre, seni daha iyi tanımayı ve asla olamadığım baba olmayı planladığımı bilmeni istiyorum," diyor.

Baba mı? Kahkahalarımı bastırıyorum. Onu uzun zamandır tanımıyorum ama Matteo beni baba olarak görmüyor. O Castro ailesinin lideri. Tek bildiği adamlarına emir vermek ve insanları tehdit etmek. Ayrıca, ne tür bir ebeveynlik yapacak ki? Dove artık bir yetişkin ve onun parasına ya da korumasına ihtiyacı yok. Bana sahipken olmaz.

Dove eve dönüş yolunun geri kalanında sessiz ve malikaneye vardığımızda biraz bunalmış görünüyor. Arabadan inip eve girdikten sonra Dove'un elini tutuyorum. "Onu bulmama yardım ettiğin için çok teşekkür ederim ama sanırım bu maskaralığa bir son vermemizin zamanı geldi. Onun güvenliği benim en büyük önceliğim."

Matteo bana bakıyor, yüzü bomboş. İki adamı devasa ahşap ön kapının hemen dışında bekliyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"Onun için buradan daha güvenli bir yer yok, herhalde kabul edersiniz ki onu Christian'ın eline düşmesine neden olan duruma sokan kişi sizdiniz."

Onun bu sözleri taşaklarına bir tekme gibi geldi ve eğer yanımda Dove olmasaydı, onu duvara yapıştırırdım. Ciğerlerindeki havayı boğardım. Yine de, geceyi burada geçirme konusunda onunla tartışmak yapmak istediğim bir şey değil. Dove'u kollarımda tutmak, teninin her santimini öpmek ve kaybettiğim zamanı telafi etmek varken değil.

"Peki, bu gece burada kalacağız," diyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Harika, neden yukarı çıkıp biraz dinlenmiyorsun? Karl seni yukarı çıkaracak." Gülümsüyor, gözleri bilinmeyen bir duyguyla parıltıyor.

Ona bir saniye daha ilgi göstermeye zahmet etmiyorum. Vites değiştirerek Dove'u büyük merdivene doğru çekiyorum. Karl da tıpkı bir bekçi köpeği gibi odamıza kadar arkamdan geliyor.

Kapıyı açıp bizi odaya götürüyorum. Kapı yumuşak bir tıkırtıyla kapanıyor ve tek düşünebildiğim... *nihayet*, nihayet yalnız olduğumuz.

"Gerçekten burada kalmak zorunda mıyız? Bu yanlış. Bir şeyler ters gidiyor." Endişe narin yüzüne kazınmış.

"Sadece bu gece için. Yarın bunu çözeceğiz. Her şey o zamana kadar bekleyebilir çünkü şu anda benim için önemli olan tek şey senin iyi olduğundan emin olmak ve benim için ne kadar değerli olduğunu sana hatırlatmak."

"Seni kaybettiğimi sandım," diyor Dove. Sesi duygularla tıkanmış.

"Beni asla kaybetmeyeceksin," diyorum onu kollarıma çekerek. Onu sıkıca sarıyorum, iki bedenimizi tek bir bedende eritmek istiyorum.

"Neden bana
söylemedin?" "Neyi
söylemedim?"

"Senin William olduğunu..."

Yüzüne bakabilmek için onu göğsümden yeterince uzaklaştırıyorum.
"Hatırlıyor musun?"

"Evet. Seni nasıl unutabilirim?"

"Terapiste o zamanı hatırlamadığını söylemişsin. Hatta yaşadıklarını düşününce bunun normal olduğunu söyledi. Zihnin seni korumaya çalışıyor ve tüm bu saçmalıklar."

"Herkes hatırlamadığımı söyledim çünkü bu konuda hiç konuşmak istemedim. Seni kaybetmek çok acı veriyordu. Bunu yüksek sesle söylemek daha da kötüleştirdi."

"Oh, bebeğim." Onu tekrar kucağıma çekiyorum. "Hatırlayacağını bilseydim sana söylerdim. Bu işleri çok daha kolaylaştırırdı."

Uzun bir süre birbirimize sarılarak öylece durduk. Sonra Dove sessizliği bozarak fısıldadı, "Benim için geldin..."

"Tabii ki." Yapacağımın şüphesi mi var? Şimdiye kadar takıntımın boyutunu öğrenmiş olmalı. "Ne olursa olsun, her zaman senin için geleceğim. Seni her zaman koruyacağım. Güvende olduğundan emin olmak için cenneti ve cehennemi hareket ettireceğim. Sen benim bir numaramsın ve hep öyle kalacaksın. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Seni seviyorum, Dove. Her zaman..."

H kelimeler beni bir yük treni gibi çarptı. Duygularımın üstesinden geldim. İçinde boğuluyorum. Şu anda neredeyse her şeyden emin değilim, Zane hariç her şeyden.

Ona ihtiyacım var. Ellerini üzerimde hissetmeye, dudaklarımı dudaklarına bastırmaya, kalbimden bir parça koparıp ona vermeye ihtiyacım var. Onu son gördüğümünden bu yana o kadar uzun zaman geçmedi ama olanlardan sonra sanki yıllar geçmiş gibi geliyor. Göğsünü iterek büyük yatağa doğru geri geri yürümesini sağlıyorum. Uzanmak ve göğsünün üstüne kıvrılmak istiyorum.

"Lütfen yatağa gidebilir miyiz? Çok yorgunum." "Ne istersen ya da neye ihtiyacın varsa yapabiliriz."

Başımı sallıyorum, sonunda kendimi özgür, güvende ve emniyette hissediyorum. O gün hastaneden ayrıldığımızdan beri bir nebze bile güvende hissetmemiştim.

Zane üzerimde sadece bir külot kalana kadar kıyafetlerimi çıkarmaya başladı. Gözleri sanki her santimini inceliyormuş gibi vücudumun üzerinde geziniyor.

"Kimse sana dokunmadı mı?" diye tekrar soruyor, sanki daha önce söylediğimden beni duymamış ya da bana inanmamış gibi.

"Hayır. Söz veriyorum, ben iyiyim." Tişörtünü çekiştiriyorum, teninin benimkine değmesini istiyorum. Kollarını kaldırıyor ve gömleğini çıkarmasına yardım ediyorum.

Taze kurşun yaralarını gördüğümde nefesim kesildi. "Vurulmuşsun!" Üç kez mi?" Yaralandığını biliyordum ama hiçbir şey beni yaraları yakından görmeye hazırlayamazdı.

Zane kıkırdar. "Ben iyiyim, Dove. Beni öldürmek o kadar kolay değil."

"Biliyorum ama neredeyse ölüyordun." Göğsüne bakarken, gözlerimin içine bakmaya cesaret edemiyorum. O üç yara için büyük bir suçluluk hissediyorum. Sanki tetiği çeken benmişim gibi. Gidip Donna'yı görmek için yalvarmasaydım.

Zane'in nazik sesi düşünce zincirimi kesiyor ve iki parmağı çenemi kaldırarak beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "*Neredeyse* yapmakla yapmak aynı şey değil. Christian'ın sana sahip olduğunu bilerek o otoparkta ölmemin hiçbir yolu yoktu. Ben bu dünyaya seni korumak için geldim ve bunu yapmak için ölmem gerekse bile umurumda değil, Dove. Benim gözümde önemli olan tek şey sensin." Şu anda bana bakışı doğruyu söylediğini gösteriyor.

"Sana inanmadığım için özür dilerim. Kaçmaya çalıştığım ve sana zarar vermeye çalıştığım için özür dilerim..."

"Sen sadece kendini korumaya çalışıyordun." Zane elini hareket ettiriyor, parmak boğumları yanağıma sürtünürken saçlarımdan birkaç tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Seni suçlamıyorum ve bu yüzden seni hiç cezalandırmadım ya da incitmeye çalışmadım. Tek yapmak istediğim seni güvende tutmaktı."

Her kelimeyi kaplayan ıstırap bana onun da beni hayal kırıklığına uğratmış gibi hissettiğini hatırlatıyor. Tanrım, berbat durumdayız.

Başım zonklamaya başlıyor, cehennemden gelen bir migren, hiç şüphesiz orada oluyor.

"Konuşacak çok şeyimiz var ama tek yapmak istediğim yatağa girip günlerce uyumak."

Zane sırtıyor, elini yanağımdan çekerken bakışları kararıyor. "Uyumak ya da konuşmak dışında yapabileceğimiz birkaç şey daha düşünebilirim."

Muhtemelen berbat olsa da, şu anda tek istediğim bu. Zane'e yakın olmak, her şey yüzümüze patlamadan önce inşa ettiğimiz şeyi sağlamlaştırmak.

Bedenlerimizin arasında zaten sertleşmiş olan sikine uzanarak ona bakıyorum. "Seni istiyorum. İçimde istiyorum. Bedenlerimiz ten tene. Buna ihtiyacım var. Vücudunun her santimetresinin benimkini örttüğünü hissetmeye ihtiyacım var."

"Ben de bebeğim, ben de."

Ve beni yatağa geri götürmeden önce söylediği tek şey bu. Dizlerim yatağın kenarına çarpıyor ve sırtüstü düşüyorum. Zane gözlerinde yırtıcı bir parıltıyla vücudumun üzerinde sürünüyor, titrememe ve meme uçlarımda sertleşmesine neden oluyor.

Tüm endişelerim ve korkularım bir anda buharlaşıyor. Önemli olan tek şey Zane ve benim. Bedenlerimiz ve kalplerimiz bir oluyor.

Ateş ve benzin gibi, güneşten daha sıcak yanan ateşli bir tutkuyu ateşleyerek bir araya geliyoruz. Zane etimin her santimini ağzını açarak öpüyor, dili etimin üzerinde kayıyor ve kalçalarımın arasındaki kasların sıkışmasına neden oluyor.

"Seni ne kadar özlediğimi kelimelerle ifade edemem." Köprücük kemiğimi ve göğüslerimin arasını öpüyor. Kalçalarımı kaldırarak onu ağrıyan, kendi kalp atışları varmış gibi atan yere yaklaştırmaya çalışıyorum. "Sana kötü bir şey olmasından ne kadar korkuyordum. Beni kurtardığın o geceden beri seni korumaya yemin ettim. Seni izledim, dairene gizlice girdim, seni sadece seks için isteyen pislikleri öldürdüm ve tahmin et ne oldu?"

Ağzını geri çekiyor, ama dili hâlâ elmas sertliğindeki meme ucunda geziniyor, benimle alay ediyor, beni baştan çıkarıyor.

"Ne?" Nefes nefese soruyorum, göğsüm kabarıyor.

Şeytani bir sırıtış dudaklarını çekiştiriyor. "Hepsini tekrar yapardım. Yüzlerce kez. Tekrar ve tekrar çünkü sen benimsin, Dove. Tamamen benimsin ve bir dahaki sefere biri seni benden almaya çalışırsa, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Onları çıplak ellerimle öldüreceğim ve seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağımı kanıtlamak için sana izleteceğim."

Başımı sallayarak bildiğimi ve anladığımı belli ediyorum. Meme ucumu ağzına alıp emerek beni ödüllendiriyor, sırtım yataktan kalkana ve başını göğsüme yaslayana kadar ucunu sertçe çekiştiriyor.

Sadece onun doyurabileceği açgözlü bir ihtiyaç içimde dönüp duruyor ve ona sahip olmak zorundayım; yüksek sesle söyleyemeyeceğim kadar utanç verici bir çaresizlikle ona ihtiyacım var.

Odada yankılanan bir sesle meme ucumu serbest bırakıyor, bir adım geri atıyor ve kalçalarımın uzanıyor. Parmakları pamuklu külotumun kenarında geziniyor ve ben külotumu bacaklarımdan aşağı itip onu öne çekerek beni almaya zorlamak istiyorum ama sabrın bir erdem olduğunu biliyorum ve Zane'in buna neredeyse benden daha çok ihtiyacı var.

"Kimse amıma dokundu mu?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum.

"Bana yalan mı söylüyorsun?" Zane başını yana eğerek külotumu yavaşça bacaklarımdan aşağı indiriyor ve omzunun üzerinden atıyor. Serin hava ıslak kıvrımlarımı öpüyor ve bu his karşısında bir tıslama sesi çıkarıyorum.

"Hayır... kimse bana dokunmadı. Ben seninim, sadece senin..." Kızıışmış bir köpek gibi nefes nefese kalıyorum. Dudağımı ısıyorum, ağır gözkapaklarımın arasından bacaklarımı açmasını izliyorum, gözleri doğrudan sırlıklam olmuş göbeğime gidiyor.

"Siktir, Dove. Bu güzel küçük amcığ ı çok özledim. Seni sadece iki kez becerdim ama kendimi taşaklarımın derinliklerine gömmek ve sonsuza dek orada yaşamak istiyorum."

"Evet, lütfen..." Göbeğim tepki olarak sıkılıyor ve çok tahrik oluyorum, onun için çok hazırım. Şu anda beni almasına ihtiyacım var. Beni alsın ve bana sahip olsun.

Zane gülümsüyor ve bir elini merkezime yaklaşt ırırken parmak eklemlerini uyluğumun iç kısmına doğru kaydırıyor. *Evet!*

Parmakları şişmiş kıvrımlarıma değdiğinde inliyorum. "Koca sikimi orada istiyorsun. İçinin derinliklerinde, değil mi?"

"Evet, şimdi, lütfen..." Çaresizce yalvarıyorum.

"Güzel çünkü şu anda benim de sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var, Güvercinim ve sana sert ve hızlı bir şekilde ihtiyacım var, taşaklarım k ıçına çarpıyor, aletim kanalının arkasına bastırıyor, sana hem zevk hem de acı veriyor."

"Evet, Zane. Tanrım, lütfen, buna ihtiyacım var." Ona uzanırken, elim uzunluğunu çevreliyor ve kısa bir an için ne kadar büyük olduğunu unutuyorum. Ne kadar kalın olduğunu ve içime girdiğinde ne kadar dolu olacağını.

"Beni yakalayacaksın..." Boyunu sıkarken ve elimi şaftında aşağı yukarı hareket ettirirken sıkılmış dişlerinin arasından t ıslıyor.

Dudaklarımdan bir nefes kaçıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan iki parmağıyla içime girdiğinde başımı yastıklara doğru eğiyorum. O kadar tahrik olmuş ve ıslanmışım ki, bu saldırı uyarılma alevlerini körüklemekten başka bir işe yaramıyor. İçime girip çıkıyor ve gözlerimin önünde yıldızlar belirliyor.

"Hay sikeyim. Gittiğ in her gece bu anı düşündüm. Seni bulmamı, kurtarmamı ve sonra vücuduna tapmamı, her deliğ ini tekrar tekrar almamı. Küçük dar amcığ ın bundan hoşlanıyor, bunu istiyor. Her tarafımı sıkıyor, çıkardığı ıslak sesleri duyuyor musun? Uyluklarındaki uyarılmayı hissediyor musun?"

"Evet!" Sikini biraz sertçe çekiyorum ve itişleri daha da sertleşiyor, elinin topuğ u klitorisime baskı yapıyor ve eklenen basınç beni orgazmik topraklara fırlatıyor. Titriyorum, kaslarım geriliyor ve sonra kopuyor. Zane'in parmaklarının etrafında sıkıca kenetleniyorum ve içimden çekilirken onları kaybedince dengesiz bir inilti çıkarıyorum.

Ona ne yaptığını sormama saniyeler kala vücudu bedenimi sarıyor ve ellerimi tutup başımın üzerinde sabitliyor. *Kontrol. Zane'in işi gücü kontrol.* Bir eliyle iki bileğimi de yerinde tutuyor, diğer eliyle de zonklayan sikini girişime doğru yönlendiriyor.

"Bana bunu istemediğini, beni istemediğini söyle, ben yine de seni alacağım. Tıpkı senin benim kalbime sahip olduğun gibi ben de senin bedenine sahip olacağım. Sen benimsin, Dove, benimsin ve sadece benimsin."

Dudaklarımı aralıyorum, dilimin ucunda bir yanıt var ama asla söylemiyorum. Ağzımdan çıkan tek şey bir sürü tutarsız düşünce, pantolon ve Zane'in beni daha sert ve daha hızlı içine alması için yalvarmak oluyor, çünkü içime o kadar derin giriyor ki tek hissettiğim o oluyor, siki beni içine alıyor, bana sahip oluyor.

"Cennet, ev, hayat. Kahretsin, seninle tanışana kadar nefes almadığımı bilmiyordum, Dove." Zane bileğimi sıkıca kavrarken başını eğiyor. İçime giriyor, azgınlaşıyor, olabildiğince derine iniyor. Vücudum karıncalanıyor, tüylerim diken diken oluyor ve meme uçlarım her darbede onun yontulmuş göğsüne sürtünerek zevkimi artırıyor.

"Zane... İstiyorum..." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum... düşüncelerim zevk ve acı tarafından istila ediliyor.

"Ne bebeğim, ne istiyorsun?" Zane homurdanıyor, şakağından aşağı bir boncuk ter damlıyor.

"Dokun... Sana dokunmak istiyorum."

"Dokunuşun beni delirtiyor," diye homurdanıyor ama ellerimi tutmayı bırakıyor. Ellerim serbest kalır kalmaz onun üzerine uzanıyor. Dokunuşumla tıslıyor ve daha hızlı itiyor, taşakları öfkeyle kıcıma çarpıyor. Bana olan susuzluğu bastırılamaz ve bana doyup doyamayacağından emin değilim.

Ellerimi boynunda dolaştırarak, yüzü boynuma gömülene kadar onu kendime çekiyorum ve tek duyduğum kulaklarımı dolduran ağır nefesleri oluyor. Omzunu öpüyorum, beni bir canavar gibi sikerken ona sıkıca tutunuyorum. Bu ilk ya da ikinci seferimize hiç benzemiyor. Onun parçalanışında çok çığ ve güzel bir şey var. Benim için dünyayı kırmızıya boyayacak adam ellerimde erimiş tereyağına dönüşüyor ve ben buna bayılıyorum.

Hızlanan tempoyla birlikte bitiş çizgisine doğru koştuğumu fark ediyorum. Kalçalarımı kaldırarak onu itiş kakışla karşılıyorum. Biz iki çılgın aşık, birbirimizin kalbini kan revan içinde bırakana dek pençeliyoruz. En çok kim kanayacak?

Kalçalarını döndüren Zane, sikinin ucu içimde o kadar zevkli bir noktayı sıyırırken düşünmemi ya da tutarlı bir düşünce oluşturmamı imkansız hale getiriyor ki, neredeyse bir saniyede çözülüyorum.

"Boşalmana ihtiyacım var. Etrafımda sıkılaştığını hissetmeye ihtiyacım var, aletimden boşalmanı istiyorum... bunu benim için yapar mısın?"

Hâlâ nasıl konuşabildiğini bilmiyorum. Vücudumdaki her sinir ucu elektrikleniyor ve tıpkı bir çatalı prize sokmak gibi, zevk içimde zonkluyor, ayak parmaklarımın kıvrılmasına ve sırtımın yataktan kalkmasına neden oluyor. Zevk kapıları açılıyor ve aniden boğuluyorum, boğuluyorum ve lanet olsun, ölmek için mükemmel bir yol olurdu.

"Oh lanet olsun..." Zane homurdanıyor, kollarını sırtıma doluyor, bedenim onu dışarı itmeye çalışırken o içime girmeye devam ederken beni kendine yakın tutuyor. Birkaç itiş daha ve kendi zevk dalgasıyla buluşuyor, içimin derinliklerinde patlıyor, rahmimin duvarlarını yapışkan salınımıyla boyuyor.

Zane bana doğru yığılıyor, kolları hâlâ benimkilere sarılı. Nefeslerimizi tutmaya çalışırken göğüslerimiz kabarıyor. Kalplerimiz senkronize bir şekilde atıyor, göğüslerimizden çıkmakla tehdit ediyor.

Ter vücutlarımızı kaplıyor ve yoğun orgazm dağılırken, zihnimin arkasına ittiğim her şey önüme geliyor. Gözlerimi kapatarak düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Lütfen, bugün olmaz... Sadece bir güne ihtiyacım var.

Bir süre sonra Zane üzerimden yuvarlanıyor. Burnunu burnuma dayıyor ve alnıma öyle nazik bir öpücük konduruyor ki neredeyse hissetmiyorum. Bu, onun ne kadar farklı olabileceğinin keskin bir hatırlatıcısı. Pek çok kişiye ölüm getiren aynı eller bana nasıl da muazzam bir zevk veriyor.

"Şu anda en son isteyeceğin şeyin odadaki fil hakkında konuşmak olduğunu biliyorum ama bunun başka bir yolu yok. Matteo'nun baban olduğu ve buradan nasıl çıkacağımız hakkında konuşmamız gerekiyor."

Ağır gözlerimi zorla açtığımda, Zane'in yatağın kenarında oturduğunu ve gözlerinin vücudumda gezindiğini görüyorum. O derinliklerde çılgınca bir bakış saklı, sanki yine ortadan kaybolacağımı düşünüyor.

"Sana yardım etmesini nasıl sağladın?"

"Castro ailesine bir süreliğine borçluyum diyelim."

Kaşlarımı çatarak eline uzandım ve parmaklarımızı birbirine geçirdim.
"Ne demek *borçluyum*?"

Zane'in dudağı tiksintiyle kıvrılıyor ama öfkesinin ve duygularının bana yönelik olmadığını biliyorum. "Bu, yeni bulduğunuz babanız ne derse aksi olana kadar onu yapacağım anlamına geliyor."

Verdiği yanıt gerçekliğe bir tokat gibi çarptı. Evet, Matteo'nun yardımı olmadan Zane bana ulaşamazdı, bunun farkındayım ama istediğim son şey onun bu dünyada sıkışıp kalması, ikimizin de burada sıkışıp kalması. Kimsenin piyonu olmak istemiyorum ve Zane'in olmasını daha da az istiyorum.

Başımı sallayarak bugün hakkında öğrendiğim tüm bilgileri işlemeye çalışıyorum. Çok fazla sorum var, bilmem gereken çok fazla şey var ama beynim tükenmiş durumda. Tüm bunlar çok yorucuydu... Matteo'nun babam olduğunu öğrenmek. Onu tanımıyorum.

Onunla ilgili emin olduğum tek şey kötü olduğu. Yayıdığı aura bana bunu söylüyor. Vücudunda merhametli bir kemik olduğundan şüpheliyim. Xander'ın beni bırakmadan önce kulağıma ne fısıldadığını hatırlıyorum.

"Matteo'ya güvenme."

Xander'ın uyarısı olmasa bile ona güvenmezdim. Bu da güvenmemem için bir başka kanıt. İçine itildiğim karanlık dünyaya karşı saf olduğumu ilk kabul eden ben olacağım ama aptal değilim. Matteo gibi, Xander gibi adamlar yollarına çıkan herkesi ezmeye hazırırlar ve buna ben de dâhilim. Xander bana gerçek bir tutsak gibi davranmadı diye, bir dahaki sefere yollarımız kesiştiğinde kan dökmeyeceği anlamına gelmez.

Düşüncelerim dönüp duruyor ve kısa bir süre önce sahip olduğum sakinleşmiş his kayboluyor. Onun yerine, iyileşmeyen bir yara gibi iltihaplanan endişe çiçek açtı.

"Anlamıyorum..." Zane'den çok kendime fısıldıyorum. "Kendimi bildim bileli sistemin içindeyim. Eğer o gerçekten babamsa, beni nasıl bulamadı? Özellikle de elinin altında para varken."

"Bildiğim kadarıyla hem o hem de Christian en az on yıldır, hatta daha uzun süredir seni arıyorlar. Annen adını değiştirdi ve öldüğünde kimse senin kim olduğunu ya da babanın kim olduğunu bilmiyordu. Bir süre kimliği belirsiz biriydin, koruyucu aileden koruyucu aileye dolaştırılıyordun. Sonra biri sana bir isim vermeye karar verdi. Her şeyi bilmiyorum ama Matteo her neyin peşindeyse kötü olduğunu biliyorum. Seni ondan uzaklaştırmalıyım."

"Xander da aynı şeyi söyledi..."

"Xander da aynı şeyi söyledi de ne demek?" Zane'in ifadesi sezgisel bir hal alır.

"Xander bana Matteo'ya güvenmememi söyledi. Başka bir mafya ailesinden geliyor olması pek bir şey ifade etmiyor ama esir tutulduğum sırada bana zarar verebileceğini ve bunu yapmadığını düşünürsek, bu benim için çok şey ifade ediyor."

Gözlerim Zane'in çenesinin gerginliğine takılıyor. "İkisi de suçlu, onlar için işe yaramaz hale geldiğin anda seni öldürecekler."

"Xander'a güvenmediğini mi söylüyorsun?"

"Siktir, hayır. Ona neden güveniyorsun?" Bana karşı kullandığı savunmacı ton, ona dürüstçe cevap vermemi zorlaştırıyor.

"Bilmiyorum... Sanırım... Belki biraz." Omuz silkiyorum. "Yani, bana böyle davranmak zorunda değildi. Beni tuttuğu oda temiz ve sessizdi ve adamlarından hiçbiri benimle uğraşmadı. Bana kıyafetler getirdi ve iyi beslendiğimden emin oldu. Gerçi bunların hiçbirini kimseye söylememem gerekiyordu. Ayrıca, karısından gerçekten hoşlanıyordum."

"Karısıyla mı tanıştın?" Zane bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyor.

"Evet, geldi ve benimle takıldı. Bana eşlik etti, böylece çok yalnız değildim."

Bir an için Zane'in nutkunu tutmuş gibi görünüyorum. Bana geniş gözlerle bakıyor, ifadesi düz.

"Vay canına... Şok oldum. Beni yanlış anlama. Sana iyi davranmasına sevindim ama söylediklerinin hiçbiri Xander'ın yapacağı şeyler değil. Bunu tasarlayarak yaptıysa hiç şaşırmam. Bir sebepten dolayı seni iyi tarafında tutmaya çalışıyor, ama bu senin kim olduğunu bildiği anlamına gelir. Bu da seni tehlikeye ve onun radarına sokar."

"Ugh, bilmiyorum. Tüm bunlar çok fazla. Beynimin dinlenmeye ihtiyacı var. Tek bildiğim, babam bile olsa Matteo ile hiçbir şey yapmak istemediğim. Onu tanımıyorum ve tanımak da istemiyorum."

"Ve yapmamalısın da. Matteo senin baban olabilir ama bunun onun gibi bir adam için pek bir şey ifade ettiğini sanmıyorum, özellikle de seni yeni bulmuşken. Ne planladığını bilmiyorum ama sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Onun gibi birinin her zaman bir planı vardır ve ne derse desin burada güvende değilsin."

Ondan bunca zamandır düşündüğüm şeyi duymak, yapmamız gereken şeyi daha da sağlamlaştırıyor. Kaçmak zorundayız ama Zane yeni bulduğum babamın parmağı altında sıkışıp kalırsa nasıl olacak?

Doğrulup ona biraz daha yaklaşıyorum. Hareketimle birlikte boşalmasının içimden kalçalarımam damladığını hissedebiliyorum. Çenesinden tutarak yüzünü nazikçe kendime çeviriyorum. "Sensiz gitmiyorum, Zane."

Karanlık bakışları benimkilerle buluştuğunda sanki milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi görünüyor. "Bunu söylemeden korkuyordum..."

Babah olduğuunda, uyuduğum zamankinden daha iyi bir ruh halinde değilim. Gölümseyebileceğim tek şey uyandığımda kollarımda Dove'un olması. Bunun dışında, nefret ediyorum

Matteo için çalışmaktan nefret ediyorum. Israrlı bir vuruş ahşap kapıda yankılanıyor. "Gitmesini söyle," diye homurdanıyor Dove göğsüme doğru.

"Keşke yapabilsem," diye cevap veriyorum ve yataktan kalkıyorum. Üzerimde boxer'ımdan başka bir şey yok ama umurumda değil. ırılıplak olsam bile kapıyı açardım.

Ben kapıya doğru yürürken bile kapı almaya devam ediyor. Daha önemsiz şeyler için adam öldürdüğüm zamanları hatırlıyorum. Ellerim, kapının diğer tarafındaki her kimse ona biraz zarar vermek için kaşınıyor. Öte yandan, Dove'u geri almış olmam aptalca bir şey yapmamam için beni daha da teşvik etmeli. Matteo'nun adamlarından birini ya da onu öldürmek tam bir savaş başlatır ve yanımda kimse olmadan ben de Dove da ölmüş sayılırız.

Kapıyı açar açmaz kapatmak istiyorum.

"Günaydın. Matteo kahvaltıyı onunla birlikte yapmanı istiyor," diye alay ediyor Karl kapının hemen dışından, boncuk gözleri odanın içini görmeye çalışıyor ama bedenimi bir kalkan gibi kullanarak onu engelliyorum.

Kapıyı suratına çarpmadan önce, "Ona hemen geleceğimizi söyle," diyorum.

Arkamı döndüğümde Dove çırılçıplak yataktan kalkmış banyoya doğru ilerliyordu. "Önce duş alacağım."

"Sana katılacağım." Sırıttıyorum ve onu takip ediyorum, her adımda kışının hafifçe sallanmasını izliyorum. Aletim canlanırken inliyorum.

Dove duşu açıyor ve su yeterince ısınır ısınmaz spreyin altına giriyor. Ben de boxer'larımı çıkarıyorum ve çift duş başlıklı büyük kabinde ona katılıyorum. El bezlerinden birini alıp sabunluyorum ve o saçlarını yıkarken ben de Dove'un vücudunu nazikçe yıkamaya başlıyorum.

"Bu güzel bir his," diye mırıldanıyor Dove. "Daha önce itiraf etmek istememiştim ama benimle ilgilenmen hoşuma gidiyor."

"Ve seninle ilgilenmeyi seviyorum. Ben de asla durmayacağım."

Güzel vücudunun her santimini yıkadıktan sonra elimden bezi alıyor ve aynısını benim için yapıyor. Beni tepeden tırnağa yıkıyor, yeni vurulmuş yaralarımın etrafında ekstra nazik davranıyor. Durulandığımızda sikim taş gibi olmuştu, ama Castro'nun beklediğini biliyorum ve bugün ayrılacağımızı söyleyeceğim için onun iyi bir ruh halinde olmasını istiyorum.

Duştan çıkıyoruz ve kendimi kurulamadan önce Dove'u büyük boy bir havluya sarıyorum. Hızlıca giyiniyoruz ve Dove'un uzun siyah saçları hala ıslak olmasına rağmen aşağı iniyoruz.

Merdivenlerin dibine geldiğimizde Karl bizi karşılıyor ve yemek odasına götürüyor. Castro çoktan masaya oturmuş. Önünde rengarenk bir kahvaltı sofrası var. Masada sadece üç tabak var ama yaklaşık otuz kişiyi doyuracak kadar yiyecek var.

"Günaydın," diye selamlıyor Castro. "Lütfen oturun, kendinizi evinizde hissedin." "Bizi neden kahvaltıda istediniz?" Yanındaki koltuğa otururken açıkça soruyorum Matteo'ya.

"Kızımı görmek için..." Matteo üst dudağını kıvrıyor ama beni korkutmak istiyorsa bundan daha iyisini yapması gerekecek. Ondan daha sert boklar yedim. Adamların organlarını söküp onlarla boğdum.

"Sizinle kahvaltı yapmaktan mutluluk duyarız, ama ondan sonra Dove'u buradan götüreceğim. O buraya ait değil ve eve gitmek istiyor."

Matteo'nun kafası karışmış gibi görünüyor, ki bu garip çünkü ona her şeyi açıkça anlattığıma eminim. "Hâlâ kuralları senin koyduğunu sanıyor gibisin.

Bana borçlu olan sensin ve Dove'a gelince, o büyük bir ve kendi kararlarını verebilir."

Dove, "Eve gitmek istiyorum," diye Matteo'nun sözünü keser.

Castro başını geriye atar ve güler. "Artık evindesin kızım. Sonunda evindesin. Castro imparatorluğunun varisisin. Benim tek çocuğumsun."

Dove *varis* kelimesini duyunca gözle görülür bir şekilde titriyor. Belli ki rahatsız oluyor ve konuşmak istediğini biliyorum ama kaçınıyor.

Kendini çok zeki sanıyor olmalı ki Dove'u kurtarmama yardım ederek gözümün önündeki perdeyi kaldırdı. Onunla bir ilişki istemiyor. Onu kullanmak istiyor ve ben de bunun ne şekilde olacağını bulacağım.

"Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Saçmalık kokusu alıyorum."

Matteo kıkırdar. "Ben sadece pastırma kokusu alıyorum dostum... Lafı açılmışken, bana biraz uzatabilir misin?"

Çatalımı alıp birkaç parça pastırma saplıyorum ve bunun yerine Matteo'nun gözüne sapladığımı hayal ediyorum. Etli parmaklarıyla çatalımdaki pastırmayı alıyor ve ağzına atıyor.

"Yani gerçekten de tek istediğinin kızınla bir ilişki kurmak olduğu hikayesine sadık kalacak mısınız?"

"Elbette bundan daha fazlasını istiyorum. Ailenin bir parçası, işin bir parçası olmasını istiyorum. Benim soyumu devam ettirmesini istiyorum. Evlensin ve bana gelecek nesle liderlik edecek torunlar versin..."

Dove'un çatal bıçak takımı titreyen elinden kayarken çatalın tabağa çarpma sesi odayı dolduruyor.

"Kabullenmesi ve alışması çok zor biliyorum ama iyi olacaksın çocuğum. Ne de olsa sen benim kızsınsın."

"Bunların hiçbirinin bir parçası olmak istemiyorum ve kesinlikle çocuklarımda da -eğer çocuk sahibi olmayı seçersem- bunun bir parçası olmasını istemem."

Matteo derin bir iç çeker, gözleri tehlikeyle parıldar. Dove'un çıkışından rahatsız olduğu belli. "Ne istediğin umurunda değil. Sen benim kanımdansın ve ailem için en iyi olanı yapacaksın."

"Onunla böyle konuşma," diye homurdanarak yumruğumu masaya vuruyorum. Gümüş eşyalar ve pahalı porselenler çarpmanın etkisiyle takırdıyor.

Matteo dikkatini bana çeviriyor ve öldürücü bakışlarını üzerime dikeyor. "Açık konuşalım Zane, hâlâ burada -evimin içinde- olmanın tek nedeni Dove'un geçiş sürecini kolaylaştırmak. Eğer uslu durmazsan seni buradan çıkarttırırım ve Dove her şeyi zor yoldan çözmek zorunda kalır. Anlaşıldı mı?"

Dişlerimi gıcırdatmaktan çenem ağrıyor ve ona hafifçe başımı salladığımda kendimi tutmaya çalışmaktan kaslarım ağrıyor. Sırıttırıyor ve kontrolümün son parçası da gitmeden önce tabağıma bakmak zorunda kalıyorum. *Orospu çocuğu*. Bunu ödeyecek. Ödeyecek. Ödeyecek. Ödeyecek.

Derin bir nefes alıyorum ve Dove'a bakıyorum. Dehşete kapılmasını, belki de ağlamasını bekliyorum. Bunun yerine, duygularını yutarak ve onun yerine oyun yüzünü takınarak beni şaşırtıyor.

"Belki de yanlış bir başlangıç yaptık," diye açıkladı. "Dediğin gibi, tüm bunlara alışkın değilim ve bir ailem olması fikrine alışmam biraz zaman alacak. Hayatımın büyük bölümünde tek başımaydım ve Zane hayatımda en uzun süre kalan kişi oldu. Eğer onunla evlenmemi ve çocuk sahibi olmamı istiyorsanız, öyle olsun."

"Ah, çocuk." Matteo derin derin kıkırdar. "Onunla evlenmeyeceksin elbette. Adamlarımdan biriyle evlenmelisin. Güvendiğim biriyle."

Onu öldüreceğim. Ne zaman ve nerede bilmiyorum ama az önce ölüm belgesini imzaladı. Benim ellerimde ölecek ve bu acı dolu bir ölüm olacak.

Masanın karşısındaki Dove'a bakıyorum ve gözlerindeki korku titreşimini görüyorum. Bu beni öldürüyor, göğsümde bir delik açıyor. Şimdi Matteo'yu öldürmek, tabağımın yanındaki bıçağı boğazına saplamak ve beyaz masa örtüsünün üzerinde kan kaybından ölmesini izlemek istiyorum.

Ama sonra adamlarının beni öldüreceğini biliyorum. Dove'u buradan asla canlı çıkaramayacağım ve bu düşünce beni içgüdülerimle hareket etmekten alıkoyan tek şey. Beni bir kez daha şaşırtan Dove sakinliğini koruyor. "Zane'i seviyorum. Zane'i sevdiğimi sanmıyorum.

Başka biriyle evlenebilirim. Başka bir yolu olmalı."

"Aşk bu işte seni öldürtür çocuğum. Aile şirketinin başına geçebilecek biriyle evlenmeni istiyorum, güçlü biriyle, bir liderle, rakiplerimden birinin tetikçisiyle değil. Bu asla olmayacak." Durakladı ve bir an için odada acı verici bir sessizlik oldu, sonra Matteo devam etti, "Bak, senin için yapabileceğim en iyi şey Zane'in benim için çalışmaya devam etmesine izin vermek. Hatta senin koruman bile olabilir. Bu harika olur, çünkü seni korumak için öleceğini biliyorum. Herkesin gözü önünde namuslu eş rolünü oynadığın sürece ikinizin sevişmeye devam etmesi umurumda bile değil."

Ağzımı açıyorum, bir şey söylemek üzereyken Dove'un masanın öbür ucundan başını salladığını görüyorum. Kelimeleri geri çekmeye zorlayarak, onun yerine sessizce oturuyorum.

"Bana biraz zaman verebilir misiniz? Bu aile hakkında henüz hiçbir şey bilmiyorum. Seni bile tanımıyorum. Ağırdan alabilir miyiz?"

"Elbette. Yakın zamanda ölmeyi planlamıyorum."

Olmalısın, ihtiyar. Çünkü şu anda senin ölümünü planlıyorum.

A Kahvaltıdan sonra yatak odamıza çekildik. Zane yukarı çıkarken sessizdi ve ben içten dışa doğru patladığımı hissediyordum. Az önce pek çok şey oldu.

Babam... eğer ona böyle diyebilirim, bana kendi seçtiği bir adamla evlenmemi ve çocuk sahibi olmamı istediğini söyledi. İşler istediği gibi gitmezse, Zane müdahale etmeye çalışırsa, misilleme yapacağını son derece açık bir şekilde belirtti. Zihnim dönüyor.

Beni kontrol edebileceğini, benim için seçimler yapabileceğini sanıyor ama kim olduğumu bile bilmiyor. Bir plan yapana kadar onun kurallarına göre oynamak zorundayım, ama bir şey bulduğum anda gideceğim.

Yatak odasına ulaşır içeri girdiğimizde, Zane yatak odasının kapısını arkamızdan kapatıyor ve kilidi yerine oturtuyor. En yakın duvara yapıştığım da dudaklarımdan bir nefes kaçıyor. Başımı kaldırdığımda bakışlarım onunkilerle çarpışıyor. O derinliklerde ateşli bir öfke titreşiyor. Elini kaldırıp yanağımı hafifçe okşarken acısını görebiliyor, öfkesini hissedebiliyorum.

"Oradayken tek düşünebildiğim seni nasıl başka bir adamla evlendirmeyi planladığı ve bunu yapmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağımdı." Dişlerini o kadar sıkı ki, kelimeler kesik kesik çıkıyor. "Seni benden almasına izin veremem. Seni geri almak için her şeyi yaptım, dişimi tırnağıma taktım, takas ettim ve yalvardım, sadece başka bir adama verilmen için."

Sesindeki acı ve ıstırap, etimi kesen kör bir tereyağı bıçağı gibi geliyor. Ellerimi göğsüne koyup kumaşı yumrukluyorum ve

Onu daha yakına çek. "Hiçbir yere gitmiyorum ve kimseyle evlenmiyorum. Tek yapmaya çalıştığım senin tepki vermeni sağlamak. Bana söyleneni yapmayacağımı bilmelisin."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Sana söyleneni yapmadığımı biliyorum ama bu benim için geçerli. Beni tehdit ederse, bana ya da değer verdiğin başka birine zarar vermeye çalışırsa onun isteğine boyun eğmeyeceğini nereden bileyim? Sana bunu yaşatmayacağım. Burada Christian ya da Xander'la olduğundan daha güvende değilsin. Gidiyoruz ve bunu bu gece yapıyoruz."

Boğazımda oluşan kalın düğümü yutkunarak, "Bu gece mi?" diye soruyorum.

"Evet, bu gece. Burada bir gece daha kalmayacağız." Bu kadar erken bir kaçış denememiz gerektiğinden emin değilim.

Bir yanım Matteo'nun bunu bekleyeceğini düşünüyor ama bir yanım da Zane'e henüz gidemeyeceğimizi söylersem kalmak istediğimi düşüneceğini, oysa bu dehşet eviyle aramıza olabildiğince mesafe koymak istediğimi hissediyor.

Dudaklarını alnıma değdirdikten sonra geri çekiliyor ve pencereye doğru yürüyor. Perdeyi geri çekiyor ve dışarıya bakıyor. Güneş ışığı odaya giriyor ama perdenin kapanmasına izin verdiğinde kayboluyor. Bana doğru döndüğünde gözeneklerinden kararlılık sızıyor. Bakışları sert ve onu etkilemeye çalışmanın bir anlamı olmadığını biliyorum.

"Günü zamanımızı bekleyerek geçireceğiz. Akşam olduğunda, gideceğiz." "Tamam." Başımı salladım. Ona ne kadar gergin olduğumu ya da kendimi

kötü bir şey olacak. Muhtemelen bir şey yoktur. Ya da en azından, umarım değildir.

Gece çöktüğünde ben sinirden harap olmuşum ama Zane tüm gerekçelerimi geri çevirdi. Onu bundan vazgeçirmek için elimden geleni yaptım ama hiçbir şey işe yaramadı.

"Vakit geldi," diyor Zane, beni kapıya doğru çekeştirerek. "Unutma, arkamda kal."

Başımı sallıyorum ve odadan çıkarken arkasından gidiyorum. Koridoru sessiz ve boş buluyoruz ama ikimiz de Matteo'nun korumalarının buralarda bir yerde olduğunu biliyoruz. İçeride hiç kamera fark etmedim, ama bu

hiç olmadığı anlamına gelmez. Belki de onları saklamakta iyidir. Hızlı ve hassas olmalıyız çünkü muhtemelen tek bir şansımız olacak.

Hafif adımlarla koridorda yürüyoruz, merdivenlerin yarısına geldiğimizde muhafızlardan birini görüyoruz. Neyse ki yüzü bize dönüktü, bu yüzden sürpriz yapma şansımız vardı. Sessizce ve yıldırım hızıyla Zane ona doğru koşuyor.

Muhafız geldiğimizi görmüyor ve Zane'in bir kolu boğazına dolanıyor, tek bir ses bile çıkaramadan canını çıkarıyor.

Şok olmuş bir halde, Zane'in gözlerinde boş bir ifadeden başka bir şey olmadan adamı boğarak öldürmesini izliyorum. Vücudu yavaşça yere yığılana kadar çırpınışını izliyorum. Garip bir şekilde, bunun gözlerimin önünde gerçekleşmesini izlerken bir tür pişmanlık, üzüntü ya da en azından biraz utanç hissetmem gerektiğini biliyorum. Gerçek şu ki, hiçbirini hissetmiyorum. Şu anda hissizim, duyguların boşluğu kafa karıştırıcı ama aynı zamanda özgürleştirici.

Adam yerde ölü yatarken Zane üzerini arıyor ve silahını alarak bana devam etmem için işaret veriyor. Ayaklarım kendi kendine hareket ediyor, Zane'in bizi götürdüğü yere kadar onu takip ediyorum.

Merdivenlerden parmak ucunda inerek mutfaktan geçip arka kapıya ulaşıyoruz. Gürültü yok, konuşma yok, birinin bizi gördüğüne inanmamı sağlayacak hiçbir şey yok, ama başka bir muhafız görmemek büyük bir kırmızı bayrak çekiyor. Zane kapı kolunu çevirdiğinde ve kapının kilitli olmadığını gördüğümüzde gerçekten endişelenmeye başlıyorum. Gerçekten bu kadar şanslı olabilir miyiz? *Bundan şüpheliyim.*

Sanki diğer ayakkabının düşmesini bekliyor gibiyiz, tek soru ne zaman? Tereddütle, onu dışarıda ve karanlığın içinde takip ediyorum. Işık yok, sadece yukarıdaki yıldızlar yol gösteriyor. Karanlığın içinden Zane elimi buluyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve birlikte çimlerin üzerinden en yakın ağaç sırasına doğru koşuyoruz.

Korku ve adrenalin damarlarımda pompalanıyor ve özgürlüğe o kadar yakınız ki neredeyse tadını alabiliyorum. İlerlemeye devam ediyoruz, evden gittikçe uzaklaşıyoruz, ama kıyamet kopmadan önce yeterince uzaklaşamıyoruz. Evin bahçesinden ve ağaçların arasından gelen yüksek sesli bağırışlar ikimizi de omuzlarımızın üzerinden bakmaya zorluyor.

Bir zamanlar karanlık olan ev şimdi bir Noel ağacı gibi aydınlatılmış. Evdeki her odanın ışıkları yanıyor. Kapılar ve pencereler açılıyor ve sürüler halinde adamlar kaçtığımız arka kapıdan dışarı fırlamaya başlıyor.

Kahretsin. Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum.

Zane paniklemiş bir ifadeyle bana döndü. "Kaç!" diye fısıldıyor, beni çoktan uzaklaştırmaya başlamıştı. Ağaçlık alanda hızla ilerlerken, alçakta asılı duran dallar yüzüme çarpıp derimi çiziyor. Damarlarımda dolaşan adrenalin henüz acıyı hissetmemi engelliyor ama daha sonra geleceğini şimdiden biliyorum.

Tırmanmayı imkânsız kılacak şekilde inşa edilmiş, bize tek bir yol bırakan büyük bir ferforje çite gelene kadar koşuyoruz. Kenarı boyunca koşmak ve bir son bulmak. İleride bir nöbetçi kulesi görmeden önce fazla uzaklaşmıyoruz. Spot ışıkları çimenlikte ilerliyor, büyüteç gibi bizi arıyor.

"Geriye dönelim," diyor Zane, sesindeki belirsizliği fark etmemek zor.

Onları gördüğümüzde geldiğimiz yoldan geri dönmeye hazır bir şekilde etrafımızda dönüyoruz. Birkaç metre ötede birkaç adam yürüyor, bize doğru geliyorlar, bize yaklaştıkça el fenerlerinin ışığı titriyor.

İçimde korku kabarıyor. Artık gidecek hiçbir yerimiz yok. Etrafımız sarıldı, fareler gibi kapana kısıldık. Görünüşe göre Zane o kadar endişeli değil ya da belki de bunu saklamakta daha iyi çünkü yüzünde zerre kadar korku belirtisi yok. Bunun yerine, ikimizi de öldürebilecek bir oyundan ziyade eğlenceli bir oyun oynuyormuşuz gibi davranıyor.

"Şu ağacın arkasına saklanın," diye emrediyor ve arama ekibine doğru ilerlemeden önce kısa bir mesafe ötedeki bir grup ağacı işaret ediyor.

"Zane," diye tısılıyorum dişlerimin arasından, ama adını söylediğimi duymamış olmalı çünkü bir roket gibi fırlıyor, bir Viking gibi adam grubuna doğru ilerliyor.

Ayaklarımın üzerinde dönerek işaret ettiği yöne doğru koşuyorum. Kendimi ağaca yaslayıp sırtımı ağacın kabuğuna dayıyorum ve kavga eden adamların sesini dinliyorum. Ten tene çarpıyor, homurtular ve inilti sert havayı dolduruyor ve her geçen saniye kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

Kaçamayacağız, hiçbir yolu yok.

Saklandığım yerde ışıklar titriyor ve daha fazlasının bize doğru geldiğini görüyorum. Kaçmalı mıyım yoksa saklanmalı mıyım? Kaçmaya karar verdim. Etrafımda dönerek ağaçtan uzaklaşıyorum ve bir kez daha aniden duruyorum. Matteo'nun üç adamının Zane'i yere yatırdığını gördüğümde damarlarıma buz doluyor.

Onlara karşı mücadele ederken, "Seni öldüreceğim," diye homurdanıyor. Sesi o kadar vahşi ve karanlık ki beni bile korkutuyor.

Ağaç dallarının arasından Matteo'nun bahçede yürüdüğünü görebiliyorum. Yüz hatlarını seçmek zor, ama uzaktan bile kızgın kaşlarını çatmış olduğunu secebiliyorum.

"Kızı bulun! Ben söyleyene kadar kimse bu mülkü terk etmeyecek." Matteo'nun zehirli sesi kulaklarımda yankılanıyor ve dehşet omurgamdan aşağı süzülüyor. Asla kaçmamalıydık. Zane'e dönüp baktığımda parlak bir şey gözüme çarpıyor. Bir silah ya da bıçak. Bilmiyorum. Tek bildiğim onu kaybedemeyeceğim. Onu tekrar bulduktan sonra ölmesini göze alamam.

Kalbim boğazıma düğümleniyor ve yapmamam gerektiği halde saklanmak yerine ona doğru koşuyorum.

"Hayır! Lütfen, onu vurmayın. Ben buradayım," diye bağıryorum etrafımızı saran kaosun içinden.

"Hayır! Kaç, Dove," diye bağıryor Zane ama o olmadan buradan kaçmayı reddediyorum. Matteo onu anında öldürür.

"Lütfen, lütfen..." Matteo'nun adamlarından biri Zane'e silah doğrulturken, diğer ikisi onu yere yatırırken yalvarıyorum.

Babamla aynı anda onlara ulaşıyorum, gözlerindeki hayal kırıklığı ifadesi, onun ne istediğini ya da ne düşündüğünü gerçekten umursasaydım kendimi suçlu hissetmeme neden olurdu. Başka bir adam aniden ortaya çıkıyor ve eliyle bileğimi bir pranga gibi sarıyor.

"Sakın ona dokunma," diye homurdanıyor Zane. Kafasına silah dayanmış olsa bile en büyük endişesi benim. "Yemin ederim parmaklarını çekmezsen, her birini kesip sana yedireceğim."

"Sanırım şu anda endişeleneceğin en son şey bu," diye dudak büküyor Matteo, hayal kırıklığı yüz hatlarını ele geçiriyor. Bu kadar kurnaz, bu kadar vahşi bir adamın babam olduğuna inanmak zor.

"Özür dilerim," diyorum ona, kötü bir şey olacağını içten içe biliyor ve hissediyorum. Kaçmaya çalışarak paçayı kurtaramayacağız. Bunun sonuçları olacak, ağır sonuçlar. Sadece ne kadar kötü olacaklarını henüz bilmiyorum.

"Hayır, değilsin. Ama yakında olacaksın." Matteo konuşurken bana bakmıyor bile. Arkasını dönüp içeri girmeden önce adamlarına, "Onları aşağıya götürün," diye emrediyor.

Zane'i tutan adamlar onu tutup yerden yukarı çekiyorlar. Bir diğeri gelip beni diğer kolumdan tutarken, şimdi her iki yanımdan tutuluyorum. Bizi eve doğru sürüklüyorlar ve ben kendimi hiç bu kadar

hayatımdaki mahkum. Parmaklar pazularıma batıyor ve mücadele etmek, tekmelemek ve çığlık atmak istiyorum ama bunun bana hiçbir faydası olmayacak.

Kafese kapatılmış bir kuş gibiyim, kanatlarım kırılmış, ruhum yok olmuş. Bizi evin yan tarafına yönlendiren adamlar bir yan kapıyı açıyorlar. Önce Zane, sonra da ben içeri giriyoruz. Alnımda boncuk boncuk ter var ve vücudum simit gibi düğümlenmiş gibi hissediyorum. İkimizi de bırakıyorlar ve anında Zane yerden kalkıp bana doğru koşuyor. Elleri yüzümde, omuzlarımda ve kollarımda yara arar gibi geziniyor.

Çikolata kahvesi gözlerindeki panik ifadesini gördüğümde "Ben iyiyim," diyorum. Onun tek korkusu beni kaybetmek ya da birinin bana zarar vermesi, benim tek korkum ise aynı şeyin ona da olması.

"Bana itaatsizliğin cezasını kim çekecek?" Babamın derin ve özür dilemeyen sesi kulaklarımı deliyor ve bir saniye içinde Zane rahatlatıcı bir erkek arkadaştan vahşi bir bekçi köpeğine dönüşüyor. Babamla yüzleşmek için dönerek vücudumu kendi vücuduyla koruyor.

"Ona zarar verirsen, seni hayal edebileceğin en acı verici şekilde öldürürüm." Öfke ve kızgınlık. Zane'in içinden patlayan bir volkan gibi fişkırıyor. Yanan sıcak lavlar topuklarımı yalıyor.

"Hayatta olmasına izin verdiğim için hayatta olan biri için çok fazla saçmalıyorsun."

"Bir boka izin vermiyorsun," diye tükürüyor Zane.

Söylenen her kelimeyle gerilim daha da artıyor ve Zane yaralanmadan ya da daha kötüsü ölmeden önce durumu yatıştırmaya çalışmam gerekiyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, bekçi köpeğimin arkasından çıkıp onun yanındaki yere geçiyorum. Matteo sert bakışlarını bana çeviriyor.

"Biz Castro'lar hakkında öğreneceğin ilk şey, merhamet ve kesinlikle bağışlanmak için yalvarmadığımızdır. Şimdi söyle bana, cezayı sen mi çekeceksin tatlı kızım, yoksa hurdalık köpeği erkek arkadaşın mı?"

"Ben!" Zane ve ben hep bir ağızdan söylüyoruz. Gözlerinin bana hançer gibi saplandığını hissedebiliyorum.

"Ne kadar şirin, birbirinizi korumaya çalışıyorsunuz. Komik, ikiniz de birbirinizi neyden koruduğunuzu bilmiyorsunuz."

"Ceza ne olursa olsun, kabul ediyorum." Kelimeler Zane'in ağzından hızla dökülürken Matteo eğlenerek bir kahkaha atıyor.

"İşte anlaşma... Bütün gece oyun oynamayacağız çünkü saçmalıklarınıza sabrım tükeniyor." Gardiyanlardan biri ona bir

Bambudan yapılmış gibi görünen uzun bir sopa. *Ne yapacak acaba?* Korkuyla titreyerek bir adım geri çekildim. "Birinizi sopalayacağım. Eğer Dove cezayı almaya karar verirse, bir vuruş alacak. Eğer sen almaya karar verirsen, on tane alacaksın. Ne olacak?"

"Ben yaparım," diyorum, sesim titreyerek. "Zane hâlâ kurşun yaralarının yaralarını sarıyor. Bırak ben yapayım. Lütfen!"

"Yapmayacaksın lan!" Beni geriye doğru iterken Zane'in sesi boşlukta gümbürdüyor. Sesindeki öfke şimdiye kadar duyduğum tüm sesleri bastırıyor. Ben daha itiraz edemeden ya da bir hamle yapamadan gömleğini çıkarıp Matteo'ya doğru yürümeye başladı.

"Ellerini duvara yasla," diye emrediyor Zane'e. Hareketleri artık robotik, sanki kendini kapatmış gibi. Sanki bunu bedenimin dışından izliyormuşum gibi hissediyorum. Bastonu kaldırarak devam ediyor: "Bu sana tek uyarım. Eğer benimle dövüşmeye kalkarsan, Dove da aynı cezaya çarptırılacak. Anladın mı?"

Zane sadece başını sallıyor, başı öne eğik, çenesi göğsünde. O anda tek gördüğüm William. Beni koruyor. Beni kurtarıyor.

"Hayır! Lütfen, bunu yapmayın. Lütfen, bunu bir daha yapmayacağız, yemin ederim." Babama doğru koşarken kelimeler ağızından dökülüyor, ama ona ulaşmadan önce bir kol belimi sarıyor ve beni geriye doğru çekiyor.

Babam denen canavar yüzüme bile bakmadan şöyle dedi: "Bu senin ilk dersin tatlım. Bazen hatalar yapılır, bazen de sen kötü bir seçim yaparsın ve bunun bedelini başkaları öder. Hatalarından ders çıkar."

Hiçbir uyarıda bulunmadan sopayı Zane'in sırtına indiriyor. Çıkan ses yürek parçalayıcı ve beni tutan adama karşı tüm gücümle mücadele ediyorum ama hiçbir işe yaramıyor. Beni daha sıkı tutuyor. Tekmeleyerek ve çığlık atarak, Zane'in sırtına inen her sopayı sanki hiçbir şey olmamış gibi karşılaşmasını yaşlı gözlerle izliyorum. Sanki acıyı hiç hissetmiyormuş gibi.

Elleri sıkı yumruklar haline gelir ama duvara dayanır. Bunu ona nasıl yapabilir? Birini gözünü kırpmadan nasıl dövebilir? Dördüncü vuruşta derisi kırılmaya başlıyor ve sırtından kan damlıyor. Dayak bittiğinde boğazım çiğ ve ciğerlerim yanıyor.

Son kırbaç da iner inmez gardiyan beni serbest bırakıyor. Öfke damarlarımda özgürce akıyor ve az önceki hüznü bastırıyor. Bu adamların hepsinin canını yakmak, onları yok etmek, az önce yaptıklarının bedelini ödetmek istiyorum.

"Senden nefret ediyorum! Senden çok nefret ediyorum. Asla benim babam olamayacaksın. Asla," diye bağıriyorum Matteo'ya, yenilgiyle yere yığılan Zane'in yanına koşarken. Sırtı morarmış ve kan içindeydi.

"Benden istediğin kadar nefret et kızım, ama kurallarına uymayı ve bana itaat etmeyi öğreneceksin, yoksa bu geceki gibi başka cezalar da olacak."

Ona cevap verme zahmetine girmiyorum, o da beni beklemiyor. Bastonunu muhafızlarından birine verip ellerini uyku pantolonunun ceplerine sokuyor ve merdivenlerden yukarı doğru yürüyor. En tepede arkasını dönüyor ve gözleri hala çarpan kalbime saplanan bıçaklar gibi.

"Bir daha kaçmaya çalışırsan olacıklardan hoşlanmayacaksın, Dove." Omurgamı çalışıyorum ve dudağımı kıvırıyorum. "Bana sahip değilsin."

"Ha, ama ben biliyorum. Seni ben yarattım, yani senin tanrın benim," diyor ve evin içinde kayboluyor. Adamları yavaşça dışarı süzülüyor ve ben Zane'in yanındaki soğuk sert zeminde oturmaya devam ediyorum, nefeslerinin hırıltıdan başka bir şeye dönüşmemesini dinliyorum.

"Özür dilerim, Zane. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Sen beni kurtardın ama ben seni hayal kırıklığına uğrattım." Ona usulca ağlarken söylüyorum, gözyaşlarım kirpiklerime yapışıyor ve görmemi zorlaştırıyor.

Birdenbire bir el yanağıma hafifçe dokunuyor ve Zane'in karanlık bakışları gözlerimin içine akıyor. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın, kuşum. Sırf sen üzülmeysin diye her türlü acıya katlanır, her türlü dayığı yerim. Seni kırılmış ve incinmiş görmek beni öldürür. Bu gece beni korumak istediğini biliyorum ama buna mecbur değilsin. Benim işim seni korumak, tam tersi değil." İşte o zaman anladım. Buradan sağ salim çıkmamızın tek yolu bizi kurtarmam. Zane başına geleceklerden nefret edebilir ama onu korumak için her şeyi yaparım, tıpkı onun beni koruduğu gibi.

"Belki de artık kurtarılmak istemiyordumdur. Belki de kurtarılacak kişi ben olmalıyım," diye kısık sesle cevap veriyorum.

O zaman bana bakışında çok saf, çok iç açıcı bir şey var. Sanki ben onun tüm dünyasıymışım ve o da sonsuza dek etrafımda dönen bir aymış gibi.

"Ben yanındayken böyle bir şey asla olmayacak. Ben bu dünyaya seni korumak için geldim ve son nefesimi verdiğim ana kadar da bunu yapacağım."

İşte o zaman Zane'in bana olan sevgisinin her zaman seçimlerini gölgede bırakacağını fark ettim. Ne pahasına olursa olsun, beni korumayı seçecekti. Ama korunmaya ihtiyacı olan prenses olmaktan bıkmıştım. Onu

izledikten sonra

Bu gece benim için dayak yiyerek, artık böyle bir rol oynamayacağım.
Gelecek benim ve ben kendi parlak zırhlı şövalyem olacağım.

E Vücudumdaki her kas ağrıyor, sırtım sanki bir öğütücüden geçirilmiş gibi hissediyor, ama çektiğim acıyı göstermeyi reddediyorum. Matteo ya da Dove'un beni bu şekilde görmesine izin vermeyi reddediyorum. Bu benim zayıflığım.

şu anda karşılayamaz.

Başarısız kaçış girişimimizin sonuçlarını üstlenerek doğru olanı yaptım. Aptaldım, planlamam dikkatsizdi ve Dove'un kendimi asla affedemeyeceğim bir şekilde yaralanmasına neden olabilirdim. Her sopa darbesi, her acı patlaması hak edilmişti. Ayrıca, Dove'un tek bir darbe bile aldığını görseydim, bu beni çok daha fazla incitirdi. Belki fiziksel olarak değil ama zihinsel olarak dayanılmaz olurdu.

Duştan çıkıp dikkatlice kurulandım. Üç gün oldu ve sırtımdaki deri kabuk bağlamaya başladı. Sadece hala acımıyor, aynı zamanda kaşınıyor da.

Banyonun kapısı hafifçe açılıyor ve Dove beliriyor, içeride ne yaptığımı merak ediyormuş gibi bakıyor, bakmaya izni olup olmadığından emin değil. Anında keyfim yerine geliyor.

"Sana yardım edeyim," diye fısıldıyor ve odaya giriyor. Elimden havluyu alıyor ve sırtımı dikkatlice kurulamaya başlıyor.

Bu basit jestten -bana bakmak istemesinden- o kadar etkileniyorum ki, acı sanki hiç yokmuş gibi yok olup gidiyor.

"Gel, sırtına biraz merhem süreyim," diyor Dove, beni yatak odasına doğru çekiştirerek.

Yatağa girdim ve yüzüstü uzandım. Dove banyodan bir ilk yardım çantası alıyor ve yatakta yanıma oturuyor. Ona doğru dönerek çantadan küçük bir tüp çıkarmasını hayranlıkla izliyorum. Bir parça gazlı beze biraz koyuyor ve yaralı cildimi ince bir tabakayla nazikçe örtmeye başlıyor. Dove diğerleriyle kıyaslanamaz bile. Kokusu, tarzı ve genel olarak sevdiğim kadın olmasıyla eşsiz.

"Güzel bir his," diye
mırıldandım. "Hâlâ
acımıyor mu?"

"Hayır, şu anda değil. Bana neden ve nasıl dokunduğundan bağımsız olarak, elleriniz üzerimdeyken her zaman iyi hissedeceğim."

"Yani, seninle ilgilenmem hoşuna gidiyor mu?" Kaşını kaldırıp bana meydan okuyor.

"Biliyorum... ama bu, önce seninle ilgilenmeyi bırakacağım anlamına gelmiyor. Sen her zaman birinci olacaksın. Bunu hak ediyorsun," diyorum

ona dürüstçe. "Peki sen neyi hak ediyorsun?"

"Hiçbir şey. Senden bile, ama bu senden vazgeçeceğim anlamına gelmiyor. Yine de sana sahip olacağım. Seni hak etsem de etmesem de."

Eğiliyor ve omzuma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Güzel, çünkü benden vazgeçmeni istemiyorum. Karşılığında ben de senden asla vazgeçmeyeceğim."

Ona gülümsüyorum, onu kollarıma çekmeye ve vücudundaki her bir giysiyi çıkarmaya hazırım ki, sinir bozucu derecede yüksek sesli bir tıkırtı küçük anlık mutluluk balonumuzu böldü.

"Ne?" Hâlâ tamamen çıplağım ama kapı açıldığında gerçekten umurumda değil. Doğrudum ve Alberto'nun odaya girdiğini gördüm.

"Lanet olsun, pantolon giysene," diye homurdanıyor, eliyle gözlerini korumadan önce gözleri yüzünden fırlıyor.

"Ne istiyorsun?" Örtünmek için bir hareket yapmadan soruyorum. Neyse ki Dove tamamen giyinik, yoksa şu anda gözlerini oyuyor olurum.

"Matteo'nun senin için bir işi var. Hazırlan. Hazırlanmaktan kastım, giyinmek."

"Defol git!" diye bağıriyorum, tam o sırada kapının kolunu tutup çarparak kapatıyor. Tekrar Dove'a döndüğümde, narin yüzündeki çatık kaşları gözden kaçırmıyorum. O asla üzgün olmamalı. Onu gülümserken görmek istiyorum, her zaman gülümserken.

"Üzülme bebeğim. Bu gece seninle yatağa döneceğim."

"Biliyorum. Sadece sana bir şey olmasını istemiyorum ve..." Sözünü kesiyor, yanakları yumuşak bir pembe renk alıyor.

"Sen ne?"

"Keşke çiftlik evindeki sığınağa geri döndüğümüzde seninle bu kadar mücadele etmeseydim." Onun bu itirafı içimi ısıttı. Tamamen raydan çıkmamış olmam, bu mafya babası özentisinden emir alıyor olmam ve o pisliğin hâlâ hayatta olması onun sayesinde. Yaptığım her şey onun için ve hep öyle kalacak.

"Sonsuza dek buradayız Dove, sadece önce buradan geçmemiz gerekiyor."

Tepeden tırnağa kana bulandım. Hangisinin benim, hangisinin düşmanımın olduğundan emin değilim. Tek bildiğim, o piçlerin her birinin öldüğü, hayatlarının bedenlerinden çekilip alındığı. İç çekerek direksiyonu biraz daha sıkıyorum. Bu gece tam bir kan gölüydü ve tek istediğim eve dönüp temizlenmek ve Dove'u görmek.

Saatler öncesinden tenime kondurduğu yumuşak öpücükleri hâlâ hissedebiliyorum. Matteo'nun bana tuzak kurduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Şerefsiz herif beni çoğu erkeğin asla sağ çıkamayacağı bir kavganın içine gönderdi. Şükürler olsun ki ben çoğu erkek gibi değilim. Temel içgüdülerimden başka bir şey kullanmamak için kendimi öldürme ve kapatma konusunda yılların deneyimine sahiptim. Üstesinden gelemeyeceğim hiçbir şey yoktu, ama bu gece, bu bir tuzaktı.

Pis bir tuzaktı ve onu gördüğüm anda Matteo'yla yüzleşecektim. SUV'yi garaj yoluna çekip garaja girdim, arabayı park ettim ve motoru durdurdum. Dışarı çıkmadan önce biraz sakinleşmek için kendime zaman tanıyarak nefesime odaklandım.

Havayı ciğerlerime derinlemesine çekiyorum, üflemeden önce durulmasına izin veriyorum. Bunu birkaç kez daha yapıyorum ve sonunda dışarı çıkıyorum. Dışarıda Matteo'nun birkaç adamı var. Kaçma girişimimizden beri, güvenliği çılgınca arttırdı. Adamlarından hiçbiri beni tek başına alt edip hayatta kalamazdı.

"Vay anasını!" diyor adamlardan biri, ben yanından geçip evin yan kapısından içeri girerken, nefesinin altından. Cevap vermiyorum ve yürümeye devam ediyorum. Garajdan çıkıp eve giriyorum ve sesler duyuyorum. Kanlı botlarım attığım her adımda saf beyaz mermer zeminde gıcırıyor.

"Daha fazla yemelisin. Çok zayıfsın, Dove," Matteo'nun kötü sesi kulaklarımı deliyor ve biraz daha hızlı yürüyorum.

Ses. Köşeyi dönünce yemek odasına giriyorum ama Dove ve Matteo'yu görünce çığlık atarak duruyorum.

Dove'un bakışları hemen benimkileri buluyor ve güzel pembe dudakları hem dehşet hem de endişe içinde aralanıyor. Şok olmuş gibi görünüyor ve kanlı kıyafetlerimi gördükçe kocaman mavileri daha da genişliyor. Dilimde öfke sözcükleri oluşuyor. Gökyüzünden fırlatılmış bir uçak gibi kontrolden çıkıyorum.

Bu, gözlerimin önünde gördüğüm şey, sadece boktan bir kekin üstündeki krema. Dove'a saldırmak, düşmanla oturup yemek yediği için ona kızmak istiyorum ama öfkemin asıl nedeni masanın başında, benden sadece birkaç adım ötede oturuyor.

"Bize katılmak ister misin?" Matteo neredeyse kıs kıs gülüyor ama gözlerindeki şaşkınlığı kaçırmıyorum. Bu gece buraya dönmemi beklemiyordu. Lanet olası pislik, korkak, benimle erkek erkeğe bile dövüşemiyor, bunun yerine beni bir ölüm görevine göndererek benden kurtulmaya çalışıyor.

"Saçmalamayı kes Matteo ve o lanet depodan canlı çıkabildiğim için şok olmamış gibi davranma. Beni gönderdiğin şeyin bir intihar görevi olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Ama yine de karşımda duruyorsun."

Lanet olası pislik.

"Bir dahaki sefere beni öldürmek istediğinde, belki de bunu daha az korkakça bir şekilde yap ve erkek erkeğe yüzleş benimle." Ağır ahşap masaya bir yumruk indirdim. Dove bu şiddetli hareket karşısında sıçradı ama şimdiye kadar onun küçük güzel bedenine asla elimi sürmeyeceğimi, en azından bana yalvarmayacağını bilmesi gerekirdi.

"Seni öldürmeye çalışmadım Zane ve aslında burada olmandan memnunum. Seninle ve Dove'la paylaşmak istediğim haberlerim var."

Dove'a bakıyorum, o da bana aynı şaşkın ifadeyle bakıyor. Tamam, ikimiz de bu sık kafalının bir sonraki hamlesinin ne olacağını bilmiyoruz.
Harika.

"Duyurunuz nedir?" Güvercin sorar, sesi güçlüdür. Artık kafese kapatılmış küçük bir kuş değil. Umursadığımdan değil. Onu buraya getirebildiğim her şekilde kabul edeceğim. Sadece şu anda bir savaşçı gibi sert görünüyor ve tek yaptığı bir soru sormak.

"Ortaya çıkışınızı herkese duyurma zamanının geldiğine karar verdim. Eve dönüşünüzü kutlamak için özel bir etkinlik düzenleyeceğiz."

Onun sözleri karşısında öfkem daha da arttı. Beni öldürmeye çalışmıştı ve burada kız arkadaşıyla yemekte oturmuş, lanet bir parti planlıyordu.

"Muhteşem." Bu tek kelime dudaklarımdan alaycılıkla dökülüyor. "Üzerime atlamaları için gönderdiğin beş adamın kanını vücudumdan temizleyip yatağıma gideceğim," diye dudak büküp topuklarımdın üzerinde dönüyorum. Gözlerim Dove'a takılıyor ve ağzı açık kalıyor. Bir şey söylemek istiyor ama ben duymak istemiyorum. Bu gece onu görmek, onun değerli küçük kızı rolünü oynamasını izlemek, onu incitmek istememe neden oluyor. Onu yola getirmek ve bedenine, zihnine ve ruhuna kimin sahip olduğunu hatırlatmak için. Bakışlarımı indirip uzaklaştığımda göğsüme bir bıçak saplanıyormuş gibi hissediyorum ama orada bir saniye daha duramıyorum.

"Şimdiden cennette sorun mu çıktı?" Ayağım merdivenin ilk basamağını süslerken Matteo'nun sesi kulaklarıma ulaşıyor. Arkamı dönüp ona bir şey söyleyebilirdim, pislik tavırlarına tepki gösterebilirdim, ama maskaralığı sürdüremeyecek kadar bitkinim, bu yüzden merdivenleri çıkmaya devam ediyorum.

Yatak odasına ulaştığımda kanlı kıyafetlerimi çıkarıp banyoya girerken arkamda bir iz bırakıyorum. Sıcak suyu açıp, spreyin altına girmeden önce bir saniye bekliyorum. Su, ağrıyan sırtıma jilet gibi geliyor ama acıya dayanıyorum, berrak suyun pembeye dönüşüp giderden aşağı akmasını izlerken başımı öne eğiyorum.

Kapı açılıyor ve yumuşak ayak sesleriyle kulaklarım dikiliyor. Dove'a bakmak için arkamı dönmüyorum ama onun odada olduğunu, buğulanmış duş kabininin içinden beni izlediğini hissedebiliyorum. Ne olursa olsun, onu her zaman hissediyorum, gerçekten de kendime zevk almak için izin verdiğim tek şey bu. Onun vücudu, onun dokunuşu. Suyun spreyine doğru dönerek saçlarımı ıslatıyorum, bir adım geri atmadan önce parmaklarımı saç tellerimde gezdiriyorum.

Dove'un ne yaptığından emin değilim, bu yüzden duş kapısı açılıp arkamdan içeri girdiğinde şaşırıyorum.

Küçük eli omzuma konuyor, parmakları nazikçe kolumdan aşağı iniyor ve omurgamda bir zevk ürpertisi dolaşıyor. Yüzümü ona dönüyorum, alt kattaki o boktan şeyin ne olduğunu sormaya hazırım ama önümde diz çöktüğünde kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Ne yapıyorsun?" Mırıldanıyorum, önümdeki görüntü sikimin seğirmesine neden oluyor.

"Seni daha iyi hissettirmek... seninle ilgilenmek," diyor dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle. Ya gergin ya da heyecanlı çünkü göğsü yükseliyor

ve kalın kirpiklerinin arasından bana bakarken hızla düşüyor. Şımarık meme uçlarının sertleşmesine bakarak ikincisini s e ç i y o r u m .

Zaten sertleşmiş olan sikime uzanıyor ve küçük, yumuşak elini sikimin etrafına sarıyor. Zevk bir şimşek gibi bedenimden fırlıyor, acıyı ve öfkeyi zihnimin en derin köşesine itiyor. Elimi kiremitli duvara dayayarak inliyorum. Kahretsin, bana nasıl unutturacağını çok iyi biliyor.

Eğilerek sikimin başını dolgun dudaklarının arasına alıyor ve dilini dibinde gezdiriyor. Sikim o kadar sertleşti ki; damarlarım pürüzsüz tenimin üzerinde atmaya başladı. Bu noktada kendimi zar zor kontrol ediyorum ama durmasını istemiyorum. Ağzına, dokunuşuna ihtiyacım var. Aşağıya bakarken, gözlerini benden ayırmadan başını sallamaya başladığını, beni sıcak ve ıslak ağzının derinliklerine götürdüğünü izliyorum.

Kontrol. Buna ihtiyacım var. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip tellerini avuçluyorum ve başını sikimden geriye doğru çekiyorum.

"Ağzını sert ve hızlı bir şekilde sikeceğim ve sen de bana izin vereceksin çünkü sen benimsin, istediğim gibi kullanabilirim, doğru mu?"

Dudaklarını yalayan Dove, "Evet" diye fısıldamadan önce başını sallıyor.

Ağzını tekrar sikime doğru yönlendirerek başını yerinde tutuyorum ve yavaş yavaş vuruşlarla ağzını sikmeye başlıyorum. Ellerinden biri bacaklarının arasına kayıyor ve tek yapabildiğim sırtlamak oluyor. Ne kadar açgözlü bir kız.

"Sikimi emerken o güzel amcığınızı okşa ve sana kimin sahip olduğunu unutma," diye homurdanıyorum, sesim zehirle dolu. Kalçalarımı pistonlayarak hızımı artırıyorum, horozumun ucu boğazının arkasına çarpıyor ve uzunluğumun etrafında tıkanıyor. Yüzünü orada tuttuğumda gözleri sulanıyor ve korku gözlerine damlıyor, horozum boğazının derinliklerinde.

"Burnundan nefes al bebeğim ve her vuruşta yutkun," diyorum, onu sikimden çekerken saçlarını sıkıca kavırıyorum. Ağzının kenarından ve çenesinden aşağı tükürük damlıyor. Kahretsin, böyle çok güzel görünüyor. Sikimin merhametinde.

Ağzını sikmeye devam ederken, talimatlarımı izlemeden önce uzunluğumun etrafında birkaç kez daha tıkanmasını izliyor ve hayret ediyorum. Zevk omuriliğimin dibinde birikiyor ve yükümü ağzına bırakmak için taşaklarımda yanmaktan başka bir şey kalmayana kadar yukarı doğru yükseliyor.

"Geliyorum," diye inliyorum.

"Mmmm," diye inliyor uzunluğumun etrafında.

"Her damlasını yutacaksın, anladın mı?" Onu uyarıyorum. Sadece inliyor ve ben patlamadan saniyeler önce yüzünü kendime doğru tutuyorum.

Kasıklarına. Sikimin etrafını yutarken yapışkan boşalma ipleri boğazından aşağı kayıyor ve onu bırakmadan önce ucumu dudaklarının üzerinde sürükleyerek ağzından çekiyorum. Gözleri yaşlarla parlıyor ve dudakları şişmiş ve lanet olsun, şu anda onun amının içinde olmak istiyorum, ama bundan daha fazlası, ona sahip olanın kim olduğunu bilmesini istiyorum. Onu yerden kaldırıp önünde diz çöküyorum ve fayanslı duvara yaslıyorum.

"Zane, ne yapıyorsun?" Duvara çarptığında nefesi kesiliyor ve onu kışından kaldırıp yüzümü bacaklarının arasına gömmeden önce ona gülümsüyorum. Anlaması uzun sürmüyor ve dilimi klitorisine değdirmemle birlikte bacakları titremeye başlıyor, parmakları saçlarıma gömülüyor ve milyonlarca küçük parçaya ayrılıyor.

Amından akan her damlayı yalamayı ve onunla alay etmeyi bitirdiğimde, onu tekrar ayağa kaldırıyorum ve tam boyuma geliyorum. Sonra onu çenesinden tutup gözlerimin içine bakmaya zorluyorum.

"Ne olursa olsun, sonsuza dek benimsin. Babanın seni kiminle evlendirmeye çalıştığı umurumda değil. Bu malikanede ne olduğu umurumda değil. Günün sonunda, sadece sen ve ben varız. Sen nasıl benim ruhuma sahipsen, ben de senin ruhuna sahibim. Bunu sana tekrar kanıtlamam için beni kışkırtma, çünkü bir dahaki sefere merhamet etmeyeceğim."

Dove'un büyük mavileri genişliyor ve ben onlarda heyecana benzeyen bir şey görüyorum.

"Seni seviyorum," diyor usulca, gözleri göğsüme düşüyor. Çenesini bırakıyorum ve parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum, göbeğindeki yara izinde duruyorum. Parmağımı ileri geri hareket ettiriyorum. O yara bizi birbirimize bağlayan şey. Onun benim için olduğuna inanmamı sağlayan şey. O gelene kadar kimse beni önemsememişti.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ve burnunun ucunu öpmeden önce bir iç çekiyorum.

Sorun şu ki, onu çok seviyorum ve bu beni öldürtebilir.

I Zane babam için kim bilir neler yaparken bu aptalca büyüklükteki malikânede kapana kısılmış hissettiğim yalnızlıktan rahatsız olmamaya çalışıyorum. Kanlar içindeki halini unutmam için uzun zaman geçmesi gerekecek.

Geçen gece.

Burası sığınaktan bin kat daha kötü. En azından orada Zane ve ben yalnızdık ve başımızın üzerinde asılı duran, her an düşüp boynumuzu kırmakla tehdit eden bir bıçak yoktu.

Ciltsiz kitabı yatağın üzerine atıp yataktan çıkıyorum ve odadan çıkıyorum. Kaçma girişimimizden beri Matteo yatak odamızın yakınına ve evin her yerine daha fazla koruma yerleştirdi. Sanki tekrar deneyecek kadar aptal olduğumuzu düşünüyormuş gibi. Zane'e henüz söylemedim ve söyleyecek miyim bilmiyorum ama bizi bu karmaşadan kurtaracak kişi ben olmayı planlıyorum.

Ve başlamak için en kolay kişi, tüm gücü elinde tutan kişi: babam. Koridorda dolaşırken, orada görevli birkaç muhafızın yanından geçiyorum. Bana endişeli bakışlar atıyorlar ama ben neşeli yoluma devam ederken hiçbir şey söylemiyorlar.

Büyük merdivenden inerken ellerimi tırabzanda gezdiriyorum. Cilalı ahşap o kadar parlak ki, neredeyse kendimi içinde görebiliyorum ve hizmetçilerin burayı temizlemek için ne kadar zaman harcadıklarını merak ediyorum. Son basamağa ulaştığımda evi keşfetmeye devam ediyorum ve yemek alanına giriyorum. Yine temiz bir oda. Oflayarak Matteo'nun ofisine doğru yürüyorum.

Ağzımı ekşi bir film kaplıyor ve Matteo'yu arayarak Zane'e ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum. Bunun başka bir yolu yok. Eğer ikna

etmek istiyorsam

Onun tarafında olduğumu, emirlerine uyacağımı, onu ve söylediklerini umursuyormuş gibi davranmam gerekecek.

Koridorda parmak uçlarımda ilerleyerek ofisine yaklaşıyorum. Matteo'nun sesi kısmen açık kapıdan koridora süzülüyor. Biriyle telefonda konuşuyor olmalı.

"Ürünün söylediği gibi olduğundan emin olun ve bir sorun yaşarsanız beni arayın!" Sözlerindeki kesinlik beni ürpertiyor. Matteo gibi bir adamın umurunda değil, merhameti ya da kalbi yok. Ben de dahil olmak üzere tüm insanlarını satranç tahtasındaki taşlar olarak görüyor, çok az şey biliyor, benim piyonum olacak. Elimi yumruk yapıp nazikçe kaldırıyorum ve kapıya götürüyorum, elimi yanıma bırakmadan önce kapıyı iki kez çalıyorum.

"İçeri gel," diye homurdanıyor ve ben yüzüme sert bir maske takıyorum. *Güçlü ol. Öyle görün.*

Nefes vererek ofisine girdim. Beni odaya sokarken boncuk gibi gözleri kızgınlıktan şaşkınlığa dönüyor. Yavaş, tereddütlü adımlar atıyorum, ona ondan nefret ettiğimi ve asla onun kızı olmayacağımı söylediğimi hatırlıyorum. Şimdi bana bak, düşmana yağ çekiyorum, sanki geçen gece sevdiğim adamın ağzının burnunun kırılmasını o ayarlamamış gibi.

"Senin için ne yapabilirim, kızım?" Gerçekten hissettiğim kadar yabancıymışım gibi görünmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Sizin ve aile şirketiniz hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

Kıkırdayarak sandalyesinde arkasına yaslanıyor, ikimizin de bir şey söylemediği kısa bir saniye geçiyor. Sonra dudakları aralandı ve "Ciddi misin?" diye sordu.

"Tek varisin olduğumu ve aile işini devralmaya hazırlanmam gerektiğini söyledin, işte buradayım."

Öne doğru eğilip dirseklerini masanın üzerine koyarak ellerini birbirine kenetlediğinde sandalye gıcırıyor. "Bodrumda bana söylediklerinden sonra benimle bir şeyler yapmak istediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Değer verdiğim insanlara zarar verdiğinde, benim de karşılık vermemi beklemelisin. İncinmişim ve bu anlaşılabilir bir şeydi, ama beni asla bırakmayacağın sonucuna vardım, bu yüzden kaçınılmaz olanla savaşmayı bırakabilirim. Artık elimi taşın altına koyma vakti geldi. Yakında evlenmemi ve torun sahibi olmamı istiyorsun. Bu iş bir gün benim olacak ve her şeyi bilmeye hakkım var."

Yüzündeki endişe bana inanmadığını gösteriyor. Dudaklarında bir gülümseme belirliyor ve bunu devam ettirip ettiremeyeceğimden emin olamadığım için kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Gözlerimin içine bakarak, "Ben pek çok şeyim tatlım, ama aptal değilim. İstersen rol yapabiliriz, sen ata binip gezmeye karar verene kadar, sadece bu evdeki her şeyin ve herkesin kontrolünün bende olduğunu bil."

"Buradayım ve istekliyim, şimdi sorularıma cevap verip seni ve aileni daha iyi tanımama yardımcı olacak mısın yoksa tekrar kaçmayı mı deneyeyim?" Bu şimdiye kadar söylediğim ya en aptalca ya da en akıllıca şeydi.

Matteo'nun yüzü boş bir tuvale dönüşüyor ve ben vücudumdaki hafif titremeyi gizlemeye çalışıyorum. Zane bu sefer beni kurtarmak için burada değil ve bu şekilde konuşmak sadece mezarımı kazmaya yardımcı olacak. Uzun bir saniyenin ardından nihayet konuşuyor.

"Bir daha kaçmaya çalışırsan ne olacağını biliyorsun, şimdi gel otur ve sorularını sorabilirsin."

Başımı sallayarak masasının önüne doğru yürüyorum ve deri sandalyelerden birine kırım dayıyorum. Ellerimi kucağıma koyup gözlerimi yavaşça yukarı kaldırarak onun karanlık gözleriyle buluşuyorum.

"Bana işi anlatmadan önce, aslında merak ediyordum da, bana annem hakkında bir şey söyleyebilir misiniz? Nasıl biriydi? Kocasından kaçtıktan sonra neden seni bulmaya çalışmadı? Ona aşık olmana ne sebep oldu? Herhangi bir şey, gerçekten. Adını bile bilmiyorum..."

Sandalyeye geri yaslanan Matteo parmaklarını ahşap masaya vuruyor. "Annen özel biriydi. Kocasının onun ihtiyaç duyduğu erkek olmaktan çok kendi adına bir isim yapmakla ilgilendiği için aşkı arıyordu. Bir hayır etkinliğinde tanıştık. Onu odanın diğer ucundan gördüm ve ona sahip olmam gerektiğini anladım."

"Yani, onunla tanıştığınızda evli olduğunu biliyordunuz ve yine de ona yaklaştınız?"

Matteo başını sallıyor. "Evet, ama bizim dünyamızda sevgisiz bir evlilik yapmak çok yaygındır. Kadınlar erkeklere vaat edilir ve iki ailenin bir araya gelmesi olarak görülür. Bu her şeyden çok güçle ilgili. Annenin evli olması umurumda değildi. Tek istediğim tadına bakmaktı."

Annem hakkında konuşma şekli beni neredeyse rahatsız ediyor. Sanki onun için bir parça kol şekeri ya da etten başka bir şey değilmiş gibi. Ses tonundan ve kullandığı tat kelimesinden annemin onun için önemli olmadığını anlayabiliyorum. Sesinde sevgi yok, sadece bir başarı hissi var. Onu tanımıyorum ve asla tanıma şansım olmayacak, ama o hala benim annem ve sadece bu gerçek bile biraz saygıyı hak ettiği anlamına geliyor.

Matteo ondan iğrendiğimi anlamış olmalı çünkü tekrar konuşmaya başladı.

"Annenin adı Raven'dı. Bana kocasından ayrılacağını ve benimle birlikte olmak istediğini söyledi. Hâlâ evli olduğu ve boşanmaların nadiren gerçekleştiği düşünülduğünde, birlikte olabileceğimizden emin değildim. Sonra bana sana hamile olduğunu söyledi. Eğer gerçekten kocasından ayrılmaya karar verirse sana ve ona bakacağıma söz verdim." Duraklıyor ve bunun dramatik mi yoksa o günü zihninde yeniden yaşadığı için mi olduğunu bilmiyorum. "Sonra, bir gece, tam da bunu yaptı. Haber çabuk yayıldı, kocasının her yerde adamları vardı, her yerde onu arıyorlardı. Adamlarım bana geldi ve kadının gecenin bir yarısı kocasını terk ettiğini, hiçbir iz bırakmadan gittiğini söylediler. Nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Onu bekledim, hamile olduğu için benimle iletişime geçeceğinden emindim ama hiç iletişime geçmedi."

Yardım edemem ama içimde biraz hüzün var. Annemin tek istediği sevmekti ve bu acımasız karanlık dünya onun bu şansını elinden aldı.

"Sence nereye gitti? Ve neden seni aramadı?"

"Bu soruların ikisine de cevap veremem. Dürüst olmak gerekirse, o sırada çoktan öldüğünü düşünmüştüm. Kocasının onu kaçırmaya çalışırken yakaladığından ve öldürdüğünden emindim. *Kaçtığı* yalanını uydurduğunu ve ölümünü kimse araştırmasın diye adamlarını bir arama ekibine gönderdiğini düşündüm."

"O zaman benim hayatta olduğumu ve onun ölmediğini nasıl ve ne zaman fark ettin?" Matteo'nun gözleri parladı, hayır bu hayranlık olamazdı, onun doğasındaki bir adamın böyle bir duygu hissetmesine imkân yoktu.

"Kalpsiz görünebilirim Dove, ama değilim. Sen benim kızımsın ve seni seviyorum. Günün sonunda, onun gerçekten kaçmış olabileceğine dair bir umut kırıntısına hâlâ tutunuyordum. Onu aramaya devam etmesi için özel bir dedektif tuttum. Ona ne kadar süreceği umurumda olmadığını söyledim, aylar ya da yıllar, ikinizi aramaktan vazgeçmesini istemedim.

Sonra birdenbire beni aradı. Annenizin tarifine uyan bir kadının bir otel odasında ölü bulunduğunu söyledi. Bir çocuktan bahsediliyordu, küçük bir kız. O zaman sizi bulmaya çalıştım, ama siz çoktan ve kimse bana herhangi bir bilgi vermedi."

"Oh..." Anlıyormuş gibi başımı sallıyorum ama içimde şüpheden başka bir şey yok. Bana verdiği tüm bilgiler birbirini tutmuyor. Ergenlik yıllarıma kadar evlat edinilmedim.

Hayatım boyunca sistemin içindeydin çünkü hiç kimse beni aile üyesi olarak kabul etmedi. Kendini babam olarak tanıtsaydı,

Neden beni ona vermediler? Devlet bakması gereken bir çocuk eksildiği için memnun olurdu.

Matteo gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor, sahte olduğunu anlamama izin veriyor. "Seni bulduğum için minnettarım."

"Ama gerçekten minnettar mısın? Senin için kendimi biraz piyon gibi hissediyorum."

"Ben sadece en iyisini istiyorum, Dove. Bizim dünyamızda evlilik güç içindir, bu yüzden sevgisiz bir evlilik içinde olsan da güvende olacaksın. Zane'i görmene engel olmayacağım, sana verebileceğim en büyük iyilik bu. Castro ismini bu noktaya getirmek için yorulmadan çalıştım. Senin ve yeni kocanın görevi devralma zamanı geldiğinde hazır olmanı istiyorum ve bu yüzden sana bebek gibi davranmak seni olacaklara hazırlamayacak. Kibarlık kimseye bir şey kazandırmaz."

"Evleneceğim adamı nasıl seçeceksin?"

"Eninde sonunda işi devralacak, güvendiğim biriyle evlenmeni istiyorum. Ama sana iyi davranacağından da emin olacağım. Sebepsiz yere kadınlara şiddet uygulayan birine izin vermeyeceğim."

Sebepsiz yere mi? Onun gözünde hangi nedenlerin kabul edilebilir olduğunu duymaktan hem korkuyorum hem de merak ediyorum. Fazla bir şey gerekeceğini sanmıyorum.

Onu konuşturmak için bir soru daha soruyorum: "Ne tür bir iş yapacağım? Beni neye *hazırladığınızı* bilmek için işin içinde olmak istiyorum."

"Biliyorsun, işin günlük işlerine bu kadar dahil olmak zorunda değilsin. Müstakbel kocan tüm bunları üstlenebilir."

"Eğer bunu yapacaksam, sonuna kadar yapacağım. Henüz hakkımda fazla bir şey bilmediğinizi biliyorum, ama size evde oturup parmaklarını çeviren biri olmadığımı söyleyebilirim. İşin içinde olmak istiyorum ve ellerimi kirletmekten çekinmiyorum."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Ellerimi kirletmek derken, çoğu insanın kullandığı ifadeyi kastetmişim, elbette ellerini kirletmek Matteo gibi biri için başka bir anlama geliyor. Keşke söylediklerimi geri alabilseydim ama zayıf görünmeden yapamıyorum.

Matteo çenesini ovuşturuyor. "Bunu duymaya hazır olduğuna emin misin?"

Dudaklarımı bükerek, "Hazır olup olmamamın bir önemi yok, değil mi? Eninde sonunda bu gemiyi ben yöneteceğim, o yüzden şu andan daha iyi bir zaman olamaz. İşleri ağırdan almanın anlamı yok. Beni derin sulara bırakıp yüzmeyi kendi kendime öğretmeme izin verseniz de olur."

Matteo'nun boğazından yumuşak bir kıkırdama çıkıyor ve eğer onun ne kadar berbat durumda olduğunu, benim ve Zane'in hayatını sonlandırmaya ne kadar istekli olduğunu bilmeseydim, şöyle derdim

Bu güzel bir bağ kurma anıydı.

"Hayır, tatlı Güvercin, seni derinlere bırakmayacağım. Adımızın ben öldükten sonra da başarılı olmasını istiyorum, bu yüzden seni olaylara alıştıracacağım. Ayrıca, karşılaşacağın şeyler senin gibi tatlı ve naif biri için biraz şok edici olabilir. Ne de olsa sen bu dünyaya doğmadın." Sözlerindeki iğnelemeyi kaçırmıyorum.

Bana bir şey, herhangi bir şey söylemesini isteyerek onu tekrar zorluyorum. "O zaman bana işle ilgili bir şeyler söyle."

İfadesi donuklaşıyor, koyu kahverengi gözleri duygusuz çukurlara dönüşüyor. O nasıl benim babam olabilir? Anlayamıyorum.

"Buna hazır olduğundan emin değilim."

"Buna ben karar veririm," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. Kendimi olduğumdan daha büyük göstermeye çalışıyorum. Köpekbalıklarına suyun üzerinde zar zor duran kanlı bir et parçası olduğumu belli etmemeye çalışıyorum.

"İnsan kaçakçılığı. Şu anda kadınları toplayıp Meksika'ya genelevlerimize götürüyoruz. Günde birden fazla kez kullanılıyorlar ve uyuşturucu dışındaki bir numaralı kârlarımızdan birini oluşturunlar."

Boğazımdaki safra yükseliyor ve midem çalkalanıyor. Tanrım, belki de buna hazır değildim. Yüzümdeki tiksintiye gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

"Onları nereden buluyorsun?"

Matteo sırtıyor. "Onları bulmak mı? Biz onları bulmuyoruz, tatlım. Onları sokaktan topluyoruz. Onları kulüplerden kaçıırız. Bize borcu olan ve ödeyemeyen insanları. Annelerini, kızlarını, eşlerini, kız kardeşlerini alırız. Hiç kimse bizim için sınır dışı değildir."

Hayatımda hiç bu kadar iğrenç bir şey duymamıştım. Zane bana bu dünyada kendisinden çok daha kötü adamlar olduğunu söylediğinde deli olduğunu düşünmüştüm. Sırf onları görmediğim için böyle insanların var olmadığını düşünecek kadar safmışım. Yine de oradaydılar. Her zaman izliyor, karanlıkta sizi pusuya düşürmek için mükemmel anı bekliyorlardı.

"Kabul edilmesi gereken çok şey var, bu yüzden sanırım bu gece sizinle paylaşacaklarım bu kadar.

Belki bunu tekrar yapabiliriz?"

"Evet, kesinlikle," diyorum ve sandalyeden kalkıp dışarı çıkıyorum. Korkumu görebiliyor mu? Öfkemi hissedebiliyor mu? Elbette görebiliyor ama umursadığından şüpheliyim. Beni zaten zayıf, omurgasız, saf ve küçük bir kız olarak görüyor. Yanıldığını kanıtlamak için sabırsızlanıyorum.

"Güzel konuşmadı, şimdi git bakalım. Yapacak işlerim var ama akşam yemeği için yedide aşağıda ol," diye sert bir sesle emrediyor, tıpkı bir

babanın çocuğuyla konuşması gibi

Kızım ona itaatsizlik ederse. Beynim yetişmeden vücudum tepki veriyor ve odadan koşarak çıkıyorum. Koridora çıktığımda, arkamı dönüp ofisine geri dönmek ve bana söylediği için değil, bana söylediği şey yüzünden hasta olacağım için gittiğimi söylemek istiyorum ama yapmıyorum.

Kendine babam diyen adamı öldürme şansım olur olmaz, öldüreceğim. Ve onun yasını tutmayacağım, çünkü bu dünyadan bir kötü adamı daha götürmüş olacağım. Aldığı ve incittiği tüm kadınları kurtaracağım ve bunu yaparken zaferle gülümseyeceğim.

Yapacağım son şey olsa bile Matteo Castro ellerimde ölecek.

A başka bir cinayet günü. İnsan öldürmenin beni bu kadar yorduğu bir zaman hatırlamıyorum. Sanırım en büyük sorunum bunu kendim yerine bir pislik için yapıyor olmam. En kısa sürede Matteo'nun evine girdiğimde bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Sesler yemek odasından koridora doğru sürükleniyor. Biri kesinlikle Matteo'nun, diğeri Dove'un, ama üçüncü sesi ilk başta tanıyamıyorum. En azından ben yaklaşına kadar.

Yumruklarımı sıkıp dişlerimi gıcırdatarak evin içinde yürüyorum ve yemek odasına varıyorum. Matteo, Dove ve Alberto masanın etrafında sanki pazar günü aile yemeği yiyorlarmış gibi oturuyorlar. Birbirleriyle tamamen rahat bir şekilde sohbet ediyor ve gülüşüyorlar. Buraya geldiğimizden beri ilk defa Dove yerinde durmuyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Ne tür bir oyun oynuyor?

"Gördüğüm kadarıyla iyi vakit geçiriyorsunuz," diyorum odaya doğru adım atarken. Bütün gözler bana çevriliyor. Ne Matteo ne de Alberto artık varlığımdan duydukları rahatsızlığı gizlemeye bile çalışmıyorlar. Dove bana suçluluk ve endişe karışımı bir duyguyla bakıyor. Bir şeylerin peşinde, planlarını benden saklıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Harika vakit geçiriyoruz," diyor Matteo, şarap kadehini bana doğru kaldırarak. "Biz de tam Dove'a İtalya'daki yazlardan ve gelecek yıl onu nasıl götürmek istediğimden bahsediyorduk."

"O babayı çok isterdim," diye ekliyor Dove. *Baba mı? Ne zamandan beri ona baba diyor?*

Gözlerim Dove'a bakan Alberto'ya kayıyor. Gözlerinde, uzanıp onu ezmek istememe neden olan bir özlem var.

"Ona bakmayı kes!" Ona hırladım.

Patlamam karşısında şok olmuş gibi bile görünmüyor, bu da beni daha çok kızdırıyor. Lanet olası bir ölüm arzusu mu var? Saatli bomba gibiyim. Patladığımda ne olacağını merak ediyor musun? Oh, biliyorum...

"O senin değil ve istersem ona bakabilirim. Belki ona dokunurum bile?" diye tehdit ediyor ve ben de ona doğru hamle yapıyorum. Tam boğazını parçalamaya hazırdım ki Dove'un sıcak eli kanlı elimi nazıkçe kapattı. Buz gibi bakışlarımı ona çevirdiğimde, buzuma ateşle karşılık veriyor.

"İkiniz de yeter. Çocuk gibi davranmayın." Matteo bir peçeteyle dudaklarını sildikten sonra peçeteyi neredeyse boş olan tabağına atıyor. "Bize katılmak ister misiniz, yoksa mutfakta diğer çalışanlarla birlikte yemeyi mi tercih edersiniz?"

Botumdaki bıçakla boğazını kesmeyi tercih ederim.

"Korkarım iştahımı kaybettim." Arkamı dönerek merdivenlerden yukarı çıkıyorum, odamıza girene kadar durmuyorum.

Yerde volta atarak kapının açılmasını ve her an içeri girmesini bekliyorum. Yirmi dakika sonra hâlâ gelmediğinde, korkunç bir hata yaptığımdan korkuyorum. Aşağıda kalmalıydım. Tehlikede mi?

Tam aşağıya koşmak üzereydim ki kapı açıldı ve Dove karşımda belirdi.

"Bu da neydi böyle?" Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz homurdandım. Onu.

"Sadece akşam yemeği idi, Zane."

"Bana yalan söyleme. İkimiz de bunun yemekten fazlası olduğunu biliyoruz. Sen ona *baba* dedi! Aklından ne geçiyor senin?" Ne yapacağımı bilemeden ellerimi havaya kaldırıyorum. Duvarı yumruklamak ya da daha iyisi Alberto'yu yumruklamak istiyorum ama ikisinin de sonu benim için iyi olmaz.

"Onunla her konuda kavga etmenin işe yaramayacağını düşünüyorum. Onlarla akşam yemeğine gelmemi istedi, ben de gittim. Ona baba dememi istedi, ben de dedim." Eylemlerini savunurken kollarını vücudunun önünde kavuşturuyor.

Öfkelendim. "Oh, harika, şimdi de itaatkâr kızı mı oynuyorsun?"

"Evet! *Oynamaya* vurgu yapıyorum. Senin dışarıda tehlikede olduğunu bildiğim halde onlarla oturup eğleniyormuş gibi yapmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun?" Gözleri doluyor ama gerçekten endişelendiği için mi yoksa çok kızgın olduğu için mi bilmiyorum.

"Oynuyor olsan da olmasan da benden hâlâ bir şeyler saklıyorsun. Bana planından bahsetmeliydin. Bana planını anlatmalıydın ki ben de sana hayır diyebileyim."

"*Yani bana hayır diyebilirdin?*" Az önce söylediklerime inanamıyormuş gibi bana bakıyor.

"Beni duydun. Sen benimsin ve seni korumak benim görevim. Eğer aptalca bir şey yaptığını düşünürsem, buna izin vermem."

"Beni kontrol edemezsin!" Sözleri göğsüme yuvarlak bir tekme gibi çarpıyor ve içimde derinlerde bir şeyler kopuyor. Ona doğru bir adım atarak kişisel alanını daralttım. Elimi kaldırdım ve parmaklarımı boğazına doladım. Nefes almasını zorlaştıracak kadar sert sıkıyorum ama kontrolün kimde olduğunu anlamasını sağlamak için sıkıca kavıyorum.

"Ah, Dove, ne kadar yanıliyorsun," diyorum alçak ve tehditkâr bir sesle. "Seni kontrol edebilirim ve sanırım bunu sana hatırlatmamın zamanı geldi. Şimdi elbiselerini çıkar ve yatağa gir."

Gözleri açılıyor ve göz bebekleri büyüyor. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlamadan önce sertçe yutkunurken hassas boğazının çalıştığını hissedebiliyorum.

Tam yapmayacağını düşündüğüm anda, kazağının etek ucundan uzanıyor ve yukarı doğru çekmeye başlıyor. Tamamen çıkarabilmesi için onu serbest bırakıyorum. Yanındaki yere bırakıyor ve kıyafetlerini teker teker çıkarmaya devam ediyor.

Çırılçıplak kaldığında beni geçip yatağa doğru ilerliyor. Yatağa tırmanıyor ve bana kremi kalçalarının arasına yerleştirilmiş, zaten parlayan amını mükemmel bir şekilde gösteriyor. Bu onu tahrik ediyor. Güvercinim hayatında bağımsızlığını arıyor olabilir ama yatak odasında ona hükmetmemden hoşlanıyor. Onu kontrol etmemden hoşlanıyor.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerinde dur," diye emrediyorum kendi kıyafetlerimi hızlıca çıkarırken.

Tamamen çıplakken, arkasındaki yatağa tırmandım. Ağır taşaklarım ve çelik gibi sert sikim, her hareketimde bacaklarımın arasında sallanıyor.

Kendimi bacaklarının arasına yerleştirerek, bir elimle kalçasını tutuyorum ve diğer elimle sikimi girişine doğru yönlendiriyorum. Şişmiş mantar kafam onun dar kanalına girer girmez gevşiyorum. Sert bir hamleyle tamamen içine girdim.

Ona alışması için zaman vermedim. Onu sert ve hızlı bir şekilde, acımadan beceriyorum. İnlemelerimin ve onun zevk çığlıklarının sesi odayı dolduruyor. Çok gürültülüyüz; Matteo bizi duyarsa şaşımam. Güzel, bırak duysun.

"İşte böyle. O kadar yüksek sesle inle ki bütün ev seni duysun. Bu amcığın kimin olduğunu bilsinler. Seni ne kadar sert siktiğimi ve bundan ne kadar hoşlandığını bilsinler. Benim için nasıl bir sürtük olduğunu herkes duysun." Edepsiz sözlerim üzerine amcığı kasılıyor ve aramızda daha fazla nem oluşuyor.

"Zane," diye adımı inliyor ve ben onu daha da sert beceriyorum, parmaklarımı etine geçirirken onu tutuyorum, onu morartmak istiyor ve buna ihtiyaç duyuyorum.

"Sen benimsin, Dove. Sana sahibim. Her parçan benim ve seni istediğim gibi kullanacağım, hatırladın mı?"

"Evet," diye inliyor itişler arasında. "Evet... kullan beni. Ben seninim. Ne istersen yap."

"Bu doğru," diye homurdanıyorum. "Sikimi nasıl ve ne zaman istersem o zaman alacaksın."

Bir elimle kalçasını bırakıp elimi kığına götürüyorum ve onu sikkmeye devam ederken başparmağımla büzüşmüş göt deliğine masaj yapmaya başlıyorum. Yanıt olarak inliyor, vücudunun üst kısmının yatağı düşmesine izin veriyor, böylece kığı benim için daha da açık.

"Senin açgözlü küçük götün beni istiyor."

O cevap vermeden önce başparmağımla içeri iterek deliğinin beni emmesine izin verdim. Sikimin amına girip çıktığı hızda götüne girip çıkmaya başladım.

Orgazm ona çarpıyor, kalçaları titriyor, vücudu geriliyor, amı ve götü beni öyle sıkıyor ki, sanırım o anda parçalanabilirim. Kendi orgazmımı uzakta tutmak için çok şey gerekiyor, ama bunun bitmesini istemiyorum. Onunla işim henüz bitmedi.

Serbest kalmasının son titremesi de geçip vücudu gevşediğinde, çekip tek bir hamlede onu ters çeviriyorum. Tekrar içine girdiğimde sırtı yatağı değmemişti bile, vahşi bir hayvan gibi içine giriyordum.

Daha iyi erişebilmem için bacaklarını yukarı kaldırıp ona doğru itiyorum. "Tanrım, amın bu şekilde çok sıkı. Eminim kığın daha da sıkı olacaktır."

Yanıt olarak inliyor, görünüşe göre şu anda tutarlı kelimeler oluşturamıyor. Kapüşonlu gözleri saf şehvet ve itaatten başka bir şeyle bana bakmıyor. Bana tamamen boyun eğiyor ve bu sadece yatak odasında olsa bile, şimdilik bunu memnuniyetle kabul edeceğim.

"Ben seni becerirken göğüslerinle oyna," diye emrediyorum ve elleri komut üzerine göğüslerine gidiyor. Meme uçlarını parmaklarının arasına alıyor ve onlarla oynamaya başlıyor, çekiştiriyor ve benim cesaret edebileceğimden daha sert çekiyor.

"Sana sert davranmam hoşuna gidiyor, değil mi?" Ben konuşmamı bitirmeden başını evet anlamında sallıyor. "Benim küçük oyuncağım olmak, kullanılmak hoşuna gidiyor mu?" Tekrar başını sallıyor ve inliyor, alt dudağını dişlerinin arasına alıp ısırıyor, bir yandan da memeleriyle oynamaya devam ediyor.

Bu görüntü beni uçuruma sürüklüyor, taşaklarım geriliyor ve zevk beni ele geçiriyor. O kadar sert boşalıyorum ki görüşüm bulanıklaşıyor. Boşalırken onun içinde derinlere doğru itmeye devam ediyorum, her damlayı onun içine itiyorum.

"Siktir!" Taşaklarım acıyacak kadar boşalana kadar boşalıyorum. Duruyorum, onun içine gömülüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sadece nefes almak için bir an ayırıyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda Dove beni izliyordu. Elleri hala göğsünde ama artık hareket etmiyor. Dikkatlice içinden çıkıyorum, bacaklarını serbest bırakmadan önce içinden damlayan benim tadını çıkarıyorum. Bacaklarının iki yanına düşmesine izin veriyor. Bacağının üzerinden tırmanıyorum ve yanındaki yatağa düşüyorum.

Şu anki gibi doygun hissetsem bile, benden bir şeyler sakladığı ve düşmanla dost olduğu düşüncesi görmezden gelinemeyecek kadar fazla.

"Matteo'ya yaklaşmaya çalışarak ateşle oynuyorsun. Yanacaksın."

"Peki başka ne yapacağım? Hiçbir şey mi? Onunla dövüşecek miyim? Kaçmaya mı çalışacağım? Geçen sefer bunun nasıl sonuçlandığını ikimiz de biliyoruz." Sözleri acıtıyor ama haksız da değil.

"Kabul ediyorum, o şekilde kaçmaya çalışmamız bir hataydı. Bir daha olmayacak ama senin ona yaklaşman da bir hataydı. Bırak onunla ben ilgileneyim."

"Nasıl?"

Ona gerçekten söylemek istemiyorum ama söylemeyerek ona kızdığım şeyin aynısını yaptığımı fark ediyorum. "Christian'a vermek için Matteo hakkında bilgi topluyorum. O sadece senin Matteo'ya ulaşmanı istedi. Eğer ona ulaşmak için daha iyi bir yol bulabilirsem, bir taçla iki kuç vurmuş oluruz. Dove, ben baban için iş yaparken aptalca bir şey yapmayacağına dair bana söz vermelisin. Ben dışarıdayken onunla ve Alberto'yla eski arkadaşlarımız gibi takılman düşüncesine katlanamıyorum. Bana söz ver..."

Başımı çevirip ona bakıyorum, gözlerini tavana dikmiş. "Söz veriyorum," diye mırıldanıyor yenilgiyle.

Şimdi keşke ona inanabilseydim.

ZAne yine gitti. Babam için başka bir iş yapıyor. Duygusal olarak benden uzaklaştığını hissediyorum, içine kapanıyor. Beni hala istediğini, hala sevdiğini biliyorum ama babamın oynadığı oyunlar, Bu onu tüketiyor. Beni korumak için her şeyi yapar, bizi bu durumdan kurtarabilecek tek kişi ben olduğum halde bizi kurtarmaya çalışmak için her şeyi yapar.

Zane'e Matteo'ya rol yapmayı bırakacağıma söz verdiğimi biliyorum ama bunu yapamam. Tüm sorumluluğu Zane'in almasına izin veremem. Bu işte beraberiz ve arkama yaslanıp hiçbir şey yapmadan duramam.

Yaptığım şeyin riskli olduğunu düşünüyor, öyle de, ama bazen almanız gereken riskler vardır. Kapının ağır ahşabına bir vuruş sesi geliyor ve ben bir şey söylemeden tokmak dönüyor ve kapı açılıyor, bir hizmetçinin kafası odaya giriyor. Benden biraz daha büyük olamaz, kalp şeklindeki yüzü ve badem gözleri, burada babam için çalışmıyor olsaydı bir model olabileceğini düşündürüyor. Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. İfadesi boş ve gülümsememe karşılık vermiyor ama gözlerinde korkuyu görebiliyorum.

"Baban ofisinde bulunmanı istiyor," diye fısıldıyor, gözlerini yere dikerek. Boğazımda oluşan düğümün etrafında yutkunuyorum.

Gün içinde zamanımın çoğunu yiyor, akşam yemeğini onunla yememi istiyor ve bu da Zane'in kapıdan girdiği zamana denk geliyor. Bunun bir tuzak olduğunu, Zane ile aramızı açmanın bir yolu olduğunu biliyorum ve bir bakıma işe yarıyor.

"Teşekkür ederim. Hemen geliyorum," diyorum ve kapıyı arkasından sessizce kapatıyor. İç çekerek kendimi zorla yataktan kaldırıyorum ve ellerimi ipeksi kahverengi saçlarımda gezdirerek kendimi biraz daha şık bir hale getirmeye çalışıyorum. İşimi bitirdikten sonra odadan çıkıp Matteo'nun ofisine doğru yürüyorum. Zane ve ben başka bir kaçma girişiminde bulunmamış olsak da evin her yerinde hâlâ nöbetçiler var.

Bana ne zaman güveneceğinden emin değilim ve güvenmemesi akıllıca çünkü güvendiği anda ben de onunla birlikte kaçıyorum.

Ofisinin hemen dışında durup kapıyı iterek açıyorum ve gıcırtilarını dinliyorum. Kafamı içeri uzattığımda Matteo masasının üzerindeki bir şeyden başını kaldırıp bana bakıyor.

"Beni mi görmek istediniz?"

Beni içeri buyur etti ve masasının önünde durdum. "Evet, Sophia ile gidip etkinlik için bir elbise seçmeni istiyorum. Ayrıca saçını da yaptırmanı istiyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Saçımın nesi var?"

"Benimle kavga edebileceğin onca şey varken, saçın için mi kavga ediyorsun?" Bir kıkırdama çıkarır. "Saçını yaptır lütfen. Donuk görünüyor."

Ona siktirip gitmesini söylemek istiyorum ama bu planımı tamamen bozar, onun yerine yanağımın içini ısıırıyorum.

"Bu Sophia denen kadın ne zaman geliyor?"

Matteo'nun bakışları saatine kayıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Her an burada olabilir." Başımı salladım, arkamı dönüp gitmeye hazırdım. Neden kendimi onun saçmalıklarına daha fazla maruz bırakayım ki? "Ayrıca, çok açık olmayan ama küçük bir görüntü veren bir şey seç. İnsanların haftalarca bizden bahsetmesini istiyorum."

"Elbette," diye mırıldanıyorum ve ofisten çıkıyorum. Yukarı çıkıyor ve aşağı inmeden önce bir çift tenis ayakkabısı alıyorum. Fuayede oyalanarak alışverişe gelen kadının yüzünü göstermesini bekliyorum. Matteo'nun iddia ettiği gibi, birkaç dakika sonra ortaya çıktı. Bir kitabı asla kapağına göre değerlendirmeyen biri olduğum için kendimle gurur duyarak, malikâneye sanki buranın sahibiymiş gibi yürüyerek gelen kadını yargılamamaya çalışıyorum, onu beklediğimi fark ettiğinde yüzünde bir onaylamama ifadesi beliriyor.

"Dove?"

"Tek ve biricik. Sen Sophia olmalısın."

"Öyleyim. Şimdi, ben şaka yapan biri değilim, o yüzden alışverişe devam edelim. Harcayacak paramız ve deneyecek elbiselerimiz var."

Tamam o zaman. Onu bir SUV'ye kadar takip ettim ve o öndeki yolcu koltuğuna otururken arka koltuğa tırmandım. Matteo'nun adamlarından biri arabayı kullanıyor, diğeri de güvenlik olarak geliyor. Yol boyunca kimse bana bir şey söylemedi.

Günümün geri kalanı Sophia her birini eleştirirken elbise üstüne elbise denemekle geçti. *Bu çok kısa. Çirkin. Şişman görünüyorsun.* Bunlar katlanmak zorunda kaldığım yorumlardan sadece birkaçı. İşimiz bittiğinde kulaklarım kanıyor ve malikaneye dönüp kendimi küvette boğmak istiyorum ama bu mümkün değil çünkü önce saçımı yaptırmam gerekiyor. Sophia beni adı Bernarto olan kuaföre gönderiyor.

Parmaklarını saçlarımda gezdirirken kulağıma mırıldanıyor: "Harikasın tatlım," diyor. Bütün gün ilk kez gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Ne yapalım..." Parmaklarını çenesine vuruyor ve bir adım geri çekilip başıma bakıyor. Geçirdiğim günden sonra ne yaptığı umurumda bile değil. Kararını verip işe koyuluyor ve üç saat sonra saçlarım boyanmış, kesilmiş ve şekillendirilmiş oluyor. Şaşırtıcı bir şekilde kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Sophia beni görünce alay ediyor ve telefonuna bir şeyler yazmadan önce gözlerini deviriyor. Sonra tekrar cipe binip malikaneye geri dönüyoruz.

Oraya vardığımızda, Sophia ile aramıza biraz mesafe koymak için arabadan fırladım. Doğrudan beni incitecek bir şey söylemedi ama bugünü eğlenceli hale getirmediği de kesin. Ön kapıdan geçerken sesleri duyabiliyorum. Gürültülü ve erkeksi sesler koridordan aşağıya, fuayeye kadar ulaşıyor.

İkisini de tanıyorum, biri Zane'e diğeri Matteo'ya ait. Konuşmayı daha fazla duyabilmek için koridorda sessizce ilerlerken, Zane konuşmaya başladığında nefesimi tutuyorum.

"Lanet olsun! Benden istediğin her şeyi yaptım. Karşılığında tek istediğim onu biriyle evlendirmeyeceğini bilmek. Bunu yapmayacağına söz ver." Sesindeki ıstırap ve çaresizlik bir adım daha atmama neden oluyor. Bir duraklama oluyor ve Zane tekrar konuşmaya başlıyor. "Eğer bunu beni incitmek için yapıyorsan, o zaman ondan ayrılacağım. Artık onunla birlikte olmayacağım ama lütfen sırf benden intikam almak için onun hayatını mahvetme. Dove bundan daha fazlasını hak ediyor."

Bir sandalye gıcırıyor, Matteo'ya ait olduğunu anlıyorum. "Beni dinle evlat. Dove benim kızım ve bu yüzden burada kuralları ben koyarım. O evleniyor

Kimi seçersem, ne zaman karar verirsem. Senin yüzünden hiçbir şey yapmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü bu onun babası olarak benim hakkım."

Zane hırslıyor ve sesi iliklerime kadar hissedebiliyorum. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Onu zaten yeterince incittin."

Matteo kıkırdıyor, ama bu eğlence dolu bir kıkırdama değil, insanın içini ürperten ve altına işeten türden mizahsız bir kahkaha.

"Seni şimdi uyarıyorum çünkü Dove'un senden hoşlandığını biliyorum, ama kızım için yaptığım planlara herhangi bir şekilde müdahale edersen, seni öldürtür ve limanın dibine attırırım. Beni anladın mı?"

Söyledikleri içimde şok dalgaları yarattı. Matteo'nun Zane'i ortadan kaldırmaya çalışacak güce sahip olduğunu hep biliyordum ama bir yanım bunu yapacağını hiç düşünmemişti. Şimdi ağzından çıkan kelimeleri duyduğuma göre, bunu yapacağını biliyorum. Tıpkı Zane'in beni korumaktan asla vazgeçmeyeceği, babamın beni sırf bunun için bir adamla evlendirmeyeceğinden emin olacağı gibi.

Zane kararlı ve Matteo'nun istemediğim bir şey yapmasına izin vermeden önce ölecek.

"Hayır, anlamıyorum ve asla da anlamayacağım. Dove'un mutluluğu senin bir numaralı önceliğin olmalı. Onu bir pislikle evlendirmek onu mutlu etmeyecek."

"Öyle değil mi? Bundan emin misin? Dove'un evli olmasından daha çok endişelenenin sen olmadığına emin misin? İlk şoku atlattıktan sonra bir daha tek bir endişe dile getirmedi ya da şikayet etmedi. Doğrusu, bence tek sorun sensin. Ve ikimiz de sorunlar karşısında ne yapılması gerektiğini biliyoruz."

Dehşet beni tüketiyor. Tam o anda ne yapılması gerektiğini biliyorum ve bu beni öldürecek. Beni parçalara ayıracak ama Zane'i ve kendimi kurtarabilmemin tek yolu bu. Birlikte bir geleceğimiz olmasını sağlamanın tek yolu bu.

"Öldür beni, ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Aslında, bu sadece Dove'un senden daha fazla nefret etmesine neden olur."

"Sanmıyorum," diyor babam ve sesindeki kesinlik midemi bulandırıyor. Beni hiç tanımıyor ama tanıdığını sanıyor ve bu da benim avantajım. Onunla oynuyorum ve o bunun farkında bile değil.

"Tüm bunlar sona erdiğinde, ondan bir düşman yaratmış olacaksın." Zane'in sesindeki tiksinti gözden kaçmıyor.

"Göreceğiz," diyor babam.

Dönerek, ikisi de beni duymadan ya da fark etmeden koridordan aşağıya ve merdivenlerden yatak odamıza koşuyorum. Odaya ulaştığımda kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor ve gözlerim yaşarıyor. Yapmam gereken şey beni öldürecek ama planım işe yarayacaksa bunun olması gerekiyor.

M Kanım damarlarımda kaynıyor, asit gibi içimi dışımı yakıyor. Matteo'nun bana giydirdiği rahatsız takım elbiseyi giyerken, geceyi nasıl geçireceğimi merak ediyorum

Birini öldürmeden. Bunu kabul ettiğime inanamıyorum. Bu etkinliğe Dove'un koruması olarak gitmek. Tabii ki başka seçeneğim yok. *Hay sikeyim.*

Ayakkabılarımı giyip kravatımı taktıktan sonra odadan çıkıyorum ve aşağıya iniyorum. Dove evin diğer tarafındaki misafir odalarından birinde hazırlanıyordu. Matteo onu hazırlamak için bir sürü stilist getirmişti. Sanki bu etkinlikteki en güzel yaratık olmak için bir parça makyaja ihtiyacı varmış gibi.

Fuayede oturup Dove ve Matteo'nun hazır olmasını bekliyorum.

Matteo ilk indiğinde istemsiz bir hırıltı çıkıyor, saçları arkaya kaymış, üç parçalı Armani takım elbisesi vücudunu kaplıyor.

"Aşağı, evlat." Kıkırdıyor, beni daha da çileden çıkarıyor.

Şansına, bir saniye sonra merdivenlerin başında Dove'u gördüğümde dikkatim dağılıyor. Kalbimin küt küt attığına eminim. Hayır, güzel olmak için zerre kadar makyaja ihtiyacı yok ama makyaj onun güzelliğini vurguluyor. Merdivenlerden inmeye başlıyor ve kulağa ne kadar sevimsiz gelse de, kendimi cennetten inen bir melek gibi hissediyorum. Hiç düşünmeden ayağa kalkıyorum ve merdivenlerin dibinde onu selamlıyorum.

Babasının ona ne kadar hayran olduğumu görmesi umurumda değil. O benim hayattaki tek ve gerçek zayıflığım.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum yanağına bir öpücük kondururken. Stilist gerçekten ne yaptığını biliyor olmalı çünkü makyajı mükemmel görünüyor ve giydiği krem rengi elbise onu bakire ve saf gösteriyor. Böyle giderse bu gece birini öldüreceğimden artık eminim. Bu aptal etkinliğe onun eşi olarak gidememek işkencenin en iyisi olacak ama bütün gece onsuz bu malikanede tıklıp kalmaktan çok daha iyi. Topuklu ayakkabılarla başı çenemin altına kadar geliyor ve biraz daha uzun olması hoşuma gidiyor.

Parlak pembe dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Teşekkür ederim, sen de oldukça yakışıklı görünüyorsun." Kollarını boynuma doluyor ve bana doğru eğiliyor. Tanrı'ya şükür, giydiği elbise vücudu saran cinsten değil ama bakmak isteyenleri baştan çıkaracak kadar kısa.

"Bu gece sana bakan her orospu çocuğunu boğmamak için ciddi bir çaba sarf etmen gerekecek," diye fısıldıyorum kulağının kabuğuna.

"Aşk festivalini bölmek istemem ama bir programımız var," diye araya giriyor Matteo, "ayrıca etkinlikte bunların hiçbirisi olmayacak. Sen onun korumasısın. Bundan fazlası değil."

Dönüp ona buz gibi bir bakış fırlatıyorum. Karanlık bakışlarında bir parıltı var ve Dove'u onun hayatını sonlandırmaktan daha çok önemsendiğim için şanslı, çok şanslı.

Dove'dan bir adım geri çekilerek, beni tüketmekle tehdit eden öfkeli cehennemi örtmek için yüzüme bir maske geçiriyorum. Bu pislik her gün, ona karşı kendimi kaybetmemek için dikiğim hassas zırhın bir parçasını daha koparıyor. Sabrım tükendi ve geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaşıyorum. Bir kez dibe vurduğumda, Dove'un bana ulaşabileceğinden bile emin değilim. Yakında, geriye hiçbir şey kalmayacak. Koruma yok, sınır yok ve işte o zaman onu bitireceğim.

"Gitme vakti geldi," diyor Matteo, kolunu Dove'un kiyle kenetleyerek.

Bana kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor ve bana yapmayacağına söz vermesine rağmen, hala onu yönlendirdiğini, tabiri caizse ateşle oynadığını biliyorum. Yanmayacağını sanıyor ama ben daha iyi biliyorum. Bunu daha önce bir ya da iki kez yaptım.

Dışarıya açılan eşiği geçerken bir SUV yanaşiyor. Boynumu sıkan rahatsız edici yakayı çekiştiriyorum. Bu hayatımın en uzun saatleri olacak. Matteo bir beyefendi gibi davranarak arka yolcu kapısını açıyor ve Dove'un içeri girmesine yardım ediyor. Dove aracın içine girdiğinde bana döndü.

"Bu gece aptalca bir şey yapma, yoksa seni pişman ederim."

"Yaptığım tek aptalca şey seninle uğraşmak."

Matteo omzuma vurmadan önce sırtlamakla yetindi. "Öğrenmen gereken çok şey var ve dizlerinin üzerine çöküp beni affetmen için yalvarmanı izlemek için sabırsızlanıyorum. Ne de olsa birkaç gün önce ofisimde belirip Dove'u aile görevlerinden azat etmem için bana yalvarmıştın, değil mi?"

Tek yapabildiğim dişlerimi sıkmak ve elimi yumruk yapmak çünkü yanlış bir hareket yaparsam, yanlış bir şey yaparsam bedelini sadece ben değil, Dove da ödeyecek. Matteo beni bırakıyor ve başka bir şey söylemeden cipin etrafında dolaşıyor, arkaya tırmanıyor ve Dove'un yanındaki koltuğa oturuyor.

Öndeki yolcu koltuğuna oturmak zorunda kalarak SUV'a tırmanıyorum. Başımı çevirir çevirmez yumruğumu yanımdaki cama vurma ihtiyacı hissediyorum. Şoför Alberto'dan başkası değil ve koltuğuma oturur oturmaz bana iğrenç bir sırıtışla bakıyor.

"Bu akşam çok güzel görünüyorsun," diye iltifat ediyor Dove'a arabayı park yerinden çıkarıp sürerken.

"Gerçekten de öyle, değil mi?" Matteo arka koltuktan övgüler yağdırıyor. "İkinize de teşekkür ederim," diye ürkekçe cevap veriyor Dove ve tek duyabildiğim kan sesi damarlarımdan pompalanıyor.

"İyi havayı bozmak istemem," diyor Matteo, "ama çok açık olmak istiyorum. Partinin yapılacağı bina adamlarım tarafından kuşatılacak, eğer içinizden biri dışarı adım atarsa sizi vurma iznine sahipler."

Öfkelenme. Dove'u düşün. Kendimle yavaşça konuşuyorum ve Dove da dahil olmak üzere herkesi görmezden gelerek pencereden dışarı bakıyorum. Katletmek istemeden onu ya da şu anda yaşadıklarımızı düşünemiyorum. Kendim de dahil olmak üzere herkesin iyiliği için umarım bu gece kimse ona dokunmaz çünkü odayı kırmızıya boyamaktan kendimi alıkoyabileceğimden emin değilim.

MISERY. Bu parti de öyle, sade ve basit bir sefalet. Matteo'nun sahibi olduğu bir otele bağlı devasa bir salonda gerçekleşiyor. Tabii ki herkesi ve geniş ailelerini yüzyılın eve dönüş partisine davet etmiş. Yine de bir eve dönüş için biraz fazla resmi hissettiriyor.

Kapı dolaplarından Dove'un oturduğu masayı izliyorum. Etrafı Matteo'nun adamlarıyla çevrili, üçü bir tarafta, Matteo onun yanında oturuyor ve diğer ikisi de onun yanında oturuyor. Katran dolu bir gölde bir kuğu gibi, güzel, görkemli ama çevresinden kaçamıyor.

Gözlerimiz odanın öbür ucundan çarpışıyor, mavilerdeki sıcaklık içimi kavuruyor. Bakışları bana en önemli şeyi bildiriyor. Etrafımızdaki dünya yanıyor gibi görünse de, o hala burada, benimle birlikte aynı cehennemde yanıyor.

Akşam yemeği servis ediliyor ve o babasıyla yemek yerken ben de onun koruması olarak etrafı izliyorum. Kıskançlık bir kırbaç gibi, ne zaman başka bir adam onun elini tutsa ve öpücük kondursa tenime iniyor.

BENİM! O benim. Cennetten çılgılık atmak istiyorum. Kendimi başka tarafa bakmaya zorlayarak kalabalığı tarıyorum. Yüzlerin hiçbirini tanıdık gelmiyor ve bunun için minnettarım. Christian adamlarından bazılarını buraya göndermişse hiç şaşırmam. Belki de Matteo'nun niyeti de buydu, onu saklandığı yerden çıkarmak.

Gözlerim her bir yüzün üzerinden geçerken, odanın sağ tarafında bir şey gözüme çarpıyor. Onu görmem sadece bir anlık bir şey. Çok emin olamıyorum ama Xander Rossi'nin odanın arka tarafındaki kapıdan kaybolduğuna yemin edebilirim.

O neden burada? Dove'u tekrar almaya mı geldi? İçime yıldırım hızıyla korku pompalanıyor. Matteo'ya bir şey söylemeli miyim söylememeli miyim emin değilim. Eğer onu bulabilirsem, belki onunla bir anlaşma yapabilirim.

Ben daha fazla düşünmeden Matteo sandalyesinden kalkıp salonun önüne doğru ilerliyor. Elinde bir flüt şampanya tutuyor ve önüne çıkan herkesi parçalamaya hazır bir köpekbalığı değilmiş gibi kalabalığa gülümsüyor.

Matteo, "İyi akşamlar ve uzun zamandır kayıp olan kızım Dove'un hayatıma geri dönüşünü kutlamaya geldiğiniz için çok teşekkür ederim," diye haykırınca salonda sevinç çılgınlıkları yükseldi. "Annesinin kaybolmasından sonra onu bulacağımı hiç düşünmemiştim ama işte burada. Sonunda evinde... ait olduğu yerde."

Gözlerimi deviriyorum çünkü diğer tek seçenek kusmak ve olay çıkarmak istemiyorum. Bakışlarım Dove, Matteo ve elini sandalyenin arkılığına o kadar da rahatça kaydırmayan Alberto arasında gidip geliyor. Dove bunun farkında değil gibi görünüyor ya da umursamıyor, ki bu beni daha da öfkeliyor.

Onu öldüreceğim. Öldüreceğim. Bağırsaklarını söküp onunla boğacağım ve cesedini parçalayıp köpekbalığı yemi olarak kullanacağım.

Ben bunları düşünürken Matteo konuşmaya devam ediyor, ama ne kadar iğrenç saçmalıklar söylediğini umursamayacak kadar bitmiş durumdayım. Zaten hiçbiri doğru değil.

"Bu gece sadece kızımın dönüşüyle ilgili değil. Aynı zamanda Castro ailesinin mirasıyla da ilgili. Hepimizin bildiği gibi, artık gençleşmiyorum ve kızımın hayatıma geri dönmesi en iyi zamana denk geldi."

Alberto'nun ölümüyle ilgili düşünceler aklımdan çıkarken kaşlarım çatılıyor. Dikkatim bir kez daha Matteo'ya döndü.

Bu herif ne yapıyor?

Dove'a dönüp baktığımda, onun da konuşması karşısında en az benim kadar şaşkın olduğunu görüyorum, ama rol yapıyor da olabilir. Onun hangi tarafı oynadığını ve ne zaman oynadığını söylemek zor. Oda sessizleşiyor ve midem düğüm düğüm oluyor. Olacaklara hazırlanıyorum ama hiçbir şeyin beni Matteo'nun bir sonraki sözlerine hazırlayabileceğini sanmıyorum.

"Kızım Dove Castro ile en iyi ve en sert ikinci kaptanım Alberto Salvatore'yi evlendirdiğimi duyurmak isterim."

Görüşüm yarım saniyeliğine bulanıklaşıyor ama Alberto'nun gözlerini üzerimde hissettiğimde gözlerimdeki kana susamışlık sisi buğuya dönüşüyor. Bakışlarımız çarpışıyor, nefret ve zehir içimden fişkırıyor ve yılan gibi yere yayılıyor. Bunu ona ödeteceğim. Yapacağım son şey de olsa hepsine bunu ödeteceğim. Dove'un dudaklarından şok olmuş bir soluk dökülüyor, ama bu olaydan haberi olmadığını bilmemi sağlayan tek tepki bu. Matteo ikimizi de gafil avladı.

Kimse Dove'un şok olmuş yüzünü göremeden, ifadesini çarpıtıyor ve dudaklarını sıkı bir gülümseme haline getiriyor. Mükemmel bir çift gibi, Alberto bir kolunu Dove'a doluyor ve onu kendi tarafına çekiyor, dudakları Dove'un kulağını sıyrıyor.

Herkes için, birlikte ve aşık mükemmel bir çift gibi görünüyorlar ve bu benim için bardağı taşıran son damla oldu. Burada oturup bunu izlemeyeceğim. İzleyemem. Şimdiden boğazımda safranın yükseldiğini, damarlarımdaki öfkenin öfkemi körüklediğini hissediyorum. Aptalca bir şey yapmadan önce gitmeliyim.

Kravatımı çekiştirerek yere atıyorum ve kapıdan çıkıyorum. Öfke, yeryüzünü çatlatan sismik bir dalga gibi içimde dalgalanıyor. Bir köşeyi dönerken yumruklarımı sıkıyor ve burnumdan nefes almaya çalışıyorum,

ama bu noktada hiçbir şey bana yardımcı olmuyor. İstemediğim halde Dove'u Alberto ve Matteo'nun yanına bıraktım çünkü onu görmeye dayanamıyorum. Sanki beni sevmiyormuş gibi, sanki evlenmememiz gerekiyormuş gibi davranmasını izlemek.

Hay sikeyim! Pisliğin biriyle omuz omuza çarpışarak, ağzını açana kadar nereye gidiyorsam oraya doğru yürümeye devam ediyorum.

"Affedersiniz diyebilirsiniz," diye alay ediyor. Arkamı dönüp gözlerinin içine bakarken neredeyse kıkırdayacağım.

Başımı yana eğdiğimde gözlerinden yansıyan meydan okumayı fark ettim. "Yapabilirim, ama gerçekten umurumda değil."

"Sana bir görgü dersi vermem gerek, değil mi?" Bu sefer kıkırdıyorum. Karın kaslarımın gerilmesine ve karnımın titremesine neden olacak kadar sert gülüyorum. Bu pislik benden biraz daha büyük olamaz. Zayıf, atletik bir vücudu var, ama benim gibi bir katil için hiçbir şey değil ve daha da kötüsü, kendi ölüm belgesini imzaladı.

"Yapma bunu, Seth." Bir kız kolunu çekiştiriyor, gözleri yalvarıyor.

"Belki kız arkadaşını dinlersin," diyorum alaycı bir tavırla, başının etini yiyerek. Önce bana vurmasını, ilk hamleyi yapmasını istiyorum çünkü bunu yaptığı anda, onun ışıklarını söndüreceğim.

Umduğum gibi onu başından savarak gömleğinin kollarını sıvadı ve bana doğru yürüdü. Yanındaki yumruğunu sıkarak geri çekildi ve yüzüme nişan aldı, ama amatör olduğu için hedefini bir mille ıskaladı.

Görüşüm kararıyor ve tek yaptığım tepki vermek, hareketlerim akıcı ve eklemlerimin deri ve kemikle çarpıştığının farkındayım ama umurumda değil. Çığlıklar havayı delip geçiyor, kulaklarımı delip geçiyor, ama o anda tek gördüğüm Alberto, kolu kızıma sarılmış, dudakları kulağına fısıldıyor.

Tek gördüğüm sevdiğim kadının parmaklarının arasından kayıp gittiği.

M Babam düşündüğüm şeyi söylemiş olamaz. Midem çalkalanıyor ve öğrendiklerim karşısında boğazıma safra kaçıyor. Kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum, tüm duygularımı sıkı bir

Küçük bir kutu, daha sonra çıkaracağıma söz veriyorum.

Matteo'nun önünde güçlü olmalıyım. Duyurusu karşısında hazırlıksız yakalandığımı anlamasına izin veremem. Alberto tabii ki tüm avantajını kullanıyor, yanıma doğru eğiliyor, sanki bir çiftmişiz gibi kolunu bana doluyor ve ben önümdeki biftek bıçağını ona saplamak istemiyorum. Dudakları kulağıma o kadar yakın ki, aldığım ve verdiğim her nefesi duyabiliyorum. "Şimdi bakma ama küçük erkek arkadaşın beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor. Memene uzanmalı mıyım, yoksa sence bu zorlama mı olur?"

Kolunu omzumdan çekmeden önce ağızımdan *hayır* kelimesini bile çıkaramıyorum. "Zane'in her zaman sahip olacağı tek bir şey var, o da benim aşkım." Koltuğumda dönerek omzumun üzerinden Zane'in durması gereken yere bakıyorum. Orada kimse yoktu. Orası boştu ve biliyorum... Sadece kötü bir şey olduğunu biliyorum. *Nereye gitmişti?*

Panik içimi pençeliyor, sümüksü ellerini kalbimin etrafına sarıyor.

"Paylaşacak daha çok haberimiz olacak, ancak Castro ailesinin bağlarını güçlendirdiğini ve yakında Mississippi'nin bu yakasındaki en güçlü aile olacağımızı bilin." Etrafımızdaki insanlar alkışlarla patlıyor ve babam merdivenlerden inerek masaya geri geliyor.

Yerimden kalkıp masanın yan tarafında onunla buluşuyorum.

"Zane gitti. Gidip onu bulmam gerek." Yüzüne doğru eğilerek söyledim. Matteo'nun yüz hatları sertleşir, tehditkârlaşır.

"Hayır, bu aileye karşı yükümlülüklerin konusunda endişelenmelisin. Zane senin için hiç kimse değil. Aslında bunu sana olaydan sonraya kadar söyleyecektim, ancak ortaya çıkacak kalp ağrısını uzatmanın bir anlamı olmadığını düşündüm."

"Sen neden bahsediyorsun?" Bir sonraki söyleyeceğinden korkarak ısııyorum.

Gülümsüyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor. "Bak, Zane ve senin gizli bir ilişki yaşamana bir şans verdim ama belli ki ikiniz de bunu kaldıramazsınız. O bir yük."

"Ama... Anlamıyorum. Ne demek istiyorsun?"

"Eğer Zane'den kurtulmazsanız, ondan kurtulmaktan başka çarem kalmayacağını söylüyorum. Yani onu öldüreceğim. Açıkçası senin yanında kalmasına izin vermeyi planlıyordum ama yaptığı maskaralıklar bu konuda iki kez düşünmeme neden oldu. O artık bir varlık olmaktan çok bir risk."

Şok olmuş bir halde, ağzımı kapatamadan ağzım bir anda açılıyor. En büyük korkum şimdi gerçeğe dönüşüyor ve Zane'i kaybetmekle yeniden yüzleşiyorum. "I..." Beynimin onun ne yaptığını tam olarak kavradığını bile sanmıyorum.

henüz söylemedi. "Ben... Ben onu seviyorum," diye fısıldıyorum sertçe.

Matteo eğiliyor, tek bir parmağı yanağımda geziniyor. "Biliyorum tatlım, bu yüzden sana onunla olan ilişkini bitirme şansı veriyorum. Gitmesini sağla ki ölümü senin omuzlarında kalmasın çünkü sana söz veriyorum, eğer gitmesini sağlamazsan onu kendim bitireceğim. Seçim senin kızım."

Ayaklarımın altındaki dünya kayıyor ve kendimi sabitlemek için en yakın sandalyeye tutunuyorum. Gitmesini sağlamazsam Zane ölecek ama gitmesini sağlamak kolay olmayacak. Bu onun kalbini kırmak anlamına gelecek. Ona yalan söylemek zorunda kalacağım. Onu korumak, nihayetinde sahip olduğumuz her şeyi sona erdirecek ve yine de bunun bir yolu yok. Matteo yalan söylemiyor, Zane'i öldüreceğine dair en ufak bir şüphem yok. Beni kurtarmak için ona gittiği günden beri bu senaryoya doğru ilerliyoruz.

Bunu yapmak zorundayım çünkü alternatifi çok daha kötü. "Anlıyorum," diye fısıldıyorum babama.

Yüzünde bir gülümseme belirliyor ve başını sallıyor. "Yapacağını biliyordum. Sen akıllı bir kızsın, Dove."

Gitmeden önce onu kolundan tuttum. "Bana en az üç gün ver, lütfen?"

Matteo hayır demek ister gibi bakıyor ama sonra konuşmak için ağzını açıyor. "Üç gün. Sana üç gün vereceğim, ama hepsi bu benim küçük kuşum."

Küçük kuş. Bu lakap beynimde korkunç bir reaksiyona neden oluyor. Kusma dürtüsü çok güçlü. Zane olmadan gitme düşüncesi bile beni korkutuyor. Oynadığım oyunu daha yoğun, daha gerçek kılıyor çünkü Zane'in yokluğunda beni kurtaracak tek kişi kendim olacağım. Kendimi sakinleştirici birkaç nefes almaya zorlayarak yeniden yüzeye çıkıyorum ve hâlâ Castro'nun itaatkâr kızı rolünü oynamam gerektiğini fark ediyorum.

Sonraki iki saat boyunca, babam beni bir ödül gibi etrafta dolaştırırken ve Alberto'nun omzuna vurulup ne kadar büyük bir ödül kapıldığı söylenirken, dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak Zane'i düşünüyorum. Güneş batmaya başladığında babam iki büklüm olmuş ve müttefik bir aileyle derin bir sohbe dalmış oluyor.

Yemek salonundan çıkıp banyoya doğru ilerliyorum. Zane'i son gördüğümünden beri saatler geçti ve onu bulmam gerekiyor. İçten içe beni burada bırakmayacağını biliyorum. Bu olayla hiçbir ilgim olmadığını biliyor ama bu onu öfkesini ve kıskançlığını dışa vurmaktan alıkoymayacaktır.

Ortadan kaybolduğu saatlerde bahçede bir kargaşa vardı. Bir adam başka bir adamı feci şekilde dövmüştü. Matteo'nun adamları kavgayı ayırmak için dışarı fırladılar ama geldiklerinde diğer adam çoktan gitmişti.

İçimden bir ses onun Zane olduğunu söylüyor ve tek yapabileceğim gidip onu bulana kadar zaman kazanırken iyi olmasını ummak. Banyoya doğru yürürken, içeride birkaç korumayı peşimden ayıracak kadar uzun süre kalmayı planlıyorum, böylece aramaya başlayabilirim. Matteo'nun adamları cehennem gibi kanunsuz ve onların etrafından dolaşmak en hafif tabirle zor.

Ellerimi yüzüstü lavabonun üzerine koyarak aynadaki yansıma bakiyorum.

Bunu gerçekten yapabilir miyim?

Onu daha önce neredeyse bir kez kaybediyordum, onu uzaklaştıran, mükemmel aşk hikâyemizi bitiren ben olabilir miyim? Gözlerim yaşıyor. Bunun sonu iyi bitmeyecek. Zane içimi, yalanlarımı ve ruhumun derinliklerini görecek. Yalan söylediğimi ve başka bir şeyler döndüğünü anlayacak. Gözlerinin içine bakıp onu artık sevmediğimi söylemek zorunda kalacağım. Ben

onun hayatımda olmasını istemiyorum. Oysa bu gerçeklerden çok uzak.

Gitmesine izin vermek beni öldürecek ama başka seçeneğim yok.

Dakikalar yavaş yavaş geçiyor ve neyse ki kimse banyoya girip benim çöküşüme tanık olmuyor. Bütün gece bu banyoda saklı kalmam mümkün değil. Zane'i bulmalı ve iyi olduğundan emin olmalıyım ama buradan çıkmak kendimi bu dört duvarın ötesindeki kargaşaya maruz bırakmak demek.

Kendimi banyodan çıkmaya zorlayarak dönüyorum ve kapıdan çıkıyorum. Koridorda on adım kadar ilerleyebildim, topuklarım zarif zemine çarpıyordu ki bir el omzuma yapıştı ve beni döndürdü.

En yakın duvara doğru itildiğimde ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve Alberto'nun yüzü ortaya çıkıyor.

"Benden saklanıyor musun?" Nefesindeki viski burnumu gıdıklıyor ve onun sıkı kavrayışına karşı mücadele ediyorum. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve son iki saattir onu izledikten sonra olması gerekenden daha fazla içtiğini anladım.

"Hayır, şimdi lütfen, bırak gideyim," diyorum sertçe, göğsünü iterek, ama onu itmek bir dağı yerinden oynatmaya çalışmak gibi. Hareketlerim onu daha da kışkırtıyor ve eğilip dudaklarını dudaklarıma indiriyor. Son saniyede yüzümü çevirmeyi başarıyorum ve yanağıma özensiz bir öpücük konduruyor.

"Demek öyle, ha? Senin için yeterince iyi değil miyim?" Eli mememi kavıyor, acıyla sıkıyor ve dudaklarımdan düzensiz bir tıslama geçiyor. Yumruğumu sıkıyorum ve kolumu savurarak kafasının yan tarafına vuruyorum. Ne yazık ki yumruğumun arkasında fazla bir güç yok ve sarhoş olduğu için acıya tahammülü azalmış durumda. Ona vurmak için yaptığım zayıf girişime sadece kıkırdıyor.

"Dur, evlenene kadar seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Neden olmasın? Zane'i becerdiğini biliyorum." Eğilerek dudaklarını boynumda gezdiriyor ve sertçe emiyor.

"Dur!" Biraz daha yüksek sesle söylüyorum, kendimi onu itmeye hazırlıyorum ama bunu yapamadan üzerimize bir gölge düşüyor ve Alberto kopup bir çöp parçası gibi yere atılıyor.

Zane'in kollarına atlayıp ona ne kadar üzgün olduğumu ve her konuda haklı olduğunu söylemek üzereydim. Sevgilimin kollarına atılmak yerine olduğum yerde donup kalıyorum. Karşımda duranın Zane değil de bambaşka biri olduğunu fark etmem bir saniye sürüyor.

Ivan.

"I-Ivan..."

"Merhaba Dove," diye selamlıyor beni, sanki aynı partide olan iki eski dostmuşuz gibi. Arkasına baktığımda yalnız olmadığını fark ediyorum. Yanında onunla aynı boyda, en az onun kadar korkutucu ve ürkütücü görünümlü bir adam var.

"Merhaba," diyebildiğim tek şey bu. Şu anda Ivan'ı gördüğüm için korkmalı mıyım yoksa rahatlamalı mıyım emin değilim. O neden burada? Matteo'nun onu davet etmediğine eminim, Rossi ailesinden bahsetme şekline bakılırsa, onlarla yemek yemektense kendi bokunu yemeyi tercih ederdi.

Ivan'ın arkasında, Alberto yerden kalkmaya çalışıyor. Kendi başına ayakta durmayı zar zor başarıyor, daha çok ayaklarının üzerinde sallanıyor gibi. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra tanıyınca kendini durduruyor. Ivan'ı ve diğer adamı kesinlikle tanıyor ve vücudunun titremesinden onlardan korktuğu anlaşılıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" Alberto bir süre kendini toparladıktan sonra hırlıyor.

Tanımadığım adam omuz silkiyor. "Bir parti olduğunu duyduk, bir bakalım dedik. Davet edilmediğimiz için biraz kızgınım."

"Saçmalamayı kes, Roman. Gerçekten neden buradasın?"

"Nişanınız için tebrikler," diyor Ivan, hem sözünü keserek hem de konuyu değiştirerek. "*Çok hoş bir* çiftte benziyorsunuz. Kızları hep zorlamak zorunda mısınız, yoksa gerçekten isteyerek aletinize dokunan biri var mı?"

"Siktir git Ivan," diye bağırıyor Alberto hışımla gitmeden önce. Beni bomboş bir koridorda iki dev adamla baş başa bırakması ne kadar da harika.

"İyi misin?" Ivan bir an sonra soruyor, yüz hatları yumuşuyor ama sadece biraz.

"Evet, teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, bir elimle elbisemi düzeltiyorum, çünkü ellerimle yapacak bir şeye ihtiyacım var.

"Bu benim kardeşim, Roman." Yanındaki adamı tanıtıyor. Ah, kardeşler, şimdi anlaşıldı. "Neden o dallamayla nişanlısın?"

"Bu uzun bir hikâye." Başımı sallıyorum, ona tüm hikâyeyi koridorun ortasında, herkesin duyabileceği bir yerde anlatmak istemiyorum. "Neden buradasın?"

"Castro'nun halka büyük bir duyuru yapacağını duyduk. Xander onun neyin peşinde olduğunu kontrol etmemizi istedi. İtiraf etmeliyim ki bunu beklemiyordum."

"Evet. İster inanın ister inanmayın, ben de *bunu* beklemiyordum." Ivan şok olmuş görünüyor. "Vay canına. Lanet olsun. Zane nerede?"

"Buralarda bir yerde. Büyük duyurudan sonra bir kavgaya karıştığından oldukça eminim."

"Evet, millet, kalıp sohbet etmek isterdim," diye açıkladı Roman, "ama sanırım kendi savaşlarını veremeyecek kadar korktuğu için küçük bir orduyla geri dönmekten önce yola çıkmalıyız."

"Evet, bu iyi bir fikir olabilir," diyorum ve babamın adamlarından herhangi birinin kaybolduğumu fark edip etmediğini görmek için koridora bakıyorum. Şimdi ortadan kaybolmak için mükemmel bir zaman olabilirdi ama buna değmez, hele de araziden çıkmaya çalışırsak ansızın vurulacağımızı duyduktan sonra.

Ivan uzaklaşmadan önce "Kendine iyi bak," diyor. Çıkıştan ayrılımlarını izliyorum ve sonra Zane'i bulmak için partiye geri dönüyorum. Ana salona döndüğümde kalabalığı tarıyorum. Alberto masada babamın yanında oturuyor. Sanki beni boğmak istiyormuş gibi bana ters ters bakıyor. Babama Ivan ve Roman'dan bahsetmemesine şaşıyorum, ama eminim o da yaptıklarını babama anlatmamı istemiyordur.

Onlarla tekrar oturmak ve daha fazla rol yapmak istemediğim için bara gidiyorum. Kalabalığın arasından geçerken, herkesin sanki beni ölçüp biçiyormuş gibi bana baktığını fark ediyorum. Bazı insanlar yanlarından geçerken korkmuş gibi görünüyor, bana yer açıyorlar.

Her şey gerçeküstü ve kendimi yersiz ve yanlış anlaşılmış hissetmekten başka bir şey hissetmiyorum. Neredeyse geri dönüp çaresizlikten masaya doğru yürüyecekken barda Zane'i görüyorum. Olay çıkaramayacağımı bildiğimden, ona bakmadan yanındaki koltuğa oturuyorum.

"Bir bardak su alabilir miyim lütfen?" diye soruyorum dikkatini çektiğim barmenden.

"Tabii ki. Köpüklü mü, gazsız mı?"

"Köpüklü su harika olur." Önüme bir bardak ve küçük bir şişe su koymadan önce siparişimi zar zor bitiriyorum. "Teşekkür ederim."

"Kutlamak için şampanya yok mu?" Zane yanımda fısıldıyor.

"Kes şunu. Bunu istemediğimi biliyorsun," diyorum kısık bir sesle, böylece beni sadece Zane duyabilecek. "Bundan mutlu olduğumu mu sanıyorsun?" Soruyorum ve suyumdan bir yudum alıyorum.

Dirseğini barın üstüne koyarak başını ellerinin arasına aldı. "Biliyorum ama bu işi kolaylaştırmıyor."

"Matteo'dan bizi eve götürmesini isteyeceğim. Orada konuşabiliriz." Yerimden kalktım ve kalabalığın arasından geçerek masamıza döndüm.

Oraya gittiğimde Matteo ve tanımadığım biri derin bir sohbe dalmışlardı. Ben de dikkatini çekmek için babamın omzuna hafifçe vuruyorum.

Konuşmayı kesiyor ve kimin sözünü kesmeye cüret ettiğini görmek için başını kaldırıyor. "Dove, partinin tadını çıkarıyor musun?"

"Çok güzel bir parti, tüm bunları planladığınız için teşekkür ederim, ancak oldukça yorgunum ve eve gitmek istiyorum. Birinin beni eve götürmesinin sakıncası var mı?"

Alberto onun yanında canlanır. "Seni götürebilirim."

"Beni eve daha az sarhoş birinin götürmesini tercih ederim," diye ısrar ediyorum.

"Elbette canım. Sana birini çağırayım." Matteo gülümser ve adamlarından bazılarına el sallar. "Kızımı eve götürün," diye emrediyor ve adamlar başlarını sallıyor.

"Teşekkür ederim, baba. Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler." Tek yapmak istediğim bu adamı kendi ellerimle boğmakken, bu hoş sözleri zorla söylüyorum. Babam olması ya da aynı kanı paylaşıyor olmamız umurumda değil. Bu adam saf bir şeytan ve onu durdurmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

İki adamı ana odadan çıkıp ön kapıya kadar takip ediyorum. Arabaya ulaştığımızda Zane de bize yetişmişti. Matteo'nun malikanesine sessizce geri dönüyoruz, adamların önünde konuşmak istemiyorum ama yalnız kaldığımızda bu sessizliğin sona ereceğini biliyorum.

Evin önüne park ettik. Araba durur durmaz iniyorum. Zane beni evin içinde takip ediyor, tıpkı babamın adamlarının yaptığı gibi. Ama Zane'in aksine, adamlar alt katta kalıyor.

Nihayet odamıza girdiğimizde ikimiz de derin bir iç çekiyoruz.

"Bunu yapamam, Dove. Seni onlarla, başka bir adamla izleyemem... rol yapıyor olsan bile. Sanki en kötü kabusum gözümün önünde canlanıyor. Seni çok seviyorum. Buna dayanamıyorum. Korkuyorum, Dove. *Korkuyorum!* Bu duyguyu en son ne zaman yaşadığımı bile hatırlamıyorum ama şimdi yaşıyorum. Seni kaybetmekten, bizi kaybetmekten korkuyorum."

"Biliyorum..." Sesim duygu yüklü, az önce söylediği her şeyi hissediyorum. "Bundan ben de nefret ediyorum ama Matteo'nun güvenini kazanmam gerekiyorsa. Ona ihtiyacım var."

Bana özgürlüğümü ver ki kaçabilelim. Eğer şimdi tekrar denersek, seni öldürür ve beni de hapse atar."

Zane haklı olduğumu bilerek kızgınlıkla homurdanıyor. Hayal kırıklığı ve öfke ondan dalga dalga yayılıyor ve onu sakinleştirmezsem duvarı yumruklayacağını biliyorum.

"Bana sarılabilmen için uzanabilir miyiz? Lütfen, bana sarılmana ihtiyacım var," diye sızlanıyorum.

Zane başını sallıyor ve elbisemi çıkarmama yardım etmeden önce kendi elbiselerini çıkarmaya başlıyor. Birlikte yatağa ve battaniyenin altına giriyoruz. Beni göğsüne çekiyor ve ben de ona olabildiğince sokuluyorum. Ona daha ne kadar bu şekilde sahip olabileceğimi bilmiyorum ve bu gece için bunu düşünmek de istemiyorum. Sıcaklığının beni sarmasına, eşsiz kokusunun beni sakinleştirmesine ve kalbinin sabit atışının beni uyutmasına izin veriyorum.

S Korkunç bir şey olacak. Bunu hissedebiliyorum. Dove her zamankinden daha garip davranıyor. Geçen geceki olaydan sonra ona içimi döktüm, en büyük korkularımı itiraf ettim ve bizi daha da uzaklaştırıyor gibi görünüyordu. Kendini kapatıyor ve ben buna karşı çaresiz hissediyorum. Ona korktuğumu söylediğimde yalan söylemiyordum. Korkudan altıma sıçtım. Kazanamayacağım bir savaşta mücadele ediyormuşum gibi hissediyorum. Onun bu dünyanın içine çekilmesini izliyormuşum gibi hissediyorum. Kaçınmak için çok uğraştığım bir şey.

Bir şeyler yapmalıyım, taktiklerimi değiştirmeliyim, böylece bunu durdurabilirim. Her şey kaybolmadan önce bunu durdurmalıyım. Dove'um Matteo tarafından daha fazla lekelenmeden önce.

Benden sadece zihinsel olarak değil, fiziksel olarak da uzaklaşıyor. Dün günün çoğunu Matteo'nun kişisel kütüphanesinde geçirdi, benimle vakit geçirmek yerine kitap okumayı tercih etti. Bu sabah kahvaltıdan sonra yine kütüphanede kayboldu.

Onu beklemekten bıkip odadan çıkıyorum ve kütüphaneye doğru ilerliyorum. Yanından geçtiğim her muhafız bana bakıyor, dikkatli gözleri beni ve ruh halimi inceliyor.

Baştan aşağı kitaplarla dolu büyük odaya girdiğimde, Dove'u pencerenin yanındaki sandalyeye kıvrılmış buluyorum. Kucağında bir kitap vardı. İçeri girdiğimi fark edince başını kaldırıyor. Gözlerinin ağlamış gibi şiş ve kırmızı olduğunu görünce şaşıyorum.

"Sorun nedir?" Kapıda duran iki gardiyana suçlayıcı bir bakış attım. Ona dokunmamış olsalar iyi olur. "Biri seni incitti mi?"

"Hayır, gel otur." Burnunu çekiyor. "Seninle konuşmam gerek."

Tereddütle karşısındaki koltuğa oturuyorum. Bana söyleyeceği şeyin iyi olmayacağını biliyorum. Söyleceklerini duymak için zihinsel olarak kendimi hazırlıyorum ama gerçek şu ki, hiçbir şey beni söyleyeceklerine hazırlayamazdı.

"Gitmen gerek, Zane." Bana bir yarı kamyon çarpabilirdi ve ben kendimi daha az yaralı hissedirdim. "Burada daha fazla kalamazsın. Bu..." Aramızda eliyle işaret ediyor. "Bu her neyse, işe yaramıyor. Daha fazla ilerlemeden buna bir son vermeliyiz."

"*Başka bir şey var mı?*" Daha fazlası yok. Zaten sonuna geldik. Onu yıllardır seviyorum ve o da beni seviyor. "Biz birlikte olmak için yaratılmışız."

"Hayır, değiliz. Benim burada olmam gerekiyor. Castro ismini devam ettirmem gerekiyor ve sen buraya hiç uymuyorsun." Oyun oynadığını biliyorum. Bunu kastetmiyor, bunu kastetmiş olamaz ama doğrulukları ne olursa olsun ağzından çıkan kelimeleri duymak canımı çok acıtıyor.

"Dur artık, Dove! Bu saçmalığı dinleyemem. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," diye homurdandım. "Rol yapmayı bırak, lanet odada kimin olduğu umurumda değil. Sadece dur!"

"Bu bir rol değil. Gitmeni istiyorum, Zane. Bunu yapmak zorundayım. Alberto'yla evlenmeliyim ve sen de kendi yoluna gitmelisin."

Ellerimle kulaklarımı kapamak istiyorum, böylece bunu dinlemek zorunda kalmayacağım ya da ağzını kapatarak başka bir kelime daha söyleyemeyecek. Her iki durumda da, bunu daha fazla dinleyemem.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye homurdanıyorum, bir şeyleri yok etmeye hazırım. Oturduğum yerden kalkıp etrafta volta atmaya başladım. "Ve sırf birileri istedi diye sık kafalının biriyle evlenmene izin vermeyeceğim."

Yüzünü tamamen bana döndüğünde ağzından çıkan sözler beni derinden yaraladı. "Seni istemiyorum, Zane. Seninle birlikte olmak istemiyorum ve sen beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorladıkça ben de daha çok zorlayacağım. Gitmeni ve geri gelmemeni istiyorum. Beni unutmanı ve hayatına devam etmeni istiyorum. Seninle birlikte olmak istemiyorum. Sana aşık değilim." İfadesi çarpık ama gözleri bana yalan söylediğini söylüyor.

"Yalan söylüyorsun, beni seviyorsun. Tüm hayatın boyunca seni korudum. Benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın var."

"Senden bunların hiçbirini istemedim. O zamanın çoğunda orada olduğunu bile bilmiyordum!" Ona arkamı dönüyorum ama o yerinden kalkıp önüme geçiyor, ben de yüzüne bakmak zorunda kalıyorum. "Belki de

sana ihtiyacım vardı

Ama bunun nedeni sahip olduğum tek şeyin sen olduğunu düşünmemdi. Tüm ailemin öldüğünü sanıyordum ama babam yaşıyor ve beni seviyor. Artık sana ihtiyacım yok."

"Kapa çeneni," diye bağıyorum, yaklaşarak. Yüzüme bakmak için başını kaldırmak zorunda kalacağı kadar yakın.

"Sadece git, Zane. Bunu olduğundan daha da zor hale getirme. Sadece git..." "Seni asla bırakmayacağım. Asla!" Üst kolunu tuttum ve onu önümde tuttum. Onu biraz sarsmak istiyorum. Onu kendime getirmek istiyorum. anlayın, bunun ne kadar yanlış olduğunu görün.

"Bırak beni," diyor Dove, sesi gergin, ama bu sadece ona daha sıkı sarılmama neden oluyor. Eğer bırakmazsam sonsuza dek yok olacak, kayıp gidecek ve bir daha bana dönmeyecekmiş gibi hissediyorum.

Muhafızlardan biri, "Çek elini onun üzerinden," diye homurdanıyor.

Ona dönerek, "O benim, ona istediğim yerde ve istediğim şekilde dokunabilirim" dedim.

"Ben senin değilim!" Dove bağıyor ve omuz silkerek elimden kurtuluyor. Tam da bu durumun daha da kötüye gidemeyeceğini düşünürken, Dove çok uzun süre aklımdan çıkmayacak bir şey söylüyor. "Daha ne kadar açık anlatabilirim bilmiyorum. Seni istemiyorum ya da sana ihtiyacım yok. Seni sevmiyorum ve gitmeni ve asla geri dönmemeni istiyorum." Ben cevap veremeden son çiviye çaktı. "Gardiyanlar, lütfen onu evden çıkarın ve geri gelmesine izin vermeyin."

"Dove! Ciddi olamazsın?"

Benden uzaklaşıyor, ulaşamayacağım bir yere gidiyor. İleri doğru bir adım atıp kollarımı ona uzatmaya çalışıyorum ama iki muhafız çoktan üzerime çullanmış, beni geri çekiyorlar. Onlarla dövüşmeye başlıyorum, ulaşabildiğim her şeye ve her şeye yumruk atıyorum. Kütüphaneye daha fazla adam yığılıyor, beni kontrol altına almak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Kaç adamın benimle dövüştüğünün sayısını unuttum, beş ya da altı... Tek bildiğim kazanmalarına izin veremeyeceğim, bunun olmasına izin veremem. Eğer şimdi gidersem, Dove yapayalnız kalacak. Onu dışarıdan koruyamam.

Arka planda Dove'un bana zarar vermemelerini isteyen sesini belli belirsiz duyuyorum. Tüm bunların ortasında neredeyse güleceğim. Üzerime asit bile atsalar, onun bana yaşattığı acı kadar acıtmaz.

Adamlar beni odadan dışarı itmeyi başardıklarında, kollarım yıpranmış ve kaslarım ağrıyordu. Hâlâ en son geçirdiğim

Yaralandım ve en güçlü halimde değilim ama pes de edemem. Bu yüzden, her yerim ağrısa da, göğsüm çatlayacakmış gibi ağrısa da onlarla savaşmaya devam ediyorum. O zaman bile savaşmaya devam ediyorum çünkü şu anda elimde kalan tek şey bu.

Zane'nin gardiyanlar tarafından zorla araziden çıkarılırkenki yüzü hala aklımdan çıkmıyor ve üzerinden günler geçti. Umutsuzluk, yakıcı öfke ve adımı bağırarak bana bunu kastetmediğimi söylemesi. Hala hissedebiliyorum

Üzüntü. Boğucu. Onun kalbini ellerimde taşıdım. Bana kimseye vermeyeceği tek şeyi verdi ve ben onu alıp parçaladım. Ne yaparsam yapayım unutamıyorum. Sebep olduğum acıyı unutamıyorum.

Babamın yanında mükemmel kızı oynuyorum, dudaklarımda her zaman bir gülümseme var. Ama kapalı kapılar ardında, odamın dört duvarı arasında, hüngür hüngür ağlayan bir karmaşayım, sanki onun gitmesine izin vererek kendimden bir parça kaybetmişim gibi.

Avuç içlerimin topuklarını gözlerime bastırarak gözyaşlarımı uzaklaştırıyorum. Kendimi toparlamalıyım. Yapmak zorundayım. Bunu yapmanın başka yolu yok. Ya gitmesine izin verecektim ya da ölmesini izleyecektim ve kısa bir süre için benden nefret etmesini, onu gerçekten istemediğimi düşünmesini, asla birlikte bir geleceğimiz olmamasına tercih ederim.

Keskin bir nefesi ciğerlerime çekerken, kapı sesi odada yankılandığında neredeyse yataktan fırlayacaktım.

Kahretsin! Kimsenin beni böyle görmesine izin veremem. Matteo bunu bekliyor, bekliyor, gölgelerin içinde hata yapmamı bekliyor. İlk zayıflık belirtisinde üzerime atlayacak, o yüzden ona atlaması için bir sebep vermemek en iyisi. Sakin bir nefes daha alarak boğazımı temizliyorum ve sonra konuşuyorum.

"Evet?"

Tokmak dönüyor ve kapı açılıyor. Hizmetçilerden biri olan Laura kafasını odaya uzatıyor ve ben neredeyse rahatlayarak iç çekiyorum. *Tanrıya şükür*. Babam Zane'i kapı dışarı ettiğimi öğrendiğinden beri Alberto ve beni daha çok birlikte olmaya zorluyordu.

Düğün tarihini bile öne çekti ve Alberto ile evlenmeyi planlamadığıma göre, planımdaki bir sonraki adımı yakında gerçekleştirmem gerekecek.

"Bayan Castro, sözünüzü kestiğim için özür dilerim ama babanız, stilistin sizi nişan yemeğine hazırlamak üzere birazdan burada olacağını bildirmemi istedi."

"Oh, evet. Teşekkür ederim, ne zaman gelirlerse yukarı gönderin." Ona gülümsüyorum, o da bana karşılık veriyor ve odadan çıkıp kapıyı sessizce kapatıyor. Zane'den sahte bir şekilde ayrıldığımdan beri duygularım gergin ve aklım elbette başka yerdeydi, o kadar ki nişan partisinin bugün olduğunu neredeyse unutuyordum.

Matteo herkesi davet etti ve burada, evde yapmanın en iyi seçim olduğuna karar verdi. Böylece herkes ne kadar zengin ve güçlü olduğumuzu görme şansına sahip olacaktı. En azından bana söylediği buydu. Kabul ettim çünkü katılmamak gibi bir seçeneğim yoktu. Sonunda onu yanıma aldım ve avucumun içinden yiyor. Şimdiden bana karşı daha hoşgörülü davranmaya başladı. Evde dolaşmama, günü kütüphanede geçirmeme, hatta bahçede tek başıma yürümeme bile izin veriyor.

Bunu mahvetmeyeceğim. Zane'i bir hiç uğruna incitmedim. Bunu onun için yaptım, bizim için. Şimdi, sadece nasıl kaçacağımı bulmalıyım... kafamdaki tekerlekler dönmeye başladı. Bu gece. Hamlemi bu gece yapacağım. Matteo kaybolduğumu fark edemeyecek kadar konuklara odaklanmış olacak, ayrıca buraya girip çıkan trafik dikkatimi dağıtmaya yetecek.

Dudaklarım sinsî bir gülümsemeye dönüşüyor. Kalbim kırılmış olabilir ama bu sonsuza kadar sürmeyecek. Bunu düzelteceğim.

İKİ SAAT süren saç ve makyajın ardından nihayet Matteo'nun bugün için seçtiği straplez kırmızı parçayı giyiyorum. Dar ve göğüslerimi ve ince belimi ortaya çıkarıyor. Bu lanet şeyin içinde zar zor nefes alabiliyorum. Aynadaki yansımama bakarken, onu çıkarmak istiyorum. Nefret ediyorum, çok nefret ediyorum çünkü tek yapacağı istenmeyen dikkatleri çekmek. İstemiyorum.

Herkes bana bakıyor, beni izliyor, yanlarından geçerken benim hakkımda fısıldaşıyor. Bembeyaz tenim daha da solgun görünüyor, saçım ve makyajım mükemmel olsa da geri kalan her şeyim bomboş görünüyor. Bir de Zane'in bu gece burada olmadığı gerçeği var. Onsuz, yolunu bilmeyen bozuk bir pusula gibi kaybolmuş durumdayım.

Tüm düşünceler dönüyor ve omuzlarımda ağır bir yük oluşturuyor. Tutunacak bir şey olsun diye mermer tezgâha tutunarak zihnimde ondan geriye doğru sayıyorum. Sıfıra ulaştığımda, tam bir zihinsel çöküş yaşama ihtimalim biraz daha azalıyor. Yatak odasının kapısı gıcırdayarak açılıyor ve Matteo'nun odama girdiğini görmek için tam zamanında banyodan çıkıyorum, siyah saçları geriye doğru kaymış ve giydiği takım elbise vücuduna ikinci bir deri gibi yapışıyor. En az benim bildiğim kadar şeytani görünüyor.

"Canım, çok güzel görünüyorsun." Elime uzanıyor ve dudaklarına götürerek tenime bir öpücük konduruyor. Elini çekmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Teşekkür ederim, sen de harika görünüyorsun."

Elimi bırakarak gülümsüyor, gözleri takdirle parlıyor. "Seninle gurur duyduğumu bilmeni istedim. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim ama her zamanki gibi beni şaşırttın."

Zane'den ayrılmamdan bahsediyor. Harika, şimdi de bunun hakkında konuşmak istiyor.

"Bu olmak zorundaydı, ya o ya da benim aileme karşı yükümlülüğümdü ve senin yerine başka bir adamı seçemezdim. Sahip olduğum tek aile sizsiniz ve olmak isteyeceğim son şey bir hayal kırıklığıdır." Etkili olması için gözlerimi kırıştırıyorum ve yüzündeki maskenin, dumanı tüten sıcak kaldırımında duran bir çikolata gibi eriyip gitmesini izliyorum.

"Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın. Damarlarında Castro kanı dolaşıyor. Böyle bir şey yapmak bize göre değil." Yanıtına neredeyse homurdanacaktım ama son anda bunu bastırdım ve bunun yerine kocaman bir gülümsemeyle örtbas ettim.

"Partiye gidelim mi?" Aşırı heyecanlı bir ses tonuyla soruyorum.

"Yapacağız." Bana gülümsüyor ve ben ayaklarımın etrafında biriken huzursuzluğa daha fazla gömülmemeye çalışıyorum. Merdivenlerden inerken insanlar tezahürat yapıyor ve o zaman şenliklerin çoktan başladığını fark ediyorum. Gözlerim Alberto'nun karanlık gözleriyle çarpışıyor. Merdivenlerin sonunda bizi bekliyor. Üzerindeki arzusun dalga dalga yayıldığını görebiliyorum.

Benimle birlikte olmak için bir şansı olduğunu düşünüyor. Bir bok bildiği yok. Babam beni ona teslim etti ve ben de koluna girdim.

dokunuşunun içimde yarattığı çalkantı. Matteo beni başından savıyor ve önemli biri gibi görünen iki adamla sohbet etmeye başlıyor.

"Kesinlikle harika görünüyorsun," diye mırıldanıyor Alberto kulağımın dibinde, insan labirentinde bana rehberlik ederken. Bir önceki eve hoş geldin partisinden birkaç yüz tanıyorum ama o geceki isimlerden hiçbiri aklımda kalmadı, bu yüzden yine bilmediğim yüzler denizinde kaybolmuş hissediyorum. Bu sefer daha da kötü çünkü Zane burada değil.

Onu düşündükçe göğsüm sıkışıyor ve sanki biri kalbimi stres topu olarak kullanıyormuş gibi hissediyorum.

"Bakın herkes bizi birlikte görmek için ne kadar heyecanlı." Alberto sanki herkese ne kadar sahiplenici olduğunu göstermeye çalışıyormuş gibi bana daha sıkı sarılıyor. "Seni karım yapmak ve batıdaki kalemizi sağlamlaştırmak için sabırsızlanıyorum. Kimse bizimle savaşmayı düşünmeyecek."

Ona dört gözle bekleyeceği tek şeyin ölümü olduğunu söylemeye cesaret edemiyorum çünkü o zaman bu sürprizi mahveder. Ona gülümseyerek bakıyorum çünkü çok fazla meraklı göz var ve rolümü oynamaya devam etmem gerekiyor, beni çift Fransız kapıdan geçirip dışarı çıkarmasına izin veriyorum. Bahçe büfe, masalar ve sandalyelerle bir parti alanına dönüştürülmüş.

Mekan, taze kesilmiş güller, çay ışıkları ve tüm alanın üzerinde asılı duran dize ışıkları ile dekore edilmiştir. Yıldızlar gibi parıldıyorlar ve mekâna daha samimi ve zarif bir hava katıyorlar. Çok güzel, nefes kesici ve Matteo'nun bu kadar harika bir şeyi bir araya getirmesinden nefret ediyorum. Onun kadar kötü bir adamın böyle güzel şeyler yapmasına izin verilmemeli.

Alberto ve ben baş masadaki yerlerimizi aldık, ellerime bir kadeh şarap tutuşturuldu ve babamın misafirleriyle küçük konuşmalara katlanmak zorunda kalırken şaraptan küçük yudumlar aldım.

"Seni çiğ çiğ sikmek için sabırsızlanıyorum," diyor Alberto yemeğin yarısında eğilip kulağıma fısıldarken.

Tiksintinin içimden geçip ayak parmak uçlarıma kadar ulaştığını hissediyorum. Bu oyunu oynamanın en kötü yanı da bu. Etrafınızdakilere önemseyişinizi ve ilgilendiğinizi düşündürmek.

"Ben de sabırsızlanıyorum," diyorum elimi masanın altından kalçasına koyarak. Gözleri ilkel bir açlıkla parlıyor ve tek yaptığımın kafesin içindeki canavarla alay etmek olduğunu biliyorum.

Gece uzadıkça uzar ve bir süre sonra Alberto ortadan kaybolur, belki başka biriyle düzüşüyordur ya da birileriyle konuşuyordur.

Matteo'nun adamları. Bilmiyorum. Bir süredir ortalıkta olmadığını ve bunun bizim nişan partimiz olduğunu düşünürsek muhtemelen endişelenmeliyim ama endişelenmiyorum. Aksine, yokluğu için minnettarım.

Sikimdeymiş gibi davranmam gereken bir kişi daha eksildi. Bazı konuklar oyalanıyor ama çoğu yemekten sonra gidiyor, ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum. Eğer kaçacaksam, bu gece olmalı. Matteo arkadaşlarıyla puro içip viski yudumlamakla meşgul olduğu için kaçtığımı fark etmeyecektir bile.

Bu akşamdan daha mükemmel bir anı asla yakalayamayacağım. Yarısı yenmiş yemek tabağıma bakarken gözlerim parlak bıçağa takılıyor. *Silah*. Bir silaha ihtiyacın var, Dove, diye bağıyor beynim. Gözlerimi kaldırıp beni izleyen biri var mı diye şüpheyile etrafıma bakıyorum, sonra bıçağı kaptığım gibi elbisemin yan tarafına, koltuk altımın altına sokuyorum. Kimse onu orada görmemeli ve ben de olaysız bir şekilde odaya çıkabilmeliyim.

Masadan uzaklaşıp evin içine ve büyük merdivene doğru ilerliyorum. Ayağım en alt basamağa henüz değmişti ki bir el koluma dolanıyor ve beni geriye doğru çekiyor. Elin sahibiyle yüzleşmek için döndüğümde boğazıma bir nefes takılıyor.

"Nereye gidiyorsunuz Bayan Castro?" Matteo'nun muhafızlarından biri soruyor. Gülümseyiyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor, daha çok avına gülümseyen bir kaplana benziyor.

"Odama. Sorun olur mu, yoksa babamla iş arkadaşlarının arasına girip onun için sorun olup olmayacağını mı öğrenmek istersin?" Korkumu ve titreyen dudaklarımı göstermemeye çalışarak ona ters ters bakıyorum ve kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. Sahte gülümsemesi kayboluyor ve biraz mahcup görünüyor, muhtemelen daha önce bir kadın tarafından hiç böyle konuşulmadığı için yanakları kıpkırmızı oluyor.

"Devam et," diyor başka bir şey söylemeden ve ben de kendimi istediğim gibi koşmak yerine merdivenleri çıkmaya zorluyorum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken, en üst basamağa ulaşıyorum ve koridorda hızla ilerliyorum, bu sırada neredeyse kendi ayaklarımın üzerine düşüyordum. Kapıya ulaşip tokmağı çeviriyorum ve iterek açıyorum. İçeri girip kapıyı kapatıyorum ve odanın karanlığı etrafımı sarıyor. İç çekiyorum ama bu iç çekiş, yatak odasının ışığı yandığında ve Alberto'nun iri gövdesi görüldüğünde neredeyse bir çığlık tarafından yutuluyor.

"Merhaba, yakında gelin olacak kızım," diye mırıldanıyor. Onunla yalnız kalmaktan duyduğum korkuyu yutuyorum ve ciğerlerime hava dolduruyorum.

Tek yaptığın rol yapmak... Oscar'a layık bir performans sergile.

Aramızdaki boşluğu geçerek kalçalarımı sallıyorum ve sanki ilgileniyormuşum gibi gözlerimi kırıştıtarak ona gülümsüyorum. Baştan çıkarıcı olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama girişiminin işe yaradığından eminim çünkü Alberto yataktan kalkarken gülümsemesi genişliyor. Ceketini çoktan çıkarmış, üzerindeki beyaz düğmeli gömleği çekip çıkarmış ve kırıştırmıştı. Elleri pantolonuna gidiyor, kemerini çözüyor, odanın ortasında buluşuyoruz.

Bununla ilgili her şey yanlış geliyor, ama şimdi duramam.

"Buraya seni bu gece becermeyi planladığımı söylemeye geldim ama görünüşe göre sen de benimle aynı şeyi düşünüyormuşsun." Sesindeki keskinlik, elbisemin kenarına sakladığım bıçak kadar keskin. Yeterince yaklaşabilirsem, belki de o farkına bile varmadan onu bıçaklayabilirim.

"Elbette, neden elbisemi çıkarmama yardım etmiyorsun?" diye mırıldanıyorum ve arkamı dönerek ona sırtımı veriyorum. Bu cesurca bir hareket, dikkatli olmazsam tehlikeli olabilir.

"Benim için onurdur," diye homurdanıyor, sıcak viski nefesi enseme geziniyor ve artık ya hep ya hiç olduğunu bilerek korkudan titriyorum. Ya sırt üstü yatıp hayatımın en büyük hatasını yapacağım ya da ellerim kan içinde kalacak.

Parmakları yan tarafımdaki küçük fermuarı kavırıyor ve aşağı doğru çekmeye başlıyor. Aynı anda, dikkat dağıtmak için elimde tuttuğum küçük el çantasını yere bırakıyorum.

Umduğum gibi, Alberto bıçağı almak için eğiliyor ve ben de o anda hamlemi yapıyorum. Bıçağı çıkarıp sapını nemli elimle kavırıyorum ve tam boyunun hizasına geldiğinde ona doğru dönüyorum.

Düşünmüyorum, tek yaptığım bıçağı havada ve çapraz olarak boğazına doğru savururken hareket etmek. Boynundan fiskiye gibi kan fışkırıyor ve gözlerindeki şehvet dolu pus yavaşça paniğe dönüşüyor. Bana doğru uzanıyor ama ben bir adım geri atıp yatağın kenarına çarpıyorum. Bıçağı yere düşürüyorum ve bir saniye sonra Alberto da yere düşüyor.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyor ve tek yapabildiğim ellerim titreyerek ona bakmak, hayatının tükenişini izlemek.

Birini öldürdüm. Bende bir sorun olmalı çünkü hiçbir şey hissetmiyorum, tek bir şey bile. Aslında sözümü geri alıyorum, rahatlamış hissediyorum,

özgür, altın kafesinden kaçacak bir kuş. Aklıma bir fikir geliyor ve vücudunun üzerinden geçip ceplerini karıştırmaya başlıyorum. Elbise pantolonunun içinde anahtarlar şingirdiyor. *Bingo*. Onları çıkarıp arabasının anahtarlığına bakıyorum. Bu benim buradan çıkış biletim. Buradan onun arabasıyla çıkarsam asla iki kere düşünmezler.

Bıçağı yerden aldım ve yanımda banyoya götürdüm. Bıçağı, kana bulanmış elbisemi çıkaracak kadar uzun süre yere bıraktım. Sonra bıçağı tekrar alıp duşa giriyorum. Spreyin altında dururken biftek bıçağının pürüzsüz gümüş sapına tutunarak suyun kırmızıdan pembeye ve sonra berraklığa dönüşmesini izliyorum.

Tüm kandan arandıktan sonra duştan çıkıp kurulandım ve aceleyle odama geri döndüm. Bir çift tayt, spor sütyeni, tişört ve bir çift tenis ayakkabısı giyiyorum.

Bıçağı tozluğumun kemerine sokup yatak odasının kapısına gidiyorum. Kapıyı hafifçe aralayıp yakınlarda olabilecek herhangi birini, özellikle de muhafızları dinliyorum. Matteo, Zane'in ayrılmasından bu yana geçen günlerde onları azaltmış olabilir, ama özellikle bu gece hâlâ yoğun bir varlık var.

Koridora adım atıyorum, kapıyı kilitliyorum ve arkamdan sıkıca kapatıyorum. Ya şimdi ya hiç. Koridorun sonunda, hizmetçilerin odasının hemen dışında bulunan çamaşırvaneye açılan bir çamaşır sürgüsü var. Bunu biliyorum çünkü bir gün konağı kontrol ederken yanlışlıkla oraya girmiştim. Çekimi gizleyen ahşap kapıyı açıp karanlık tünele bakıyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor ama bunu yapmam gerektiğini biliyorum. Sürgüne tırmanırken kapının kenarına tutunuyorum, parmaklarım bırakmadan bir saniye önce ahşabı ısıyor. Nefes alamıyorum, göremiyorum ve karanlıkta karnımın üzerinde kayarken tek yapmak istediğim çığlık atmak.

Çok geçmeden yolculuk sona eriyor ve bir giysi ve çarşaf yığını içinde yere iniyorum, indiğimde göğsümdeki hava dışarı çıkıyor.

Bunu yaptığımı inanmıyorum.

Yığından tırmanarak ayağa kalkıyorum ve odanın içinde en yakın çıkışı arıyorum. Kapıyı görüp ona doğru yürüdüğümde tek yapabildiğim kilitli olmamasını ummak ve dua etmek. Pirinç kapı koluna uzanıyorum ve parmaklarımı soğuk metalin etrafına doluyorum. Kalbim beklentiyle göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Dönüyor ve kapıyı iterek açıyorum. Serin ve temiz hava saçlarımı okşayınca rahat bir nefes alıyorum.

Birkaç saniye orada öylece durup nefes alıyorum ve kafamı dikkatlice dışarı çıkarmadan önce kendimi sakinleştiriyorum. Sağa sola baktığımda hiç muhafız görmüyorum. Yavaşça dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Neredeyse... Neredeyse başardım.

Cebimde ağır bir anahtarla evin etrafında gizlice dolaşıyorum, duvara olabildiğince yakın ve gölgelerde kalıyorum. Çoğu araba ön bahçedeki çimlere park etmiş durumda ve ben de oraya gidiyorum.

Derme çatma otoparkın kenarına geldiğimde anahtarlığı çıkarıp kilit açma düğmesine basıyorum. Karanlıkta bir fener gibi, birkaç sıra aşağıda farlar yanıp sönmeye başlıyor ve onlara ulaşmak için arabaların arasından dolanıyorum.

Lüks arabaya tırmanıyorum ve titreyen bir elle anahtarı kontağa sokuyorum. Dönüyor ve araba kükreyerek çalışıyor. Arabayı vites takmadan önce hızla kemerimi takıyorum ve bulunduğum yerden çıkıyorum.

Ana kapıya doğru ilerlerken, önümüzdeki on dakikanın olası senaryolarını aklımdan geçiriyorum. Her şey plana uygun giderse, gardiyanlar Alberto olduğumu düşünerek beni el sallayarak geçirecekler. Eğer o olmadığımı görür ve beni durdurmaya çalışırlarsa, gaza basıp en iyisini umacağım. En kötü ihtimalle arabaya ateş edip beni öldürürler... Bunu düşünmek bile istemiyorum. Hayır, böyle bir şey olmayacak. Buradan çıkmayı başaracağım.

Kapıya yaklaşıyorum ve umduğum gibi, arabayı görür görmez içlerinden biri kapıyı açmak için işaret ediyor. Ben birkaç metre uzaklaşana kadar ön cama bakabiliyor ve arabayı kullananın Alberto olmadığını fark ediyor.

Ayağımı sonuna kadar bastığımda motor devirleniyor ve araba öne doğru sarsılıyor. Tam yanlarından hızla geçerken iki koruma da silahlarını çekiyor. Silah seslerini duyuyorum; arabaya bir şeyin çarptığını hissediyorum ama sürmeye devam ediyorum. Gözlerim sonuna kadar açık, son birkaç dakikadır kırptığımı bile sanmıyorum. Araba daha da hızlanırken kanım damarlarımda öfkeyle pompalanıyor. Saatte doksan sekiz mil gösteren hız göstergesine bakıyorum. Bu şimdiye kadar sürdüğüm en hızlı hız ama yine de yeterince hızlı değil.

Dikiz aynasına baktığımda, henüz beni takip eden birini görmüyorum. Onları hazırlıksız yakaladım. Güzel. Bu bana avantaj sağlıyor. Peşimden geleceklerinden hiç şüphem yok.

Ayağımı pedaldan çekmiyorum. Tek düşünebildiğim kaçmak. Kaçağım. Özgür olacağım ve Zane'in kollarına geri döneceğim.

LYukarı baktığımda, gözlerimi kısarak *Nightshift* yazan parlak neon harflere bakıyorum. Buraya nasıl geldiğimi ya da neden burada olduğumu tam olarak bilmiyorum. Dans eden çıplak kadınlar yüzünden olmadığına eminim.

sahne. Dove kalbimi yerinden söküp ayaklar altına aldıktan sonra bile benim için hala tek kadın o. Başka bir kadın düşünemiyorum bile.

Belki de Christian'ın adamları tarafından saldırıya uğramadan içmeye devam edebileceğim tek yer orası olduğu içindir. Damon Rossi'nin striptiz kulübüne adım atmaya cesaret edemezler.

Başım dönüyor, zaten tükettiğim muazzam miktarda alkol yüzünden zihnim bulanık. Yine de daha fazlasını istiyorum. Acımı dindirmek için kendimi içinde boğmak istiyorum.

İçeri adımımı attığımda puro, pahalı içki ve ucuz parfüm kokusu yüzüme çarpıyor. Daha içeri yeni girmiştik ki, yarı çıplak bir kadın beni gözleri ve dudaklarıyla selamlıyor.

"İlgilenmiyorum," diye mırıldanıyorum, yanından geçip gitmeden önce onu fırçalıyorum. Bir şeyler söylüyor ama onu duymazdan gelip doğruca bara yöneliyorum. Oturdum ve garsona el salladım. Çabucak, onu buraya en son geldiğimde gördüğümü fark ettim.

"Yine Damon'ı görmeye mi geldin?" diye bağıyor müziğin içinden. "Bugün değil. Sadece bana bir viski doldur."

"Viski hemen geliyor," diye cıvıldıyor, benim zevkime göre çok mutlu bir şekilde. Sanki burada çalışmaktan hoşlanıyor gibi. *Kim bir striptiz kulübünde çalışmayı sever ki?*

Birkaç dakika sonra önüme büyük bir bardak kehribar rengi sıvı kondu. Bardağı kapıp içkime götürmeden önce bir teşekkür mırıldanıyorum. Kocaman bir yudum alarak alkolün boğazımı yakmasına izin veriyorum, mideme yerleştiğinde sıcaklığın içime yayılmasının tadını çıkarıyorum.

Etrafıma bakarken görüşüm çoktan bulanıklaşmıştı. Bakışlarım barın diğer tarafındaki iki adama takılıyor. Sahnede dans eden striptizcilerden birini aç gözlerle izliyorlar. Böyle masum bir gösteri için biraz fazla aç.

Şarkı bittiğinde ve kız yerden parasını topladıktan sonra sahneden indiğinde, iki adam ona saldırmak üzereymiş gibi görünüyor. Kız yanlarından geçerken onlara bir gülümseme veriyor ve bu, onu yakalayıp aralarına almaları için yeterli bir davet gibi görünüyor.

Hoparlörlerden bangır bangır çalan müziğe rağmen, şaşkınlık içinde ciyakladığını ve ardından onu bırakmalarını istediğini duyabiliyorum. Direnişi her iki adamı da rahatsız etmemiş gibi görünüyor, çünkü daha da yaklaşıp onu vücutlarının arasına hapsediyorlar.

Bardağımı tezgâha vurarak yerimden kalktım ve L şeklindeki barın etrafında hızla yürüdüm. İlk adamı ensesinden yakalayıp kızın üzerinden çekiyorum. Bana doğru sallanırken elimden kurtulmaya çalışıyor ama ben çoktan kolumu boynuna dolamış, onu kısıp almıştım.

Ben adamı bayıltamadan, arkadaşı bar taburesini kapıp havaya kaldırıyor ve kafama doğru savuruyor. Normalde, bu hareketin geldiğini bir mil öteden görebilirdim, ama şu anki durumumda, her şey berbat durumda.

Berbat durumdayım.

Sert tahta başımın yan tarafına öyle sert bir şekilde çarpıyor ki, o anda bayılmadığıma şaşıyorum. Yine de yıldızları görüyorum. Adamı bırakarak geriye doğru sendeliyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum ama bunu yapamadan tekrar vuruluyorum, bu sefer etli bir yumruk yüzümü kesiyor.

Öfke dolu yumruklar üzerime yağarken, bir kadının çığlığı kulaklarımı deliyor ve yüzümün her santimini parçalıyor. Acı yine de hoş bir duygu.

Dove'un bana verdiği acıyla karışıyor. Artık o kadar bitmişim ki, istesem bile yüzümü korumak için kollarımı kaldırabileceğimi bile sanmıyorum. Şu anda yapabileceğim tek şey var olmak ve acının hayatımı yönetmesine izin vermek. Işık

kafamın içinde gidip geliyor ve ben bunun geldiğini biliyorum.

Bir yumruk daha ve ışık sönüyor. Karanlık
etrafımı sarıyor, ama ben bunu hoş
karşıliyorum.
Sadece rüyalarımnda tekrar Dove'un yanında olabilirim.

Kendime geldiğimde sanki bir kamyon çarpmış da bir dağın yamacından aşağıya
yüzüstü düştüm gibi hissediyorum. Yüzüm o kadar çok zonkluyor
ki, yemin ederim kalp atışlarımı başımın yanında hissedebiliyorum.

Ne oldu lan?

Anılar zihnimde, bazı sahneleri eksik, filmnden koparılmış eski bir film
makarası gibi titreşiyor. Dove... içki... bar... kavga. Ya düşündüğümnden çok
daha fazla içmişim ya da kafama çok sert bir darbe almışım. Bir daha
düşündüm de, eminim bu ikisinin karışımıdır.

Gözlerimi yavaşça aralıyorum ve hemen bu odada fazla ışık olmadığı
için şükrediyorum. Gözlerimi kırıştırarak nerede olduğumu anlamaya
çalışıyorum. Oda çıplak, tuğla duvarlar beni çevreliyor ve bir hücrede
olduğumu anlamam uzun sürmüyor.

Lanet olsun.

Doğrulduğumda, tüm oda dönmeye başlarken gözlerimi bir kez daha
kapatmak zorunda kalıyorum. Bu kez gözlerimi açtığımda demir
parmaklıkları görüyorum ve gerçekten de bir hücrede olduğumu
doğruluyorum. İçeride, her hareketimde altımda gıcırdayan bir karyoladan
başka bir şey yok.

Ayağa kalkmadan önce hücrenin etrafına bakıyorum, her santimini
tarıyorum. Bulduğum tek şey karyolamın yanında duran bir su şişesi. Onu
alıyorum, kapağını açıyorum ve içmeye başlıyorum. Kavrulmuş ağzım
soğuk suyu memnuniyetle karşılıyor. Şişenin tamamı bitene kadar
durmuyorum. Yine de daha fazla susuzluk hissediyorum. Kahretsin, susuz
kalmışım. Tabii ki bu şu anki endişelerimin en küçüğü.

İlk aklıma gelen Christian'ın beni bulduğu, ama muhtemelen beni
hemen öldürürdü. İkinci düşüncem Castro, ama neden beni kilit altında
tutmak istesin ki? Hayır, ikisi de ya beni hemen öldürürdü ya da işkenceye
uyanmış olurdum.

Dengesiz ayaklarımın üzerinde durmak için kendimi yukarı itiyorum.
Hafifçe sallanarak demir parmaklıklara doğru yürüyorum, böylece
koridorun yukarısına ve aşağısına bakabiliyorum. En uçta bir adamın nöbet
tuttuğunu görüyorum. Beni görür görmez dönüyor ve benden uzaklaşmaya
başlıyor.

"Hey, pislik!" Arkasından bağıyorum. Ondan bir tepki almak yerine kulaklarımın ağrmasına neden oluyorum. Ses koridorda yankılanıyor ve baş ağrımı daha da şiddetlendiriyor. *Ugh*.

Karyolama geri dönüp oturuyorum ve düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Hangi cehennemdeyim ve buraya nasıl geldim? En önemlisi, buradan nasıl çıkacağım?

Birkaç dakika sonra birinin yaklaştığını duyuyorum. Kendimi dövüşe hazırlayarak ayağa kalkıyorum ve ellerimi yanımda yumruk yapıyorum. Hücre kapısının diğer tarafında Xander Rossi'den başkasının görünmediğini gördüğümde vücudumdaki her kas geriliyor.

"Günaydın, Zane. Uslu duracak kadar ayıldın mı?"

Onu gördüğümde o kadar şaşırdım ki dilim tutuldu ama elini cebine atıp hücre kapısının kilidini açmak için bir anahtar çıkardığında daha da şaşırdım. Kapı açıldı ve dışarı çıkmamı işaret ederek yana doğru bir adım attı.

"Bu bir şaka mı?" Sesim dün gece bir paket sigara içmişim gibi cılız çıkıyor.

"Hiç de değil. Gidelim, konuşacak çok şeyimiz var."

Her an bir saldırıya uğrayacağımı düşünerek tereddütle yanından geçip gidiyorum. Şaka yapıyor olmalı. Benden ne istiyor olabilir ki? Christian ya da Matteo hakkında bir şeyler bildiğimi sanıyorsa, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacak.

Beni önden yürütüyor, koridordan aşağı ve merdivenlerden yukarı. İkinci bir koridora geldiğimizde ve ne tarafa döneceğimi bilemediğimde, önden gidiyor ve arkasından yürümeme izin veriyor. Bu büyük güven gösterisini, bana böyle sırtını dönmesini kaçırmıyorum. Bana güvendiğini gösteriyor ve muhtemelen karşılığında benim de ona güvenmemi bekliyor. Asıl soru, neden?

Köşeyi dönüp başka bir kapıdan geçtiğimizde bir kez daha şok oluyorum. Etrafıma şaşkın şaşkın bakarken, acaba hâlâ uyuyor muyum ve bu bir rüya mı diye düşünüyorum çünkü şu anda bir malikânenin girişinde duruyorum... Rossi malikânesi olduğunu varsayıyorum.

"Neden buradayım?"

"Hadi gidip oturalım. Aşçıma senin için kahvaltı hazırlattım. Siz yerken her şeyi açıklayacağım."

Beni evin içinden geçirip büyük bir yemek odasına götürüyor. Söylediği gibi, masanın üzerinde bir dizi kahvaltılık yiyecek serili. İçimden bir ses

yemeği reddediyorum. Ona hâlâ güvenmiyorum, güvenmek için bir nedenim yok ama şu anki durumum göz önüne alındığında, yiyecek bana büyük fayda sağlayacaktır.

İkimiz de oturuyoruz. Xander kendine bir kahve koyuyor ve taze demlenmiş kahvenin kokusu duyularımı işgal ediyor. İsteyip istemediğimi bile sormadan bana da bir fincan dolduruyor.

"Konuş," diye emrediyorum ve bir çatal alıp önümdeki omleti yemeye başlıyorum.

Xander'a bakıyorum, bana kaşlarını kaldırıyor, belli ki ondan korkmayışıma şaşırılmış. Bir süre sonra yine de konuşmaya başlıyor.

"Dove'u görür görmez tanıdığım birine olan benzerliğine inanamadım. Bir şekilde akraba olmaları gerektiğini düşündüm. O buradayken araştırmaya başladım ama her seferinde bir çıkmaz sokağa girdim. Dove'u bıraktıktan sonra aramaya devam ettim. Onunla ilgili kaçırdığım bir şey vardı ve bunun peşini bırakamazdım."

Bu hikayeyle nereye varmaya çalışıyor?

Takım elbise ceketinin içinden bir şey almak için duraklıyor ve önüme koyuyor. Bakışlarım eski fotoğrafa takılıyor ve bir an için bana bakanın Dove olduğunu düşünüyorum ama hemen fark ediyorum ki fotoğraftaki kadın Dove'dan biraz daha yaşlı, saçları biraz daha açık renk ve dudakları biraz daha az dolgun.

"Kim o?"

"Annem," diyor Xander ve ben neredeyse çatalımı düşürüyordum. "İlk düşüncem Dove'un annemin kızı olması gerektiğiydi, ama Dove bana yaşını söylediğinde bu imkansız bir senaryo haline geldi. Dove yirmi bir yaşında ve annem yirmi iki yıl önce öldü... ya da biz öyle sanıyorduk."

"Ne demek istiyorsun?" Neredeyse sormak istemiyorum. Eğer Dove sadece Castro'yla değil Rossi'yle de akrabaysa, sonsuza dek iki aile arasında sıkışıp kalacak.

"Dediğim gibi, bunun peşini bırakamazdım. Dove gittikten sonra onun diş fırçasını aldım ve DNA'sını benimkiyle karşılaştırmak için test ettirdim. Test sonuçları Dove'un kız kardeşim olduğunu doğruladı."

"Vay be..." Buna başka ne diyeceğimi bilemiyorum. "Peki... bu Dove için ne anlama geliyor?" *Kızartma tavasından fritöze mi?* Kahretsin, asla normal bir hayat yaşayamayacak.

"Bu, onu Castro'dan uzaklaştırmana yardım edeceğim anlamına geliyor. Onu alaşağı edeceğiz ve ne pahasına olursa olsun onu koruyacağız. O benim ailem ve ben

benim olanı korumak.

En azından bir konuda hemfikiriz.

Iş e yaradığına inanamıyorum. Sonunda özgürüm ve hepsini tek başıma yaptım. Matteo'nun adamları beni asla yakalayamadı. Çok fazla avantajım vardı. Kalbimin düzenli atmaya başlaması çok uzun sürdü.

omzumun üzerinden bakmayı bırakmam için.

Son birkaç saattir, aklımda bir hedef olmadan, sadece uzaklaşmaya odaklanmış bir şekilde etrafta dolaşıyordum. Artık onları kaybettiğime emin olduğuma göre, gidecek bir yer bulmalı ve Zane'i bulmalıyım. Ama nasıl?

Telefonu yok. Nerede kaldığı ya da ona nasıl ulaşabileceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Nerede olduğuna dair bir ipucum olsaydı sığınağa geri dönebilirdim. *Kahretsin*. Elimle direksiyona vurdum. Bunu daha önce düşünmeliydim ama itaatkâr bir kız çocuğu rolünü oynamakla o kadar meşguldüm ki planımı sonuna kadar düşünmedim.

Gidebileceğimi düşündüğüm tek yer dairem. Belki hala orayı kontrol ediyordur? Küçük bir ihtimal ama şu anda elimdeki tek şey bu. En azından gidip ona bir not bırakabilirim ve kaçtığım haberi duyulduğunda belki oraya gider diye umut edebilirim.

Bir sonraki sapaktan dönerek şehrin derinliklerine doğru ilerliyorum ve daireme giden uzun yolu kullanıyorum. Hâlâ tetikteyim, sürekli dikiz aynasına bakıyorum ve tüm bu süre boyunca etrafımı tehditlere karşı tarıyorum.

Sonunda apartmanım görüldüğünde, içimi rahatlama ve korku karışımı bir duygu kaplıyor. Ya o da aynı şeyi düşündüyse? Belki bana bir not bırakmıştır, ya da belki, sadece belki orada beni bekliyordur? Yapabileceğim tek şey

Umut. Arabayı binamın önünde bırakmak istemediğim için iki blok aşağıya park ediyorum. Dikkat çekecekti ve bu da ihtiyacım olan son şeydi.

Arabadan inerek, elim bıçağın altında saklı olduğu bel kemerimde, kaldırımdan aşağıya doğru yürüyorum. Ön kapıya geldiğimde, birinin hala uyanık olduğunu ve beni içeri alacağını umarak komşumun kapı zilini çalmak için elimi kaldırıyorum. Ama ben küçük yuvarlak düğmeye basmadan kapı uçarak açılıyor.

Kendimi korumak için bıçağıma uzanıyorum ama hemen fark ediyorum ki gelenler sadece üst kattaki çift.

"Oh, merhaba," diye şaşkınlıkla selamlıyor Susan beni. "Senin için endişelendik." "Endişelenecek bir şey yok." Gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Ben iyiyim, sadece bir dostum."

"Hırsızlık için üzgünüm," diyor kocası James, "alt kattaki kargaşayı duyunca polisi aradık ama geldiklerinde hırsızlar çoktan gitmişti."

"Evde olmadığım için mutluyum," diyorum, ses tonum dürüst.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin. Gece geç saatlerde pizza yemeye gidiyoruz."

"Teşekkür ederim, yapacağım." Vedalaştık ve yanlarından geçip koridora çıktım. Daireye doğru yürürken ellerim titriyor. Kapıya vardığımda hafif aralık olduğunu görüyorum. Muhtemelen Christian'ın adamları gelip kapıyı tekmelediklerinden beri bu şekildeydi. *Pislikler*. Acaba para zulamı mı buldular, yoksa beni bulmayı umursamayacak kadar endişelendiler mi? Muhtemelen ikincisi. Sanırım öğrenmek üzereyiz.

Kapıyı iterek açtığımda gıcırıyor ve dairemdeki kaosu gördüğümde ağzım açık kalıyor. Her bir eşya ters çevrilmiş, tüm eşyalarım F-5 kasırgası geçmiş gibi odanın içinde savruluyor.

Sadece eşyalar... Kırık mobilya parçalarının üzerinden geçerken kendime söylüyorum. Bugün birini öldürdüm. Evimin yağmalandığını görmeyi kaldırabilirim.

Kapıyı arkamdan kapatarak ayaklarımın altındaki yıkımı görmezden geliyorum ve banyoya giriyorum. Şu ana odaklanmalıyım. Hayatta kalmak ve Zane'i bulmak için ihtiyacım olan şeylere. Bu da beni buraya geri gelme sebebime götürüyor. *Para*.

Ecza dolabını açarak, şaşırtıcı bir şekilde hiç dokunulmamış olan şişeleri tarıyorum. Aradığım şişeyi bulup kapağını açıyorum ve içinde bir araya getirilmiş paraları görünce gülümsüyorum. Eskiden ne zaman

Bunun ne kadar gülünç olduğunu düşünerek buraya para sakladım, ama bakın şimdi kim gülüyor. Parmaklarımı içeri kaydırarak parayı çıkardım ve nemli elimde sıktım. Şişeyi lavaboya bıraktım ve dolabı kapattım.

Matteo'dan yeni kaçmışken şu anda hiçbir yerde uzun süre kalmak istemiyorum. Banyodan çıkıp yatak odasına yürüyorum, ayakkabılarım yere çarpıyor. Oda da tıpkı evin geri kalanı gibi harap olmuş durumda ama idare ediyorum, birkaç kıyafet ve onları içine tıktırmak için bir sırt çantası buluyorum. Her şeyi içine atıp çantayı omzuma asıyorum ve dışarı çıkıyorum. Mutfakta, yerde bir fatura zarfı ve tezgahın üzerinde bir kalem buluyorum.

Bir parçam kapıdan içeri girdiğimde Zane'in burada olmasını çok istiyordu ama değildi ve bu sorun değil. Onu bulacağım ve tekrar bir araya geleceğiz. Olur da buraya uğrarsa diye bir not yazıp kaçtığımı ve birkaç gün içinde buraya döneceğimi bildiriyorum. Notu tezgahın üzerine bırakıp kapıya doğru yürüyorum.

Muhtemelen arabadan kurtulmalıyım. Artık biraz param olduğuna göre otobüse ya da taksiye binebilirim. Alberto'nun arabasını geçmek niyetiyle kaldırımda yürümeye başlıyorum ama köşeden iki siyah cipin geldiğini görünce donup kalıyorum. Evet, bu sadece bir SUV, ama köşeyi dönme hızından dolayı. Tehlike havada uçuşuyor ve içgüdülerim bana kaçmamı söylüyor.

İlk SUV hızlanıyor ve artık arabayı kullanan kişinin benden geldiğine eminim. Hemen harekete geçerek arabanın etrafından dolanıyorum ve anahtarlıkla kilidini açıyorum. Olabildiğince hızlı bir şekilde sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırıyorum. Motor gümbür gümbür çalışıyor ve onlar bana yetişmeden park yerinden zar zor çıkabiliyorum.

Cadde lastik gıcırtiları ve hızla uzaklaşan arabaların sesleriyle doldu. Bir Nascar pilotu gibi gaza basıp onlardan uzaklaşıyorum. Dikiz aynasına bakıp tam arkamda olduklarını gördüğümde vücudumdaki her lif geriliyor.

Matteo'nun ya da Christian'ın adamları olabilirler. En az korkutucu olasılık Xander'in adamları olmaları, ama peşimden geldiklerini göremiyorum, bu arabalar gibi değiller. Bir ara sokaktan dönerek iki çöp tenekesinin arasından geçtim ve keskin bir sol yaparak caddeye çıktım. Arkamda farlar parladı ve hala orada olduklarını anladım.

Gaza basarak trafiğin içinden geçiyorum ve onlardan kaçmaya çalışırken neredeyse üç arabaya çarpıyorum. Beni yakalarlarsa, kapana kısılırım. Kimin adamları oldukları önemli değil. Onların satranç oyunlarından birinde piyon olacağım.

Tek istediğim özgür olmakken tahtalar. Keskin bir sola daha dönüp omzumun üzerinden bakıyorum ve sadece bir SUV görüyorum.

Diğeri nerede... Düşünceler kafamda yer ediyor ve masadan fırlayan yapboz parçaları gibi dağılıyor, birdenbire ikinci SUV yan sokaktan hızla geliyor. Farları kör edici ve gözlerimi kısarak ne yaptıklarını anlamaya çalışıyorum. Doğruca bana doğru geldiklerini anlamam sadece bir saniye sürdü. Arabalarının burnu benimkinin arkasına çarpıyor. Çarpışmanın etkisiyle araba takla atarken dişlerim birbirine çarpıyor.

Lastikler gıcırıyor ve farlar arabanın önünde yanıp sönererek başımı döndürüyor. Tek düşünebildiğim kaçmak. Terli avuçlarımla kapının koluna uzanıyorum ve iterek açıyorum. Nereye gittiğimi düşünmüyorum, sadece kaçmak zorundayım.

Ciğerlerim yanıyor ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Arabadan inip sokağa fırladığımda duyduğum neredeyse tek şey bu. Çılgına dönmüş bir halde bir an duraksayıp omzumun üzerinden bakıyorum ki arabaların kapılarının açılma sesi kulaklarıma geliyor.

"Kızı al, ama onu öldürme. Bunu yapacak kişi ben olmak istiyorum."

O sesi tanıyorum. *Christian*. Kahretsin. Çılgın bir mafya ailesinden başka bir mafya ailesinin içine atılmak için kaçmadım. Ayaklarımı hareket etmeye zorlayarak kaldırımdan aşağı koşmaya başladım. Kaslı bir vücut beni bir yıkım topunun gücüyle yere çarpmadan önce on adım kadar gidebildim. Ciğerlerimdeki hava boşalıyor ve düşüşümü kırmaya çalışırken ellerim betona sürtünüyor. Pislik herifin pençesinde kıvrılarak tırnaklarımı yüzüne geçiriyorum. Dudaklarından bir tıslama geçiyor ama beni bırakmıyor.

"Alınan. Bunu sevdim." Piç kurusu parmaklarını morartıcı bir güçle derime batırıyor. "Benimle savaşmaya devam et. Bunu yapmalarına bayılıyorum." Vücudunun ağırlığı kayboluyor ve tam kaçma şansım olduğunu düşündüğüm anda beni soğuk zeminden çekip çıkarıyor ve arabalara doğru sürüklemeye başlıyor.

"Hayır, lütfen... lütfen, bırak gideyim," diye yalvarıyorum çünkü o arabalardan birine itilsem ne olacağını biliyorum.

"Onu yakaladım patron," diye gururla anons ediyor beni arkasından sürükleyen piç. Birkaç adım sonra cipin önündeyiz. Kapı açılıyor ve iri yarı adama karşı ne kadar mücadele edersem edeyim, kaldırılıp aracın arka koltuğuna, tanıdığım en kötü adamlardan birinin yanına, Matteo'nun yanına oturtuluyorum.

Kapı çarpılarak kapatılıyor ve sanki kendi tabutuma kapatılıyormuşum gibi hissediyorum.

"Yine karGılaGtık," diyor Christian, sesinden öfke damlıyor, boğucu bir öfke. Suyun altında nefes almaya çalışmak gibi.

"Bırak beni," diye emrediyorum. Bir kedi gibi cipin kapısına tırmanıyorum, kolu çekiştiriyorum ama kapı açılmıyor. Araç hareket etmeye başlıyor ve ağlamamak için kendimi ne kadar zorlasam da gözyaşlarımın çığ gibi büyümesini engelleyemiyorum.

"Seni daha yeni geri almışken bunu neden yapayım ki?" "Yani beni yine bir hücreye mi koyacaksın?"

"Hayır, Dove, bu sefer benimle evime geliyorsun. Uslu durursan odamda kalmana izin veririm." Sırıttıyor ve ben boğazımda yükselen safrayı geri bastırmak zorunda kalıyorum.

"Benden ne istiyorsun? Sana ait hiçbir şeyim yok... Zane... birlikte değiliz ve nerede olduğunu bilmiyorum ve Matteo ölmemi istiyor, eğer beni önemsediyorsa düşünüyorsa yanıltıyorsun." Kalın kirpiklerimin arasından adama bakıyorum, ne kadar göz kırpmaya çalışsam da gözyaşlarım akıyor.

Dudaklarında sadist bir sırıtiş beliriyor. "Sorun da bu, Dove. Hiçbir şeyin olmadığını sanıyorsun ama aslında her şeye sahipsin ve bu işin sonunda hepsini senden alacağım."

Kafa karıGıklığı gözeneklerime sızıyor, ama ben bir Çeyleri bir araya getirmeye çalışmadan, Christian bir iğne çıkarıyor ve boynumun yan tarafına saplıyor, Çıringayı aĞağı bastırıyor ve bana bilinmeyen bir ilaç enjekte ediyor.

"İyi geceler küçük kuş, uyandığında her şey farklı olacak."

"I Böyle volta atmaya devam edersen halımda sürtünme izleri bırakacaksın," diye homurdanıyor Xander masasından, sözlerine sinirlilik karışıyor. Bu ikimiz için de geçerli. Mafya patronlarından bıktım artık.

bana ne yapacağımı söylüyor.

"Adamların acele edip onu bulsaydı, adım atmam için bir sebep olmazdı." Beni öldüreceğinden emin olduğum bir bakışla onu kısıtıyorum. Xander'a hâlâ güvenmiyorum ve gerçek niyetinin ne olduğundan emin değilim ama şu anda bana yardım ediyor, bu yüzden öfkemi dizginlemem gerekiyor.

"Onu bulacaklar," diye tersledikten sonra dikkatini tekrar dizüstü bilgisayarına verdi. Onu bulacaklarından hiç şüphem yok, ama bulduklarında çok geç olacağından korkuyorum ve o zamana kadar ne durumda olacağını hayal etmek bile istemiyorum.

"Daha fazla bekleyemem. Gidip onu kendim arayacağım."

"Sana daha önce de söyledim, neler olup bittiğini öğrenene kadar burada kalmak en iyisi. Muhbirim bana şu anda harekete geçmek için çok az bilgi verdi," diye açıklıyor Xander, sanki ilk on seferde onu duymamışım gibi. Görünüşe göre Xander, Matteo'nun adamlarından birini maaşa bağlamayı başarmış. Adam bir saat önce aradı ve malikanede bir olay olduğunu söyledi. Alberto ölmüş ve Dove kaybolmuş. Kaçtı mı yoksa kaçırıldı mı hala belli değil.

Siktir, umarım kaçmıştır. Kaçmadıysa, onu bulana kadar dünyayı yakıp yıkacağım.

"En azından Dove'un dairesindeki güvenlik kameralarını tekrar kontrol et. Eğer kaçtıysa oraya gitmiştir, bunu biliyorum."

"Hâlâ bilgisayarımda kayıtlı. Eğer oraya giderse-" Cümlesinin ortasında durakladı, gözleri bilgisayar ekranına sabitlenmişti. "Az önce içeri girdi..."

İki saniye içinde odayı geçip Xander'ın masasının etrafından dolanıyorum. Gözlerim bilgisayar ekranına takılıyor ve Dove'u görüyorum... benim Dove'umu, yağmalanmış dairesine doğru yürürken. Grenli ekranda incinmiş ya da gerçekten korkmuş gibi görünmüyor. Aslında, bir kraliçe gibi güçlü görünüyor. Bakışları yeri tarıyor, kameraya doğru ilerlemeden önce tahrip edilmiş eşyalarını inceliyor. Kameraları nereye sakladığımı bilmiyor ama bir şekilde doğrudan kameraya bakmayı başarıyor.

Sanki bana bakıyor, onun için gelmemi istiyor.

Geliyorum, bebeğim.

"Ivan ve ekibi dışarıda ve gitmeye hazırlar. Ben burada kalıp gözetimi kontrol etmeye devam edeceğim. Gidin!" Xander emrediyor ve bir kez olsun onun emrini yerine getirmekte sorun yaşamıyorum.

Tek kelime etmeden ofisinden çıktım ve ön kapıya doğru koşmaya başladım. Kapıyı açarken neredeyse kolu koparıyordum. Ön merdivenlere vardığımda Xander'ın yalan söylemediğini anlıyorum. Ivan bir araba filosunun önünde duruyor ve görünüşe göre sadece benim içeri girmemi bekliyor. Çok beklemesi gerekmiyor, çünkü bir sonraki anda yolcu koltuğuna itiliyorum.

Ivan koşarak sürücü koltuğuna geçiyor ve ikimiz de kemerlerimizi bağlayamadan yola çıkıyoruz.

Dairesine olan yolculuğumuz sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor, her ne kadar Ivan yolun büyük kısmında ayağını pedala koymuş gibi görünse de, yine de sonsuza kadar sürecektir gibi geliyor. Saatte bin mil hızla gitsek bile, Dove söz konusu olduğunda yeterince hızlı olmazdı.

Xander arabanın hoparlöründen, "Daireden yeni çıktı," diyor.

Ivan ne kadar endişeli hissettiğimi biliyormuş gibi, "Neredeyse geldik," diyor. Dişlerimi gıcırdatarak, o gitmeden önce onu yakalayacağımızı umuyor ve dua ediyorum. Son birkaç gün tam bir işkenceydi ve beni uzaklaştırdığı için ona kızgın olsam bile, iyi olduğunu bilmek için onu kollarıma almak istiyorum.

Birkaç dakika sonra, dairesinin önüne yanaştık. Kapıyı açıyorum ve tamamen durmadan önce arabadan atlıyorum. Bakıyorum

Onu görmekten başka bir şey istemiyorum. Tüm bölgeyi, caddeyi baştan aşağı tarıyorum ama görünürde yok... gitmiş.

Gitmiş.

Onu çok özledim.

Elimdeki zarfa bakarak notu yüzüncü kez okudum.

ZANE, Matteo'dan kaçtım. Birkaç gün içinde döneceğim.

Seni seviyorum, Dove.

Xander'ın evine dönmeyi reddederek dışarı çıktım, arabaya oturdum ve beklemeye başladım. Ivan'a gidebileceğini söyledim ama o kalmakta ısrar etti ve ona ihtiya ım olabileceğine dair bir şeyler mırıldandı. İki cip daha kaldı, sadece birkaç sıra arkamıza park ettiler. Sokağa bakıyorum, geçen her arabayı ve sokağa çıkan her insanı izliyorum.

Mecbur kalırsam, o geri gelene kadar burada kalırım. Her iki durumda da, nerede olduğunu bulana kadar hareket etmeyeceğim.

Xander onun nereye gittiğini bulmaya çalışıyor, biz boş boş beklerken sağdan soldan iyilik istiyor. Sonunda telefon çaldığında ve Xander'ın adı ekranda yanıp söndüğünde, yeni bir bilgiye sahip olduğunu ve bunun yerine malikaneye dönmemizi emrettiğini ummaktan neredeyse vazgeçiyorum, ama ağzından çıkan bu değil.

"Kız Christian'ın elinde. Bir tür kovalamaca oldu ve şimdi onu onun evine götürüyorlar. Size daha fazla adam gönderiyorum ama oraya varmaları yirmi dakikayı bulacak ve kızın o kadar zamanı olduğunu sanmıyorum."

"Şimdi oraya gidiyoruz," diyor Ivan cip kükreyerek hareket ederken. Kavga çıkacağı düşüncesiyle ellerimi sıkıca yumruk yapıyorum. Neden onu kendi evine götürüyor? Ne haltlar dönüyor burada?

Kalbim kulaklarımda atıyor ve tek düşünebildiğim Christian'ın yüzünü yeniden düzenlemek ve kollarımı Dove'a dolamak. Onun güvende ve emniyette olduğundan emin olmak. Çenemi sıkarak ona neler olabileceğini düşünmemeye çalışıyorum. Bunun tekrar yaşandığına inanamıyorum. Şansım varken onu öldürmeliydim. Eğer ona herhangi bir şekilde zarar verdilerse, onlarla işim bittiğinde ölümü diliyor olacaklar.

"Sanırım nereye gideceğinizi biliyorsunuz?"

"Evet, doğruya doğru git." Christian'ın özel malikanesine varana kadar Ivan'a yol tarif etmeye devam ediyorum. Xander'ın evi kadar sıkı korunmuyor ama kendi güvenliği var. Neyse ki o güvenlik sistemini iyi biliyorum ve eğer Çansım varsa, içeri girmek için kodumu değiştirmeyecek kadar aptaldır.

"İçeri girmenin bir arka yolu var mı?" Ivan sorar.

"Hayır, ama kapıya yanaşıp kodumu girmeyi deneyebilirsiniz. 891384."

Ivan kod pedinin yanına gidiyor ve numaraları tuşluyor. O giriş düğmesine basarken nefesimi tutuyorum ve yeşil ışık yanıp sönene ve kapı gıcırdayarak açılmaya başlayana kadar nefes almıyorum. Ivan kapıdan geçip eve doğru ilerlerken hırıltılı bir nefes çekiyorum.

"Kodu değiştirmedigine inanamıyorum." Ivan başını sallar.

Homurdanıyorum ve diyorum ki, "Yapabilirim. Kendine çok güveniyor ve bu da onu bu gece öldürtecek olan şey." Ivan'ın bana bunu yapmamamı, Xander'ın onu yakalayıp işkence etmek istediğini söylemesini bekliyorum ama beni şaşırtacak şekilde, sanki bunu söylememi bekliyormuş gibi sadece başını sallıyor.

"Xander, Dove'un önünde yapmak istemezsen onu öldürmemi söyledi. Ona henüz güvenmediğini biliyorum ama Matteo'ya hiç benzemediğini söyleyebilirim. Ailesini gerçekten seviyor ve şimdi Dove da bunun bir parçası olduğu için ona elinden gelen her türlü acıyı yaşatacaktır," diyor Ivan malikanenin önüne geldiğimizde.

"O zaman içeri girelim, onu alalım ve ona zarar vermeye çalışan piçi öldürelim," diyorum elimde silahımla kapımı açarken.

Arabadan iner inmez Christian'ın bir avuç adamı silahlarını kaldırmış bir halde evden dışarı fırlıyor. Arabaya yakın durup onu kalkan olarak kullanırken kendi silahımı kaldırıp ateş etmeye başlıyorum. İlk kurşun hedefimi tam gözlerinin ortasından vuruyor, vücudu yere yıkılıyor. İkincisi

diğerini kolundan vurur ama Ivan gözünü bile kırpmadan onu kafasından vurur. Diğer iki adam evin içine çekilir ama kapıyı kapatmayı başaramazlar. *Aptallar*. Kapalı bir kapı Dove'a ulaşmamı engellemeyecek. Onu bulmak için bu lanet yeri döşeme tahtalarına kadar sökeceğim.

Daha fazla ateş ediliyor, bazıları bizim tarafımızdan, bazıları Christian'ın adamları tarafından, ama herkes kendini koruyor. Hızlı hareket etmem gerektiğini biliyorum; bu salaklarla çatışmaya girecek zamanım yok. Göğsüme yiyeceğim bir kurğun, daha fazla beklersek Dove'un çekeceği acıyla kıyaslanamayacağı için riski göze alıp arabadan iniyorum ve evin önüne doğru sıçırıyorum. Bir muhafız, etrafı incelemek için başarısız bir girişimde bulunarak kafasını kapıdan dışarı uzattı. İki kez düşünmeden silahımı kaldırıyorum ve ona doğru koşarken tetiği çekiyorum.

Kapıya doğru geri çekiliyor ve tam ben kapıya ulaştığımda yere yığılıyor. Son gardiyan bana doğru hamle yapıyor, sanki kendisine teslim edilmek üzere olan kaderi biliyormuş gibi yüz hatlarına korku damlıyor. Bunu beklerken, göğsüne bir yumruk atarak onu karşılıyorum ve ciğerlerindeki havayı boşaltıyorum. Dudaklarından bir nefes kaçıyor ve kendini toparlayamadan silahımın namlusunu karnına dayayıp tetiği çekiyorum. Bir kaplan gibi fuayeden geçip mutfığa doğru ilerliyorum.

Bir çığlık havayı deliyor ve evin duvarlarından yansıyor ve bir işaret gibi ona doğru çekiliyorum. Dove'un bana ihtiyacı var, lanet olası bana ihtiyacı var ve eğer onu tekrar hayal kırıklığına uğratırsam lanetleneceğim. Dönerek koridora doğru yürüyorum, bu sefer çığlık yerine bir inilti duyuyorum. Onu incitirse kalbini göğsünden sökeceğim.

Kontrolsüzce ve avını avlayan bir hayvan gibi koridorun derinliklerine doğru ilerliyorum. Ivan'ın arkamda olduğunu hissedebiliyorum, hareketleri benimkileri taklit ediyor ama bana müdahale etmiyor ya da durdurmaya çalışmıyor.

"Gitme zamanı, prenses." Christian'ın kendini beğenmiğ sesi kafamın etrafındaki yoğun sisi delip geçiyor ve kapının arkasına saklanarak odaya giriyorum. Köğeden tekrar baktığımda, Christian Dove'u da yanında koridora sürüklüyor. Sadece yüzünü görebiliyorum; yanakları gözyağlarıyla lekelenmiş. "Küçük Gövalyen seni kurtarabileceğini sandı ama tek yaptığı seni lanetlemek oldu. Seni öldürdüğüm ve acına son verdiğim için bana teşekkür etmelisin."

Dove'un çığlıkları boğuk ama acısını hissedebiliyorum, korkusunu dilimin ucunda tadabiliyorum. Bir çıkışa ulaşip dışarı çıkmadan önce onları durdurmalıyım. Christian buraya gelmemize hazırlıklı değildi ve bu yüzden

ama eminim daha fazla adam çağırmıştır ve yakında burada olurlar.

Christian'ın bu gerçekleşmeden önce ölmüş olması çok kötü. Gittiği yöne doğru sessizce ilerleyerek silahımı kaldırıyorum ve Dove'u kolundan tutup bir kapıya doğru çekişini izliyorum. Adamın pençesinde çırpınıyor ve onunla mücadele ederken bakışları bana doğru kayıyor. Panik. Korku. Hayranlık. Sevgi. Her duygu bana geri yansıyor.

Başımı sallayarak kendimi onun transından kurtarıyorum. Kapı açılıyor ve silahımı kaldırıp Christian'ın sırtına iki el ateş ediyorum.

Düğünmüyorum, gecenin içinde bir hırsız gibi onlara doğru atılıyorum. Christian son anda Dove'u serbest bırakıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan onu açık kapıya doğru itiyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir korku, onun karanlık boğlukta kayboluşunu izlerken içimde kendi kalp atışlarıyla atıyor. Vurduğu her basamağı duyuyorum, kalbim göğsümün içinde çatırdıyor ve Christian bana doğru döndüğünde, dudaklarında sadist bir gülümseme ve elinde bir silah, kendiminkini kaldırıyorum ve onu yakın mesafeden kafasından vuruyorum.

Gözlerinde Çok titriyor, sonra kan ve beyin parçaları her yere saçılıyor, salonu ölüme boyuyor. Christian'ın bakışları boğalıyor ve bana geri yansıyor. Yere yığılıyor ve bir yığın halinde ayaklarımın dibine düşüyor. Cesedinin üzerinden geçip merdivenlerden aşağı iniyorum, ellerim titriyor ve Dove'a ulaşırken vücudum korkuyla titriyor.

Yan yatmış, kolları başını kavıyor. Yerde yanına diz çöküyorum, onu kaldırmalı mıyım yoksa bu onu daha çok incitir mi emin değilim. Kollarını nazikçe tutup yüzünden uzaklaştırıyorum, böylece ona daha iyi bakabiliyorum. Terden sıırıslam olmuş saçlarını yüzünden çekince gözleri irkilerek açılıyor ve bir anda benimkileri buluyor.

"İyi misin?" Sesim duygularımdan arınmış bir şekilde soruyorum.

"Başım ağrıyor ama ben iyiyim... ya sen? Sen iyi misin?" Bana uzanmadan önce gözleri gömleğimin önünde geziniyor, elleri kumaş parçasını avuçlarının içinde sıkıyor.

"Ben iyiyim tatlım," diye mırıldanıyorum alnına karşı, onu yerden kaldırıp zayıf bedenini kollarımın arasına alırken. Ne tür yaraları olduğundan emin değilim ama onu buradan çıkarmalıyım. Christian'ın adamları her an gelebilir ve ben bu tuzağa düşmeyeceğim. Merdivenleri hızla çıkarken, tepede Ivan'ın karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"O iyi mi?" diye soruyor hışımla, gözleri kızın yüzünde geziniyor.

"Bilmiyorum. Onu merdivenlerden aşağı itti ve başının ağrıldığını söylüyor. Kanaması yok ama emin olabilmem için onu Xander'a götürüp doktorun kontrol etmesini sağlamam gerekiyor."

Ivan başını salladı ve ben de uğruna milyonlarca kez ölebileceğim kadını taşıyarak evden çıktım. Ben hâlâ nefes alırken kimse onu bir daha incitemeyecek.

W Hayatınızın bir gün içinde bu kadar hızlı dağılıp tekrar bir araya gelebileceğini kim bilebilirdi? Zane beni sıkıca kendine çekiyor ve yüzümün yan tarafını öpüyor. Kalp atışlarını dudaklarında hissediyorum.

Havadaki korkunun tadına bak. Kolları etrafımı saran çelik parmaklıklar gibi ve hayatımda bir yere hapsolmaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştım, çünkü onun kollarındayken olabileceğim en güvenli yerde olduğumu biliyorum. İçimi bir ürperti kaplıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Bu gerçekten çok kötü olabilirdi, çok kötü, ama Zane, Ivan ve Xander'ın diğer adamları sayesinde güvendeyim. Zane'in Xander ve Ivan'ın bize yardım etmesini sağlamak için ne yapması gerektiğini bilmiyorum ama şu anda soracak kadar umurumda değil. Er ya da geç öğreneceğime eminim.

Artık her şey yoluna girecek.

Christian'dan kurtuldum ve Matteo'dan kaçtım; en kötüsü geride kaldı.

"Beni seni korumasız bırakmaya zorladığın için sana kızgıyım. Eğer bir şey

Sana bir şey olsaydı, kendimi affedemezdim," diyerek Zane bir hayvan gibi kulağıma hırlıyor ve beni göğsüne bastırıyor.

"Ben iyiyim. Kimse bana zarar vermedi," diye güvence veriyorum, kollarının arasında kayarak ona doğru dönüyorum. Ona ikinci bir deri gibi yapışıyor, vücudunun sıcaklığının içime sızmasına izin veriyorum.

"Merdivenlerden aşağı oldukça iyi yuvarlandın. Bu hiçbir şey değil ve bundan daha kötü olmamasının tek nedeni sana zamanında ulaşmış olmamız. Beş dakika daha geç kalsaydık ne olurdu bir düşünsene?" Zane'in korkusu hiç bu kadar

Benim için gerçektir. Endişeli olduğunu her zaman biliyordum ama beni kurtardığı bu geceye kadar yüzünde benim için gerçek bir korku görmemiştim.

"Biliyorum... Biliyorum, ama sen değildin ve ben iyiyim. Her şey yolunda. Seni seviyorum ve özür dilerim, çok özür dilerim." Gözyaşlarım gözlerime doluyor ve yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Zane başparmağıyla onları siliyor ve ben bulanık bir görüşle ona bakıp bir şey söylemesini bekliyorum.

Ona asla söylemeyeceğim ama çok korkuyordum, onu bir daha asla göremeyeceğimden, onu uzaklaştırdığım için, ikimizi de kurtarmaya çalıştığım için ne kadar üzgün olduğumu ona asla söyleyemeyeceğimden korkuyordum.

"Özrünü kabul ediyorum Dove, ama bu konudaki konuşmamız henüz bitmedi. Bugün seni kaybedebilirdim ve yaptığın şeyin beni korumak için olduğunu biliyorum ama seni korumak benim işim. Benim işim," diye hırlıyor ve öfkesinin, korkusunun üzerinden yuvarlanıp bana çarptığını hissediyorum. "Sana dokunan oldu mu? Alberto? Christian?"

"Kimse bana dokunmadı. İzin vermezdim." Yüzümü gömleğine gömüp, onun eşsiz sabun ve erkeklik kokusunu içime çekerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. *Yaşıyorum. Güvenedeyim.* Aynı sözleri kendi kendime defalarca tekrarlıyorum. Zane bana o kadar sıkı sarılıyor ki nefes almakta zorlanıyorum ama bunu dünyalara değişmem.

Cip durana kadar kollarına sarılmış, başımı göğsüne yaslamış, kalp atışlarının sesi kulağımda öylece kalıyorum. Başımı kaldırdığımda Xander'ın malikanesine getirildiğimizi fark ediyorum.

Tek yapabildiğim nefesimi tutup kötü bir şey olmasını beklemek. Bu gidişle bu bir çeteler savaşı ve Zane ile ben satranç tahtasında kalan iki piyonuz.

Cipin kapıları açılıyor ve Zane arkamdayken deri koltuğa doğru kayıyorum, eli bileğime dolanmış, sanki kaçmamdan korkuyormuş gibi.

Aracın önüne geldiğimde, önümüzde duran devasa ahşap kapıya hayretle bakıyorum. Devasa ve korkutucu, tıpkı Xander Rossi gibi. Sanırım böyle bir adamdan daha azını beklememeliydim. Zane beni yanına çekiyor ve tam olarak okuyamadığım bir bakış atıyor.

Kapı açıldığında gürültüyle gıcırıyor ve Xander'ın vurdumduymaz yüzü ortaya çıkıyor. Bana ezmesi gereken bir böcekmişim gibi bakmak yerine, sıcak bir gülümseme veriyor, yaşamak için insanları öldüren bir adamın neşeli olduğunu hayal edebiliyorsanız, neredeyse neşeli. Aslında daha çok tüm sivri dişlerini göstererek size gülümseyen bir köpekbalığına benziyor.

"Eve hoş geldin, küçük kardeşim."

Ciğerlerimdeki hava durdu ve kulaklarımın beni aldattığından emin oldum. Öyle demedi, değil mi? *Kardeşin mi?* Uyuşturucu falan almış olmalı.

"Ssss-kardeş?" Tek kelimeyi dudaklarımdan zorlukla geçirdim.

"Evet. İçeri gel lütfen, bir içki al, otur ve konuşalım. Yorucu bir gün geçirdin Dove ve seni daha fazla yormak istemiyorum. Doktor seni kontrol etmek için yola çıktı bile, ama onu beklerken konuşabiliriz."

Ağzım çalışmayı reddediyor. Kendimi söylemeye hazırladığım kelimeler zihnimin derinliklerine gömülüyor. Zane beni sıkıca tutuyor ve Xander'a yorgun bir bakış attıktan sonra bizi malikâneye götürüyor.

Bu bir tuzak olmalı. Bu adamın kız kardeşi olmama imkan yok. Onun güçlü ve şeytani bir adam olduğunu bilmek için tüm yaptıklarını bilmeme gerek yok. Buradayken bana iyi davranmış olabilir ama yeterince hikaye duydum. Ne de olsa kötü şöhretli ve acımasız bir suç ailesinin başı. Noel Baba gibi değil.

Zane beni evin içine ve büyük fuayeye doğru yönlendiriyor ve evin güzelliği karşısında hayranlık duyuyorum. Ella sadece tatlı bir insan değil, aynı zamanda dekorasyon konusunda da mükemmel bir zevke sahip.

Zane bizi yemek odasının dışındaki küçük oturma alanına taşıırken bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Odanın bir tarafında yerden tavana kadar uzanan bir kitaplık, diğer tarafında ise deri bir kanep ve küçük ahşap bir masanın etrafına yerleştirilmiş iki sandalye var. İki büyük pencere odayı olduğundan daha büyük hissettiriyor.

Zane bizi kanepeye götürürken Xander da karşıımızdaki sandalyeye oturdu. Biz.

"İçecek bir şey ister misiniz?" Xander sorar.

"Su," diye mırıldanıyorum. Neler olduğundan emin değilim. Bana kız kardeşim dedi,

ama bu doğru olamaz. Matteo benim başka bir kardeşim olduğundan hiç bahsetmedi.

Xander odadan kayboluyor ve bir süre sonra elinde bir bardak suyla geri dönüyor. Bana uzatıyor ve ben de önümdeki masaya koymadan önce bir yudum alıyorum.

"Eminim bir sürü sorunuz vardır, ama önce size bildiklerimi anlatacağım, sonra bana istediğiniz her şeyi sorabilirsiniz, tamam mı?" Xander'ın sesi hâlâ tehditkâr olsa da, sesinde bir yumuşaklık var.

"İvan seni geçen sefer buraya getirdiğinde bana çok tanıdık geldin, ama anlam veremediğim bir şekilde. Anneme çok benziyordun ve ben

nedenini anlayamadım. Yaşınızı sormamın bir nedeni vardı. Annemin yirmi iki yıl önce öldüğü söyleniyordu, bu yüzden bana yirmi bir yaşında olduğunu söylediğinde bunun doğru olabileceğini düşünmedim. Yine de içimden bir ses araştırmaya devam etmemi söyledi, farklı bir şekilde akraba olabileceğimizi düşündüm. En azından uzak kuzenler. Bunun yerine, annemizin benim düşündüğüm zamanda ölmediğini öğrendim. Sana hamile olduğunu öğrendiğinde bizi terk etmiş."

Yutkunmaya çalışıyorum ama ağzımdaki salvia beton gibi geliyor. Bir Deja vu hissi başlıyor. Buraya daha önce de gelmişim, Christian'dan kurtarılmıştım, sonra bana uzun süredir kayıp olan akrabalarım olduğu söylenmişti. Geçen sefer işler yolunda gitmemişti, bu yüzden bu yeni gelişmeden memnun olmamam şaşırtıcı değil. Şimdilik düşüncelerimi kendime saklıyorum ve konuşmak yerine dinliyorum.

"Annemiz seni doğum öncesi bakım almadan ve tek başına doğurdu. Doğduğuna dair hiçbir kayıt yok ve sana hiçbir zaman bir doğum belgesi verilmedi. Polis seni iki yaşındayken bir otel odasında ağlarken buldu, annemiz aşırı dozda uyuşturucudan ölmüştü."

Elim Zane'in elinde sıkışıyor ve hasta olacaktım gibi hissediyorum. İki kardeşim var, belki de henüz tanışmadığım daha fazla. Hepsi mafyanın bir parçası gibi görünüyor. Bunun da ötesinde, mafyanın bir parçası olan ama aynı aileden olmayan bir babam var.

Annemin bir ilişkisi oldu, kaçtı ve beni doğurdu, Tanrı bilir nerede, daha sonra beni sevmenin ve bakmanın çok zor olduğuna karar verdi. Bu noktada, gerçekten de görüldüğüm kadar kırılmış hissediyorum. İstenmeyen ve seilmeyen. Bu benim hayat hikayem.

Yanaklarımdaki ıslaklığı hissedene kadar ağladığımın farkında bile değilim. Yerden Zane'e bakıyorum, bilmediğini umuyorum. Benim hakkımda her şeyi biliyor, bunu da bildiğine eminim. Yine de içimde küçük bir parça bilmediğini umuyor. Gözlerimiz çarpıştığında, bildiğini hemen anlıyorum ve bir uçak gibi yere çakılıyorum.

"Birkaç gün öncesine kadar bilmiyordum," diye fısıldıyor Zane, beni rahatlatmaya çalışarak. Sanki köşeye sıkıştırılmış gibiyim, tüm korkularım ve endişelerim aynı anda beni bombardımana tutuyor.

Xander monoton bir sesle, "Dahası da var," der.

"Daha ne olabilir ki?" Kelimelerin daha güçlü çıkmasını ummama rağmen fısıldıyorum. İçimde zayıf ve kırılmış hissediyorum. Bu garip çünkü hikâyenin çoğunu biliyordum. Hayatımın tamamını bir hapisanede geçirdiğimi bilmek çok acı.

Ailem varken, varlıklı ve birlikte yaşayabileceğim bir ailem varken koruyucu aile. Acımasız suçlular olsalar bile, aile ailedir, değil mi? "Sen gittikten sonra dış fırçanı DNA örneği için gönderdim. Anneme çok benziyordun ve bu işin peşini bırakamazdım. Test sonucu şüphelerimi doğruladı, akrabayız ama daha da şok edici olanı, sen sadece üvey kız kardeşimiz değil, tam kan kardeşimizmişsin..." Kırmızı sıcak

Öfke bir anda damarlarımda dolaşıyor.

"Yani, bekle... senin ebeveynlerinin ikisi de benim ebeveynlerim mi? Bu da demek oluyor ki..." "Matteo başından beri sana yalan söylüyordu," diyor Xander benden önce.

"Onunla akraba değilsiniz."

"Neden bana yalan söylesin ki?" Özellikle kimseye sormadan homurdanıyorum. "Onunla hiçbir bağlantım olmadığı için hayal kırıklığına uğradığımdan değil." Aslına bakarsanız, biraz rahatladım.

"Çünkü o lanet olası bir pislik," diye yanıtlıyor Zane.

"Aslında, yalan söylediğini bilmiyor olabilir. Sanırım annemizin onunla bir ilişkisi oldu ama o sırada hamileydi, yani senin onun kızı olmadığını bilmiyor. Varsaydı ve annemiz babamızdan kaçmaya çalıştığı için bu mantıklı geliyordu."

Bana anlatılan tüm sırların içinde batıyorum, yavaş ve acılı bir ölümle boğuluyorum. Titremeye başlıyorum, yaptığım her şeyi, Zane'e nasıl ihanet ettiğimi düşündükçe düşüncelerim dönüyor. Evet, bunu onu kurtarmak için yaptım ama Matteo'ya yağ çekmek zorunda değildim. Yapmak zorunda değildim... Suçluluk duygusu göğsümü daraltıyor. Nefes alamıyorum. Cığerlerime hava çekmeye çalışıyorum ama boğuluyormuşum gibi geliyor.

"Bunu sindirmek çok zor," diye fısıldıyorum, tam o sırada kapının çalınma sesi odayı dolduruyor. Herkes boynunda stetoskopu ve elinde çantası olan bir adamın durduğu kapıya bakıyor.

Xander, "Doktor, lütfen içeri gelin," diye selam verir ve doktor içeri girer. "Onu kontrol etmeni istiyorum. İyi olduğundan emin olun," diye emreder.

Doktor başını salladı ve bana yaklaştı. Sonraki birkaç dakika boyunca beni iyice muayene etti. Zane ve Xander'ın dikkatli gözleri altında kırıklarımı hissediyor, hayati değerlerimi alıyor ve bana bir sürü soru soruyor.

Sonunda bana beklediğim şeyi söyledi. Başımdaki bir şişlik ve vücudumdaki birkaç çürük dışında iyiyim. Birkaç dakika sonra ayrılıyor ve ben bir kez daha Zane ve yepyeni kardeşimle yalnız kalıyorum.

Doktor kısa bir süreliğine dikkatimi dağıttı ama şimdi yeni hayatımın gerçekliğiyle bir kez daha yüzleştim.

"Bize biraz izin verir misin?" diyor Zane, beni kollarının arasında döndürerek.

Xander başını salladı ve odadan çıktı. O gider gitmez, Zane beni kucağına çekiyor ve kollarını bana doluyor. Bütün kırık parçalarımı bir arada tutuyor, beni bir arada tutuyor.

"Özür dilerim. Çok üzgünüm Zane," diye hıçkırarak gömleğine sarıldım, kendimi çok yırtık pırtık hissediyordum.

"Üzülme bebeğim... Sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın ve bu sayede ikimiz de o durumdan canlı çıktık. Matteo bizi kandırmanın, bizi ayırmaya çalışmanın bedelini ödeyecek. Sana zarar vermenin bedelini ödeyecek. Sen benimsin, Dove. Korumak, beslemek, saklamak için benimsin. Son nefesimi verene kadar benimsin."

"Sadece kafam karışık. Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilmiyorum. Önce Matteo bana kızı olduğumu söyledi, şimdi de aniden Xander'ın kız kardeşi oldum... Bunları nasıl karşılayacağımı bilemiyorum."

"Yukarı çıkalım da konuşalım."

Uzaklaşıp gözlerinin içine bakıyorum, o kara gözleri hala hiçbir şey ele vermiyor ama derinliklerinde bana karşı asla bir başkasıyla kıyaslanamayacak bir sevgi ve hayranlık olduğunu biliyorum.

"Seni incittiğim için özür dilerim... Seni uzaklaştırmak istememiştim. Matteo bana eğer gitmeni sağlamazsam seni öldüreceğini söyledi ve ölmene izin veremezdim." Daha fazla gözyaşı dökülüyor, şimdi görüşümü tamamen bulanıklaştırıyor ve tam teşekküllü bir panik atağın eşiğinde olduğumu biliyorum.

"Şşşt, bunu telafi edebilirsin. Sana söylediğim gibi, Dove. Seni asla terk etmeyeceğim. Beni kalbimden bıçaklayabilirsin, kafamdan vurabilirsin, yalan söyleyebilirsin ya da aldatabilirsin ve ben yine de seni terk etmem. Senin deliliğin benim deliliğime uyuyor ve senden asla vazgeçmeyeceğim."

İtirafı beni daha da hıçkırıklara boğuyor ve istesem de itiraz edemiyorum çünkü beni sanki hiçbir şey değilmişim gibi kucağına alıp fuayeye ve büyük merdivenlerden yukarı taşıyor. Görüşüm bir şey seçemeyecek kadar bulanık, ama kendime yarın etrafımı kontrol edebileceğimi söylüyorum.

Zane bir kapıyı açıp içeri giriyor ve ayağıyla arkasından kapatıyor. Beni yatağa yatırıyor ve yanıma oturuyor.

"Şimdi sana sarılmama izin ver. Kokunu ve kollarımda hissettiklerini özledim. Sana bir bağımlı gibi ihtiyacım var Dove ve şu anda senden istediğim şeyi kendimden esirgeyecek kadar güçlü olduğumdan emin değilim. Bu yüzden, lütfen dön ve bana bir şövalyeymişim gibi bakmayı kes, oysa ben seni yarmak ve ruhunla ziyafet çekmek için bekleyen bir şeytanım."

"Sen şeytan değilsin, Zane. Sen güneşsin, aysın ve galaksimdeki her yıldızsın. Sen olmasaydın, ben de olmazdım. Seni incittiğim için özür dilerim. Tüm bunlar olduğu için üzgünüm." Çoktan özür dilediğimi biliyorum ama aklımda yer etmesi için birkaç kez daha söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Yüzümdeki utanç ve üzüntüyü görüp görmediğini merak ederek ondan uzaklaşıyorum. Bir kolunu ortama dolayarak beni sahipleniyor, sanki ondan kaçmanın bir yolu yokmuş gibi, artık denemeyecekmişim gibi.

"Sadece normal bir hayat istiyorum..." Daha çok kendime fısıldıyorum.

Dudakları ensemdede geziniyor ve kollarında titriyorum. "Normal gelecek, tatlım, Dove. Ama şehri kırmızıya boyayana kadar değil ve Matteo'nun imparatorluğunu ele geçir. Şimdi uyu, senin için hazırladığım şey için buna ihtiyacın olacak."

"O da ne?" Yarı uykulu mırıldanıyorum.

"Yarın göreceksin. Sana kime ait olduğunu hatırlatmam gerek." Onun olduğumu bana en son gösterdiği zamanı hatırladığımda içimden küçük bir heyecan ürpertisi geçiyor. Bana ne kadar iyi hissettirdiğini, beni nasıl bağladığını ve vücuduma nasıl şarkı söylettiğini hatırlıyorum. Beni nasıl orgazmdan orgazma sürüklediğini.

Buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Her şeyine.

Karanlık ve aydınlık, iyi ve kötü. Hepsine ihtiyacım var. Onun vücuduna ihtiyacım var. Onun karanlığına bir sonraki nefesim gibi ihtiyacım var. Bu son aydan öğrendiğim bir şey varsa o da hayatımdaki tek değişmezin Zane olduğudur. Sapiğim ve onun saplantısı olan ben.

A Kapıya vuruluyor ve Dove'un hâlâ yaralı olduğunu hatırlayarak bir iniltiyle dönüyorum. Doktor kafasındaki küçük bir şişlikten başka bir şeyi olmadığına dair beni temin etti. Bana biraz ilaç verdi.

Ona ağrı kesici verdi ama sadece bir şişlikle kurtulduğu için şanslı olduğunu söyledi. Yataktan kalkıp yerden bir çift boxer çekiştirdim ve kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda Ivan'ın duygusuz yüzüyle karşılaşıyorum. Bu adam bana her geçen gün kendimi daha çok hatırlatıyor.

"Xander senin ve Dove'un, hazır olduğunuzda aşağıda bir toplantı için onunla buluşmanızı istiyor. Damon da burada," dedi ve sonra arkasını dönüp merdivenlerden aşağı indi.

Kapıyı kapattıktan sonra dikkatimi tekrar Dove'a veriyorum. Yatakta kıvrılmış, bitkin görünüyordu. Son birkaç hafta ona çok zarar vermiş. Kanatları kırılmış. Dün gece döktüğü gözyaşları yüzünden güzel yüzü şişmiş.

Yakında tekrar uçmayı öğrenecek, ama yanında ben olmadan olmayacak. Öfke ve şehvet birlikte dönüyor ve damarlarımda azgın bir cehennem gibi yanıyor. Onu cezalandırmak istiyorum. Hayır. Buna *ihtiyacım var*. Ona bana ait olduğunu ve ya birlikte olacağımızı ya da hiç olmayacağımızı hatırlatmalıyım.

Ona uzanarak, en iyi camdan yapılmış gibi yüzünü nazikçe okşuyorum. Bir kedi yavrusu gibi geriniyor, kollarını başının üzerine kaldırıyor. Mavi gözleri açılıyor ve güzelliği beni çarpıyor. Benim saplantım, benim isteksiz esirim. Sonsuza dek bana bağlı. Yanağını kavrayıp, dudaklarımız birleşene kadar eğildim.

neredeyse dokunuyor. Son birkaç haftadır bastırđığım her duyguyu hissetmek için kendime izin veriyorum. Nefret. Öfke. Acı. İhanet.

Dokunuşum naziktir, öyle olmaması gerekse bile. Bana ne yapmış olursa olsun, Dove'u asla incitemezdim. Onun beni incittiği gibi ben de onu asla incitemem. "Seni sevmeme rağmen canını yakmak istediğimi bilmeni istiyorum. Beni seni Matteo'yla bırakmaya zorladığında kalbimi nasıl kanattıysan, ben de seni öyle kanatmak istiyorum," diyorum sesim titreyerek. Daha önce hiç bu kadar öfkeli ve korkmuş olmamıştım. Beni Matteo'ya gitmeye zorlamasının anısı

Gitmek, gardiyanlara beni dışarı atmalarını söylemek aklımda kalan tek şey.

Günlerce korkudan altıma sıçtım, o malikânenin duvarları arasında ona bir şey olursa yapabileceğim hiçbir şey olmadığını düşünerek endişeden deliye döndüm. Onu korumasız bırakmak zorunda kaldım ve bunu bir daha asla yapmayacağım. İtirafım karşısında şok olan Dove'un güzel ağzı bir anda açıldı. Çok şey yaşadığını biliyorum, katlandığı ve geçmişiyile ilgili keşfettiği her şey. İyileşmesine izin vermem, ona biraz daha zaman tanımam gerektiğini biliyorum ama kendimi onu cezalandırmaktan alıkoyamıyorum. Ona fiziksel olarak zarar vermek bir seçenek değil ama Birine size verdiği acıyı hissettirmenin daha kötü yolları da vardır.

"Çıplak olmanı ve benim için yayılmanı istiyorum."

Anlayış yüzünü örtüyor ve pembe dilleri dışarı fırlayıp alt dudağını ıslatıyor. Dudaklarını tatmak, ısırarak ve emmek istiyorum ama yapamıyorum. Henüz yapamam. Elimi çekip yavaşça kıyafetlerini, tişörtünü ve pamuklu külotunu çıkarıp yere atmasını izliyorum. Gözlerim vücudunun her yerinde geziniyor, herhangi bir yara, kesik, sıyrık var mı diye bakıyorum. Kollarındaki birkaç çürük dışında beni endişelendiren bir şey görmüyorum.

Bir elimi göğsüne bastırarak onu nazikçe yatağa geri itiyorum. Hiçbir şey söylemiyor ama tuzağa yakalanmış ürkek bir fare gibi beni izliyor. Bacaklarını ayırarak bakışlarımı aşağıya, minik karnının ve kalçalarının üzerinden geçirip tepesine ulaşıyorum.

Kremsi pürüzsüz kalçaları ortaya çıkıyor ve bir iniltiyi ısıırıyorum. Lekesizler ve eğildiğimde tatlı kokusunu burun deliklerime çekiyorum.

Onun seks kokusu içime ve sikime doğru zonkluyor, bir şimşek gibi içime çarpıyor. Kemikli bir köpek gibi salyalarım akıyor, pembe amından bir ısıyrık almak istiyorum. *Tek bir tat. Bir yalama. Dilimde onun tatlı nektarından bir damla.*

İhtiyacım olan tek şey bu, ama daha fazlasını, çok daha fazlasını alacağımı bildiğim için kendimi dizginliyorum. Kalan tüm disiplinimi kullanarak geri çekiliyorum.

"Senin tarafından itilip kakılmanın beni ne kadar incittiğini biliyor musun? Matteo'nun dediğini yapmanı izlemek, onun her sözüne asılı kalmak." Duraklıyorum ve parmağımı kalçasında gezdirip dizinde duruyorum. Titriyor ve bunun korkudan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin olamıyorum. Onun korkusundan zevk almaktan nefret ediyorum, bunun sikimi çelikten daha sert yapmasından nefret ediyorum. "Alberto ile oynamanı, onunla alay etmeni, onu yoldan çıkarmanı izledim..."

"Yapmadım... Yapmazdım. Özür dilerim," diye hayıflanıyor sonunda.

Dudaklarım yanlara doğru kıvrıldı, "Hayır, değilsin. Henüz değilsin ama yakında olacaksın."

"Bana ne yapacaksın?" diye soruyor bir saniye sonra, kalbi kafese hapsolmuş bir kuş gibi kaburgalarına çarpıyor.

"Ne istersem," diye karanlık bir şekilde cevap veriyorum. Onu hazırlayamayacak kadar çıldırmış durumdayım ve bu yüzden çoktan ıslanmış olmasını umuyorum çünkü yapmak istediğim son şey onu incitmek, sonra tekrar, o beni incitti. Kalbimi göğsümden söküp aldı. Kabul ediyorum, bunu beni korumak için yaptı, bunu anlıyorum ama bana bir şey olursa onu kim koruyacak?

"Zane," diye inliyor, ne olacağını biliyor. Ona karşı acımasız olacağım ama her sert vuruşta sevgimi hissetmesini sağlayacağım. Ona acı vereceğim ve zevkin acısını dindirmesine izin vereceğim.

"Şşş, sadece bana durmamı söylemek için konuşacaksın. Anladın mı?" diye bağırdım.

Bakışları şok ve tahrikle genişliyor ama itiraz etmiyor. Bunun yerine anlayışla başını sallıyor.

"Göğüslerinle oyna, kendini güzelce ıslat çünkü şu anda bunun için sabrım yok."

Dove'un göğsü hızla inip kalkmaya başlıyor ama gözleri şehvetle parlıyor. Ona ne yapacağını söylediğimde, onu bir amaç uğruna becerdiğimde hoşuna gidiyor. Sertleşmiş meme uçlarını başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarlıyor, dudakları ayrılıyor ve kalçaları yuvarlanarak sikimi arıyor. Onu bu şekilde bırakıyorum, ben izlerken bir dakika boyunca arzuluyor ve istiyor. İniltisini bastırmak için alt dudağını ısıyor, dudaklarını büzerek kaçmaya çalışıyor. Sikimi o dudakların arasında istiyorum. Uzunluğumu yutmasını, boğulmasını, bu kadar çaresiz ve kırılgan olmasını izlemek istiyorum.

Boxerımı aşağı iterek şişmiş sikimi serbest bıraktım ve kumaşı ayaklarımın dibine attım.

"Buraya gel," diye emrediyorum, sikimi avucumun içine alarak. Dove'un ürkek bakışları sikimden vücuduma doğru ilerliyor ve gözlerimde duruyor. "Dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum," diyorum.

Yataktan bir yastık alıp ayaklarımın dibine, yere atıyorum. Dove'un hareketleri yavaşlıyor ve benim için ne kadar tahrik olduğunu görebiliyorum, tatlı kremi uyluklarının iç kısımlarını kaplıyor ve bakışlarım ona çekiliyor.

Onu yalamak, onunla ziyafet çekmek, ondan her damla zevki almak istiyorum.

Bu onunla ilgili değil... Kendime hatırlatıyorum, ki umursadığım tek şey o olduğunda bu gerçekten çok zor. Onu memnun etmek. Güvende olduğundan emin olmak. Onu sevmek. Onun için nefes alıyorum.

Dove yastığın üzerine çöküyor ve bana dikkatle bakıyor.

"Aç o güzel ağzını. Beni nefret dolu sözlerle öldüren ağzını. Onu sikeceğim, ağzını, boğazını ve sonra da amını sikeceğim." Ona karşı daha önce hiç bu kadar açık sözlü, bu kadar aşağılık olmamıştım ama bu iyi hissettiriyor. Beni özgür hissettiriyor. İtiraz ederse ne yapacağımdan emin değilim ama neyse ki itiraz etmiyor.

Sikimin ucunu açık dudaklarına götürüyorum. Dilini ucuma değdiriyor ve ben de bir homurtu çıkarıyorum. Kahretsin, bu cennet gibi hissettiriyor. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirip başını okşadıktan sonra parmaklarımı koyu renkli saç tellerinin derinliklerine daldırıp yumruğumun etrafına sarıyorum. Başını geriye doğru çekiyorum ve patronun kim olduğunu bildiğinden emin oluyorum.

"Ağzını iyice aç, onu sikeceğim."

Kalçalarımı ileri doğru itip sikimi ağzına sokmadan önce ona verdiğim tek uyarı bu. Minik tırnakları kalçalarıma batıyor ve uzunluğumun etrafında inliyor. Biraz çekip tekrar sokuyorum ve gözlerinin sulanmasını ve gözyaşlarının yüzünün kenarından aşağı akmasını izliyorum. Tekrar geri çekip her şeyi baştan yapmadan önce kendimi bir süre orada tutuyorum. Uzunluğumun etrafında tıkanıyor ve ses sadece zevkimi artırıyor.

"Sikim ağzına tıklmışken çok güzel görünüyorsun," diyorum, onu cezalandırırken bile onu hâlâ çok sevdiğimi bilmesini istiyorum.

Dove'un ağzı çok sıcak, çok mükemmel. Tekrar çekiyorum ve ağzının kenarlarından tükürükler akıyor. Yarı yarıya onun bana

ama Dove şimdi o sığınakta olduğundan daha güçlü. O bir kraliçe.

Sikimin etrafında inliyor, yemin ederim ses doğrudan içimden geçiyor. İşlemi tekrarlayarak, taşaklarımdaki zevk çok fazla hale gelene kadar ağzını sikmeye devam ediyorum ve patlayacağımdan korkuyorum. Onun daracık küçük amını döllerimle dolduracağım.

İçinden sonuna kadar çekerek onu çenesinden tutuyorum ve kristal maviliklerine bakıyorum.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerinde yatağa uzan," diye emrediyorum ve o da koşarak yerden kalkıp yatağa uzanıyor. Yatağa tırmanıp arkasına geçiyorum ve sırtının küçük kısmına bastırıyorum. Mükemmel bir açıdaydı, pembe kıvrımları sabah ışığında parlıyordu.

"Sana söylediğimde geleceksin," diye homurdanıyorum ve sikimi onun girişiyle aynı hizaya getiriyorum. Kalçalarımı ileri doğru iterek kanalının derinliklerine, evime giriyorum. Çok sıkı, beni bir mengene gibi sıkıyor.

"Çok derin," diye pantolonunu çarşafın içine soktu ve kuralların dışında konuştuğu için kışına sert bir tokat attım.

"Bana durmamı söylemediğin sürece konuşma."

Onu sert ve hızlı bir şekilde becerirken, onu kaybetmenin beni ne kadar incittiğini gösterirken bir süre için söylediğim son sözler bunlar. Ruhumu onunkine basarak, onu bir hayvan gibi sikiyorum, derinlere iniyorum. Orgazm olmaya her yaklaştığında geri çekiyorum. Kaybettiği için inliyor ve ben tekrar içine ittiğimde, her şeyi tekrarlıyoruz.

"Zane," diye yalvarıyor ve bu onun konuşmasına izin verdiğim tek an.

Sesindeki ihtiyaç benim için çok fazla. Beni kavradığını hissedebiliyorum,

Sıkı amcığı etrafımda nabız atmaya hazırlanıyor. On dakikadır onu beceriyorum, vücudumdan boncuk boncuk ter damlıyor, kalçalarını kavrayışım morarıyor, itişlerimin gücü sertleşiyor, ama ona doyamıyorum. Tüm acımı hissetmesini sağlayamıyorum. Onun orgazmını engellemek onu öldürdüğü kadar beni de öldürüyor.

"Lütfen, Zane, lütfen. Özür dilerim. Özür dilerim..." Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı, gerçek bir ağlama gibiydi ve bu son parçaydı. Artık ikimizi de incitmeye dayanamıyorum. Ona son bir kez daha sertçe vurarak kalçalarımı kışına sürtüyorum, etrafımda patlarken her şeyi hissediyorum. İkimiz de birlikte boşalıyoruz, sıcak benim onun kanalını dolduruyor ve sikimden taşaklarıma damladığını hissedebiliyorum.

Kahretsin, daha önce hiç bu kadar çok ya da bu kadar sert boşalmamıştım.

Yavaşça Dove'dan ayrılıyorum ve yanındaki yatağa yığılıyorum. Onu yanıma çekiyorum ve elimle terli yüzünü okşuyorum. Nefesimi tutmam sonsuza kadar sürüyor, ama tuttuğumda yuvarlanıyorum, böylece birbirimize bakıyoruz.

"Çok mu sert davrandım?" Sesimde bir parça suçluluk duygusuyla soruyorum.

"Hayır. Biraz canım yanacak ama dersini aldın." Bana verdiği küçük gülümseme suçluluk duygusunu yok etmeye yetiyor.

"Seni seviyorum, Dove. Seni çok seviyorum ve bir daha kimse aramıza giremeyecek. Deneyen herkesi öldüreceğim, bunu aklından bile geçiren herkesi. Sen benimsin, ben de seninim. Söyle," diye ısrar ediyorum, kelimeleri söylediğini duymaya ihtiyacım var.

"Ben seninim," diye fısıldıyor ve hayatımda hiç bu kadar doğru sözler duymamıştım.

I Attığım her adımda Zane'in beni nasıl becerdiğini hissediyorum ve niyetinin bu olduğundan eminim. Onu gitmeye zorladığımda gücünü elinden almıştım ve ona bu kontrolü tekrar onun eline verdiğimi göstermem gerekiyordu.

Ellerini. Buna en az benim kadar onun da ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Beni kullanma şekli dehşet vericiydi. Sanki onun için bir hiçtim ama aynı zamanda canlandırıcıydım çünkü sonuçta tüm güç bende idi. Eğer ona durmasını söyleseydim, dururdu. Öfkesinin azaldığını, acısının yavaş yavaş yok olduğunu hissedebiliyordum.

Birkaç dakika yatakta uzandıktan sonra birlikte duşa giriyoruz ve Zane saçımı ve vücudumu yıkamama yardım etmek için zaman ayırıyor. Bezi tenimin üzerinde ve bacaklarımın arasında gezdirirken elleri nazık. Temas ettiğinde nefesim kesiliyor; kıvrımlarım hala hassas.

Zane'in yüz ifadesi endişeyle doluyor. "Sana zarar vermediğime emin misin?" "Eminim. Sadece çok hassasım." Ona içten bir gülümseme veriyorum ve

Daha fazla endişe verici soru olmadan duşta birlikte bitiriyoruz. İşimiz biter bitmez Zane dışarı çıkıyor, bir havlu alıyor ve bana sarıyor. Kabarık, temiz ve taze kokuyor.

Havluyu kendi beline dolayarak birlikte yatak odasına geri dönüyoruz. Ben yatağın kenarına otururken Zane şifonyere doğru yürüyor ve karıştırmaya başlıyor. Hareket ettikçe iyice belirginleşen kaslarının sıkılıp esnemesine bakmaktan kendimi alamıyorum.

O mükemmel karın kasları ve pazularının şişkinliği karnımda bir sıcaklığın yayılmasına neden oluyor. Bakmamalıydım. Gerçekten bakmamalıyım, ama...

"Gelip çekmecelere bakmak istersen Xander'ın karısı sana giymen için birkaç kıyafet verdi," diyor Zane, sesi düşüncelerimi bölüyor. Yanaklarım kızarıyor ve şu anda nasıl göründüğümü hayal bile edemiyorum.

"Oh, tamam, evet..." Mırıldanıyorum ve şifonyere doğru yürüyorum. Birkaç kıyafet bulup üzerime geçiriyorum, artık giyindiğim için kendimi biraz daha az açıkta hissediyorum. Havluyla saçlarımı kurularken Zane merakla beni izliyor.

Havluyu yere bırakırken, "Sonra ne olacağını biliyorsun, değil mi?" diye soruyor.

"Evet, Christian öldüğüne göre sırada Matteo var." "Bu senin için sorun olur mu?"

Kaşlarım çatıldı. "Neden olmayayım ki? Sana söyledim, o umurumda değil Zane. Sadece seni korumak için rol yapıyordum. Seni ortadan kaldırmazsam öldüreceğini söyledi, ben de seni bir daha canlı görme şansım olmamasındansa bana kızgın olmanı yeğlemeye karar verdim. Sen burada olmazsan beni kim koruyacak?" Aramızdaki boşluğu geçip yanaklarını okşarken fısıldıyorum. Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Sıcak ve sertler ve dilinin dudaklarımın kenarına bastırıldığını hissettiğimde ona açılıyorum. Dillerimiz kısa bir süre düello ediyor, dilinin her darbesi karnımın içindeki sıcak zevk sarmalını körüklüyor. Xander'ın bizi beklediğini biliyorum ama birkaç dakika daha bekleyebilir.

Zane'in elleri belime dolanıyor ve beni öne doğru çekiyor... Kıyafetlerimi çıkarıp onun üzerine tırmanmama saniyeler kala kapı çalınıyor.

Tabii ki, Zane bir iniltiyle geri çekiliyor, dudaklarında küçük bir kendini beğenmiş sırıtış beliriyor.

"Gitsek iyi olacak. Sanırım kardeşlerinizi yeterince beklettik."

Kardeşlerim. Dün hiç kardeşim yokken bugün iki erkek kardeşim olduğunu düşünmek çok garip. Kalçalarımı nazikçe sıkın Zane, kapıya ulaşabilmek için beni yoldan çekiyor. Kapıyı çekiştirerek açtığımda Xander'ın diğer tarafta durduğunu görünce şok oluyorum.

"Toplantınızı böldüğüm için üzgünüm ama Matteo'yu bir an önce konuşmamız gerekiyor. Artık Christian da öldüğüne göre, dedikodular hızla yayılacaktır."

"Bir dakika içinde aşağıda olacağız," diye onaylıyor Zane ve Xander başını sallıyor.

Sözüne sadık kalarak alt kata, Xander, Damon ve Ivan'ın oturduğu büyük yemek odasına iniyoruz. Sanki yarın birini öldürmeyi planlamıyorlarmış gibi rahatça konuşuyorlar.

Yemek odasının sağındaki devasa açık mutfak ya da bana geri yansıyan on bin parlak elmaslı avize gibi tüm süslü özelliklere aval aval bakmamak zor. Zane masaya oturuyor, ben de onun yanındaki yere geçiyorum. Bir hizmetçi mutfaktan başını çıkarıyor ve nazik bir gülümsemeyle bize doğru geliyor.

"Size bir şey getireyim mi?" diye soruyor.

"Hayır, ben alabilirim..." Başlıyorum ama Xander boğazını temizleyerek sözümü kesiyor. "Bu işler böyle yürümez, Dove. Yardım, yardım etmek için burada. Bu yüzden onlara para ödüyoruz. Yiyecek ya da içecek bir şey isterseniz Matilda sizin için getirebilir." Sözleri kırılmış ve soğuk.

Kendimi azarlanan küçük bir çocuk gibi hissediyorum ve Matteo'nun malikanesinde kaldığım zamanı hatırlıyorum ve bu sevimli kadına *yardımcısı demesinden hiç* hoşlanmıyorum.

"Sadece bir kahve alacağım. Krema ve şeker lütfen," diyorum dişlerimi sıkarak oturmadan önce. Zane yanımdakine oturuyor ve elini benimkinin üzerinde kaydırıyor.

"Sergio ailesi Christian olmadan parçalanıyor ve Castro kafası kesilmiş bir tavuk gibi etrafta koşturuyor, ele geçirebildiği her yeri ele geçirmeye çalışıyor. Açgözlü piç kurusu. Ayrıca Alberto'nun ölümü onu iyice zayıflattı. Şimdi saldırmak, onu sonsuza dek alaşağı etmek için mükemmel bir zaman," diye açıklıyor Xander, Damon ve Ivan başlarıyla onaylarken.

"Matteo beni evlendirmeye çalıştı ve emirlerini yerine getirmezssem Zane'i öldürmekle tehdit etti. Onu olabildiğince çabuk alaşağı etmek istiyorum."

"Güzel, çünkü yardımınıza ihtiyacımız olabilir-"

"Dur, dur," diye araya giriyor Zane. "Onu bu işe karıştırmayacaksın! Bu anlaşmanın bir parçası değildi. Sana yardım edeceğimi söyledim ama onun hakkında hiç konuşmadık."

"Eğer istemiyorsa onu zorlamayacağım. Sadece ona yardım etme şansı sunuyorum."

Zane fikrimi bile sormadan, "Reddediyor," diye homurdanıyor. "O bu dünyaya ait değil ve kesinlikle bir daha Matteo'nun yanına bile yaklaşmayacak."

"Sana bir soru sormama izin ver," diyor Xander kurnazca, yüzüne sinsi bir gülümseme yayılıyor. "Alberto'ya tam olarak ne oldu? Matteo'dan nasıl kaçtın?"

"Fark etmez," diye tersliyor Zane ve henüz sormadığını ve benim de kimseye söylemediğimi şimdi fark ediyorum. Zane onu öldürdüğümü biliyor mu? Xander bundan şüpheleniyor mu? Öyle olmalı, yoksa hiçbir şey söylemezdi.

"Çok sessizsin Dove," diyor Damon. İlk kez konuşuyor, sesinde bir parça eğlence var şimdi. Xander'a benziyor ama belki biraz daha genç ve biraz daha az korkutucu.

"Ben... Ben Alberto'yu öldürdüm," diye ağzımdan kaçırdım. Bütün gözler üzerime çevrildi. Xander ve Damon gururlu görünürken, Zane şok olmuş, ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Onu sen mi öldürdün?" Yutkunurken adem elmasının sallanışını izliyorum.

Göğsümde bir şey kabarıyor. "Evet. Nişan partisi sırasında onu odamda buldum, o seks istedi, ben istemedim. Ben de arabasının anahtarlarını çalıp apartmana kaçmadan önce boğazını kestim. Bir süre bekledim, anahtarlarını çaldım ve kaçıp daireme gittim." İçimde bir suçluluk duygusu yankılanıyor. "Özür dilerim, sana söylemedim. Hiç sormadın ve bu konuda konuşma fırsatımız da olmadı."

"Gördün mü, görüldüğü kadar zayıf değilmiş." Xander kollarını göğsünde kavuşturarak Zane'e ters ters bakıyor. "Aslında, beklediğimden daha fazla Rossi'ye benziyor."

Aptalca bir nedenden dolayı gülümsedim.

"Bu, onu çapraz ateşten kurtardıktan hemen sonra tehlikeye doğru koşacağı anlamına gelmiyor," diye bağırıyor Zane. "Matteo'nun yaptığı gibi onu buna zorlamıyorsun."

Xander'ın bakışları ölümcül bir hal alıyor ve elleri masanın üzerinde sıkıca yumruk oluyor. "Beni onunla kıyaslama," diyor ensemdaki küçük tüyleri diken diken eden bir ses tonuyla. "Sana zaten söyledim, bu onun seçimi." Bana dönüyor. "Eğer gitmek istiyorsan, hemen şimdi çekip gidebilirsin. Bunu sana karşı kullanmayacağım ve eğer bir şeye ihtiyacın olursa, senin için burada olacağım. Ben sadece sana yardım etme fırsatı veriyorum."

"Yardım edeceğim; ancak elimden geldiğince. Benden bir şey yapmamı isterseniz yaparım. Korkmuyorum."

"Cehenneme kadar yolun var." Zane yumruğunu masaya vurarak bardakların zıplamasına neden olur.

"Eğer yardım etmek istiyorsa, edebilir. Ona bir şey olmasına izin vermeyiz. Endişenizi anlıyorum ama o siz olmadan kaçtı, bununla başa çıkabilir." Bu kez Damon söylüyor ve ben Zane'e bakmadan bile onun kızgın olduğunu biliyorum, titreşen bir öfke duvarı. Korkusunu ve öfkesini anlıyorum ama

narin küçük bir çiçek olarak görölmek istemiyorum. Kendimi bir kez kurtardım, yine kurtaracağım ama bu sefer yanımda bir ordu adam olacak.

"Plan nedir?" Ivan gözlerini Xander'a dikerek soruyor.

Xander çenesini ovuşturur. "Dove'u onu dışarı çekmek için kullanacağız. Ona geri döneceğini düşünmesini sağlayacağız ya da daha iyisi, onu açığa çıkaracağız. Korunmasız olduğunu düşünmesini sağlarız. Sonra da onu ele geçirmeden önce işini bitiririz."

Ivan, "Temel olarak onu kandırıyoruz," diyor.

"Temel olarak," diye yanıtlıyor Damon. "Gerçekten basit ve güvenli ve Dove'a hiçbir şey olmayacak. O ailemizden biri, kız kardeşimiz. O şerefsiz ona bir daha elini süremeyecek." Damon'ın sözleri hâlâ yanımda sessizce somurtan Zane'e yönelik.

"Bunu ne zaman yapacağız?" Ben soruyorum.

"Yarın. Bu bize detaylı bir plan yapmak için zaman kazandırır. Şu anda onu takip eden birkaç adamım var. Dove'u onun bulabileceği bir yere yerleştireceğiz ve bir şey olmadan önce onu oradan çıkaracağız." Xander gülümser ve elini masaya vurur. Ivan homurdanıyor, Damon başını sallıyor ve Zane elimi tutup masadan uzaklaşıyor.

Beni neredeyse odamıza kadar sürüklüyor. Kapı arkamızdan çarparak kapanıyor ve Zane dönüp ağır tahtaya vuruyor.

"Normal bir hayat istemene ne oldu? Sana bir çıkış yolu verdi! Tek yapman gereken ona hayır demekti ve biz de buradan çıkıp gidebilirdik. Tüm bunları arkamızda bırakabilirdik. Mutlu ve birlikte gün batımına doğru yol alırdık." Bir an durakladıktan sonra başını salladı ve "Ne düşünüyordun ki?" diye mırıldandı.

İçimde öfke kabarıyor ama aynı zamanda anlayış da var. Neden üzgün olduğunu anlıyorum. Beni daha yeni geri aldı ve şimdi kendimi tekrar tehlikeye atıyorum ama Matteo'nun elimizden kayıp gitmesine izin veremem.

"Zayıf ve çaresiz hissetmekten yorulduğumu düşünüyordum. Matteo'yu alaşağı etmek istiyorum. Seni incitti, bizi incitti ve ben bunu ona ödetmek istiyorum." Sözlerim onu sersemletip susturuyor ve sonra vücudundaki öfkenin boşaldığını görüyorum. Sanki cevabım karşısında yenilmiş gibi derin bir iç çekiyor. Sonra bana sarılıyor, dudakları dudaklarıma yapıyor, elleri saçlarımda. Benden nefret ediyormuş gibi, beni seviyormuş gibi öpüyor. Sanki ben onun yaşama sebebiymişim gibi.

Sonra bir anda uzaklaşıyor, alnı benimkine dayanıyor ve gözlerimin içine derin derin bakıyor. Bu an o kadar samimi, o kadar değerli ki neredeyse nefesimi tutuyorum.

"Seni bir kez neredeyse kaybediyordum. Seni tekrar kaybetme düşüncesi..." Zane'in sıcak nefesi yüzüme çarpıyor. "Bunu riske atmak istemiyorum. Eğer sana ulaşırsa. Eğer sana zarar verirse..." Gözlerindeki korku içimde dalgalanıyor. Hissedebiliyorum, tadabiliyorum. Bu gerçek, gerçek ötesi ve dizlerimin bükülmesine neden oluyor. Zane'in korkusu dehşet verici.

"Hiçbir şey... bana hiçbir şey olmayacak. Xander'a ve Damon'a güveniyorum. Ivan'a güveniyorum, ama hepsinden önemlisi sana güveniyorum. Hiçbir şeyin olmasına izin vermeyeceğine güveniyorum."

"Yapamam... Emin olamıyorum ve bu beni öldürüyor. Beni paramparça ediyor. Eğer ölürsen... Christian seni merdivenlerden aşağı ittiğinde..." Nefes veriyor. "Anlamıyorsun... eğer sen ölürsen... ben de ölürüm. Sensiz ben yokum."

Kollarımı boynuna dolayarak onu daha da yakınımaya çekiyorum. "Sensiz ben yokum Zane ve yarın Matteo'yu alıp bu kafesten kurtulacağız. Ne istersek yapmakta özgür olacağız. Beni korumak için sen varsın ve beni asla hayal kırıklığına uğratmadın."

Zane'in gözlerindeki bakış bana inanmadığını söylüyor ama sorun değil... Ben inanıyorum ve önemli olan da bu.

"Korkuyorum, çok korkuyorum,
Dove." "Korkma. Hiçbir yere
gitmiyorum."

"**I** Bundan hoşlanmıyorum," diye homurdanarak odaya giriyorum ve duvar boyunca bir ileri bir geri yürüyorum. Önlem olarak hepimiz pencereden uzak duruyoruz. Bu sabah erkenden binaya gizlice girdik.

güneşin ilk ışıkları gökyüzünde belirmeye başlamıştı. Umudumuz kimsenin burada olduğumuzdan şüphelenmemesiydi. Matteo, Dove'un burada yalnız olduğunu varsaymalı.

Xander, "Demek bahsetmiştin," dedi, sesinde kızgınlık vardı. "O iyi olacak. Ivan onu izliyor. Her an burada olabilir."

"Öyle olsa iyi olur. Eğer o kapı önümüzdeki on dakika içinde açılmazsa, ben gidiyorum..." Anahtarın kilide sokulma sesi odayı doldurduğunda kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Kapı kolu dönüyor ve kapı açılıyor.

Dove'un dairesine adım attığımı gördüğümde rahat bir nefes alıyorum. Yüzünde megawatt gücünde bir gülümseme vardı. "Sana iyi olacağımı söylemiştim."

"Bu iş henüz bitmedi, Dove. Buraya gelmen savaşın sadece yarısı. Henüz güvende değilsin," diye homurdanıyorum onu kollarıma çekmeden önce. Yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor, ince kollarını belime sararken nefes alıyor.

"Endişelenmeyi bırak," diye mırıldanıyor.

"Matteo öldüğünde endişelenmeyi bırakacağım." Ve gerçek bu. Matteo'nun gözlerinden hayatın çekildiğini görür görmez, konu Dove olduğunda kalbimi boğan korkudan kurtulacağım.

"Şimdi bekleyeceğiz," diyor Damon Dove'un koltuğuna çökerken. İki kardeş arasında en sabırsız olanın o olduğunu hissediyorum.

Xander kardeşinin yanına otururken biz de koltuğa yerleşiyoruz. Bir süre rahatsız edici bir sessizlik içinde öylece oturuyoruz. Dove yanıma sokuluyor ve gömleğimin eteğiyle oynuyor, ya gergin olduğu için ya da sıkıldığı için. Açıkçası hangisi olduğunu bilmiyorum ve gerçekten umurumda da değil. Sadece Matteo'nun buraya gelmesini istiyorum ki o pisliğin hayatına son verebilelim ve ben de Dove'u Xander'a geri götürebileyim.

"Burada hiç yiyecek var mı?" Damon gerinirken inliyor.

"Yemek yemeden beş dakika duramıyor musun?" Xander alay ediyor, Damon da ona kaşlarını çatıyor. Bir an için bu ikisinin ne kadar normal görüldüğüne şaşıyorum. Giydikleri pahalı takım elbiseler dışında, didişen iki kardeşten başka bir şey gibi davranmıyorlar. İlk defa Dove'un onların ailesi olduğunu hayal edebiliyorum.

Bu düşüncenin kafamda dolaşmasına izin verdim, farklı senaryoları test ettim. Son birkaç günü Xander'la geçirdim ve itiraf etmeliyim ki o beklediğim gibi biri değil. Diğer aileler tarafından acımasız olduğu için korkuluyor ve gerektiğinde öyle olduğundan hiç şüphem yok, ancak yakın çevresinde hem Christian hem de Matteo'dan farklı. Ailesine, kadınlar da dahil olmak üzere, saygı ile davranıyor ki bu bizim dünyamızda duyulmamış bir şey.

"Peki, açlıktan öleceğim sanırım," diye homurdanıyor Damon ve Dove kıkırdamaya başlıyor.

"Sana yiyecek bir şeyler bulabilirim," der ve ayağa kalkmaya başlar.

Xander, "Onun sızlanmalarına kanma," diye takılır. "O sadece bir drama

Kraliçe. Oturun," diye emretti. "Bize kendinizden daha fazla bahsetmenizi tercih ederim. Mesela nasıl büyüdüğünüzü."

Dove minderine geri yaslanıyor ve derin bir iç çekiyor. Hayatının o dönemi hakkında konuşmak istemediğini biliyorum çünkü Donna tarafından evlat edinilmeden önce her şey çok baktandı.

"Çocukluğum pek iyi geçmedi," diyor omuz silkerek. "Bir koruyucu aileden diğerine savruldum. Hiçbiri harika değildi ama sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Sonra Zane ve ben aynı eve yerleştirildik. Bu şekilde tanıştık. Adam ona zarar verdi, feci şekilde dövdü ve sonra bana zarar vermeye çalıştı... ama Zane buna izin vermedi." Duraklıyor ve bana bakıyor, gözleri yaşlarla, hayranlıkla ve sevgiyle dolu.

"Ondan sonra Donna beni evlat edindi ve harikaydı. Bana sevgi dolu bir yuvanın nasıl bir his olduğunu gösterdi. Çok paramız yoktu ama yeterliydi.

Kesinlikle senin gibi bir malikanede büyümedim..." Bunu küçümseyici bir şekilde söylediğini sanmıyorum, ama belki de biraz kıskanmıştır.

"İnan bana, Dove. Bizim evde büyürken hiçbir şey kaçırmadın. *Malikane*," diyor Xander, son kelimeyi vurgulayarak. "Özür dilerim, öyle demek istememiştim."

"Sorun değil. Sadece bizimle birlikte büyüseydin daha iyi bir hayatın olacağını düşünmeni istemiyorum çünkü seni temin ederim ki öyle olmayacaktı. Babamız sadist bir pislikti, annemiz ise ne kendini ne de çocuklarını koruyabilen çaresiz bir kurbandı. Size fazla bir hayat verilmemiş olsa da sizinle birlikte ayrılmak yapabileceği en nazik şeydi." Ağzının kenarları hayalet bir gülümsemeye dönüşüyor. Küçük bir jest olsa da gerçek ve ben ona inanıyorum.

"Haklısınız. Eğer yetiştirilme tarzım olmasaydı bugün olduğum kişinin yarısı bile olamazdım. Yine de kardeşlerle büyümek güzel olurdu."

Hem Damon hem de Xander gözlerini kaçırıyor, sanki bir şeyden utanıyorlarmış gibi yüzleri düşüyor. Xander açıklamak için ağzını açana kadar yüzlerindeki ifadeyi anlamıyorum.

"Sana karşı dürüst olacağım, Dove. Ella'yı bulana kadar babamızdan pek de farklı değildim." Düzensiz bir nefes çekti. "Diğer ailelerin benden korkmasının bir nedeni var. Her zaman zalim ve acımasız olmakla ünlüydüm ve bu ün gurur duymadığım şekillerde kazanıldı. Ellerimde kan var, hem de çok fazla ve bu kan temizlenebilse de, yaptığım şeyleri asla unutmayacağım." Söylediği her kelimeye pişmanlık yapıyor ve ne hissettiğini, içinden geçen duyguları anlıyorum. Dove sayesinde uçurumdan düşmedim, kendimi tamamen bırakmadım.

"Eminim yapman gerekeni yapmışsındır-"

"Hayır!" Xander onun sözünü kesti. "Bunu ballandıra ballandıra anlatmaya çalışma. Eğlenmek için insanları incittim ve öldürdüm. Ondan daha iyi değildim. Damon bile yıllarca benimle konuşmadı. İnan bana, şimdiye kadar tanışmadığımıza memnun olabilirsin. O zaman keşfettiğin kardeşini sevmezdin."

Elbette Xander Rossi hakkındaki söylentileri duymuştum, sadece ne kadar doğru olduklarını ya da ne kadar değiştiğini fark etmemiştim.

"Seni bulduğuma hâlâ memnunum," diye haykırıyor Dove. "Sanırım sen de beni buldun."

"Biz de sizi bulduğumuza sevindik. Aile bizim için her şeydir," diye araya giriyor Damon. "Ve şimdi sen de bunun bir parçasısın."

"Yalan söylemeyeceğim, sizden korkuyordum, çünkü biliyorsunuz... beni kaçırdınız ve esir tuttunuz. Dürüst olmak gerekirse, hala her şey hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Henüz hakkınızda pek bir şey bilmiyorum ama umarım birbirimizi tanıyabiliriz. Eğer gerçekten ailenin bir parçası olmamı istiyorsan."

Damon, "Var ve sen zaten ailenin bir parçasısın," diye belirtiyor.

Aile. Bu kelime içimde yankılanıyor. Dove ile bir aile kurmayı hiç düşünmedim, ona olan takıntım benim için her zaman yeterli oldu. Kendi çocuğumuz olsa bile onu paylaşabileceğimden emin değilim ama bir gün Dove'un çocuk isteyeceğini biliyorum ve benim için önemli olan tek şey onu mutlu etmek. Gülümsediğini ve kahkaha attığını görmek.

Hayatındaki tüm kötülükleri iyilikle değiştirmek istiyorum çünkü o bunu hak ediyor. Onunla tanıştığım gün, kim olduğumu ya da yaralarımı nasıl aldığımı bile bilmeden bana gösterdiği nezaket. Bu onun nasıl bir insan olduğunu çok iyi anlatıyor. O beni kurtarmak için cennetten gönderilmiş bir melek.

Xander'ın telefonu çalar ve bu anı böler. "Dışarıda bir hareketlilik var, iki SUV, karartılmış," diyor ekrandan okuyarak, sonra sandalyeyi itiyor. Takım elbisesini ayarlarken gözleri kararıyor. "Gösteri zamanı çocuklar."

Başımı salladım ve kendimi Dove'dan ayırdım. Elimi onunkine koyuyorum ve onu ayakta durur pozisyona çekiyorum. Bu konuda çok gerginim ama Dove'un bunun üstesinden gelebileceğini biliyorum. O güçlü biri ve ayrıca sadece birkaç adım ötedeyim. Matteo'nun ona dokunma şansı bile olmayacak.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, kollarını ortama dolayarak, "her şey yoluna girecek. Bu bugün sona erecek." Uzaklaştığında, kalbimin bir parçasını bırakıyormuşum gibi hissediyorum.

Her şey yoluna girecek... Yerime geçerken kendime söylüyorum. Xander ve Damon kapıya en yakın yerde yerlerini alıyorlar, ben de mutfakta saklanıyorum. Dove oturma odasının ortasında durmaya devam ediyor. Bana güven verici bir gülümseme veriyor ama Matteo ayaklarımın dibinde ölene kadar onun iyi olduğuna inanmayacağım.

Odayı sessizlik kaplıyor. Silahımı çekiyorum, gerekirse ateş etmeye hazırlanıyorum. Planımız Dove'un Matteo'yu oturma odasına çekmesi. Adamlarıyla ilgileneceğiz ama en çok istediğimiz kişi o. Kalbim boğazımda atıyor. Kapı çalındı. Yüksek sesle ve gürültülü.

Bakışlarım kapı ve Dove arasında gidip geliyor.

Tanrım, lütfen... Hayatımda her şeyin yolunda gitmesi için hiç dua etmedim, ama şu anda yukarıda hangi tanrı varsa ona bunun planlandığı gibi gitmesi için dua ediyorum.

Dove kapıya doğru yürür, elini pirinç tokmağın üzerine koyar ama henüz çevirmez. "Kim o?" diye sorar.

"Ben baban. Aç kapıyı. Konuşmamız gerek," diye ısrar ediyor, sert sesi kalın ahşabın arasından süzülüyor. "Kapıyı tekmelemeden önce kapıyı aç."

"Bana zarar vermek için mi buradasın?"

"Canını mı yaktım? Hiç bu kadar gururlanmamıştım. En korktuğum adamlarımdan birini öldürdün, hem benim hem de Christian'ın adamlarından kaçtın. Beni etkiledin, Dove. Sen gerçekten benim kızımsın. Şimdi aç da medeni insanlar gibi geleceğin hakkında konuşalım."

Saçmaladığını biliyorum ama bu da planın bir parçası. Dove kapı kolunu çeviriyor ve kapıyı açıyor. Odaya doğru geri geri gider ve Matteo elinde silahla içeri girer.

"Seni aptal orospu," diye homurdanarak silahını kadının göğsüne doğrulttu.

Her şey çok hızlı oldu. Xander ve Damon Matteo'ya hamle yaparken ben de Dove'a hamle yapıyorum ve onu gafil avlıyorum. Bir silah patlıyor, sağır edici ses küçük dairede yankılanıyor ve kalbim duracak gibi oluyor.

Bir sonraki an, bedenim Dove'un çok daha küçük olan bedenine çarpıyor. Vücudumla onu koruyarak ve vurulmamış olmasını umarak onu yere yatırıyorum. Bir silah sesi daha duyuyorum ve kulaklarım çınlıyor.

Başımı eğip Xander ve Damon'a baktığımda Matteo'nun bedeni yerde hareketsiz dururken onları yerden kalkarken buluyorum.

"O iyi mi?" Xander soruyor. Ona bakabilmek için ağırlığımı Dove'un üzerinden alıyorum. Başını çevirip gözlerini açıyor ve benimkine benzer bir telaşla etrafına bakıyor.

"Ben iyiyim. O...?"

"Evet, o öldü," diye onaylıyor Damon. "Daha fazla adamı ortaya çıkmadan buradan gitmeliyiz. Az önce başka bir aileye savaş ilan ettik."

"Ve ailemi korumak için bunu yine yaparım." Xander gülümsüyor. Matteo'nun cansız bedenine bakıyorum. Bu şekilde ölmesini istemezdim ama en azından öldü. Her şeyi ortaya çıkarmak, bana hissettirdiği acının her zerresini ona hissettirmek istedim.

"İyi misin?" Dove'un sesi beni içine düştüğüm tavşan deliğinden çekip çıkarıyor.

"Ben iyiyim. Sadece gittiğine sevindim."

"Ben de," diye fısıldıyor. Bugün ölen tek kişinin öldürmeye niyetlendiğimiz kişi olmasına şükrederek bizi dairesinden çıkarıyorum.

A Yemekten sonra üst kattaki odamıza çekildik. Zane sessiz, ben de öyle. Yalnız kaldığımızda, kapı kapanıp arkamızdan kilitlendiğinde, üzerime atlıyor. Dudakları benimkini cezalandırıcı bir öpücükle buluyor, dişleri ve ısırıyor, Parmakları saçlarıma gömülüyor, çekiştiriyor, bana yaklaşmak istiyor, benimle bütünleşmek istiyor. Tişörtünü ellerimle avuçluyorum, bedenlerimiz arasında aynı yoğun ısının oluştuğunu hissediyorum. Aramızda çok fazla kumaş parçası var.

İkimiz de nefes nefeseyiz, göğüslerimiz hızla inip kalkıyor. Benimle işinin henüz bitmediğini biliyorum, hem de hiç. Uzaklaşarak, dünyam olan bir çift kahverengi göze derin derin bakıyorum. Keşke ne düşündüğünü bilseydim.

Zane'i sevmek, kalbinizin vücudunuzun dışında atmasını izlemek gibidir. Tehlikeli, tüketici ve korkutucudur. Her an, en değer verdiğiniz şeyin sizden alınabileceğini bilmektir. Çok şeye katlandım; çok şeye katlandık.

"Sana ihtiyacım var, Dove. Çıplak, sırtüstü yatmış, güzel bacaklarını iki yana açmış, bana o güzel amcığını gösteriyorsun." Her kelime arzuyla damlıyor ve omurgamdan aşağıya kırmızı-sıcak bir ısı gönderirken içim püreye dönüşüyor.

Konu seks olduğunda, bana ne yapacağımı söylemesini dinlemekten asla bıkmayacağım. Emir almak, onun merhametine kalmak beni daha çok tahrik ediyor. Emirlerine uyarak kıyafetlerimi olabildiğince hızlı bir şekilde çıkarıyorum ve bunu yaparken de seksi görünmeye çalışıyorum. Ki bu görüldüğünden daha zor.

Çırlıçiplak kalır kalmaz yatağa sürünüyorum ve ona pembe yarığımı göstermek için sırtımı kamburlaştırıyorum. Derin bir inilti odayı dolduruyor ve onun da bunu ne kadar çok istediğini bilerek gülümsüyorum.

Yuvarlanarak sırtüstü yatağa uzanıyorum ve tam istediği gibi bacaklarımı iki yana açıyorum. Zane kıyafetlerini çıkarmakta acele etmiyor ve ben de bunun her dakikasından zevk alıyorum. Bu anda farklı bir şey var, özel bir şey. Sanki omuzlarımda herhangi bir ağırlık ya da korku yokmuş gibi özgür hissediyorum.

Zane'in siki görüldüğünde düşüncelerim bir anda değişiyor ve şehvet dolu bir hal alıyor. Dudağımı ısıyorum, tüm ihtişamıyla sert çubuğa bakarken bir inilti boğuyorum. Kalın ve damarları her tarafını sarmış. Kendini birkaç kez okşuyor ve ben de ucunda boncuk boncuk biriken meniye bakarak salyalarımı akıtıyorum.

"Sikimi mi istiyorsun?" Zane yatağa doğru sürünerek soruyor. Dudaklarımı aralayarak ona cevap vermeye gidiyorum ama bana doğru eğiliyor ve alt dudağımı ısırarak beni inletiyor. "Bu bir evet mi?" Ağzıma karşı gülümsüyor ve ben ona yumruk atmak istiyorum ama bir yandan da onu öpmek istiyorum.

"İstemiyorum. *İhtiyacım var.*" İhtiyacı vurguluyorum çünkü gerçekten bir ihtiyaç gibi hissediyorum. Göbeğim zonkluyor, sadece Zane'in doyurabileceğini bildiğim bir sıcaklıkla zonkluyor. Şu anda beni becerebileceği kadar ıslağım ama gözlerindeki karanlık bakış bana hızlı bir vuruştan başka bir şey için olduğumu söylüyor. Hayır, beni kurtaracak, güzel bir şarap gibi içecek, içten dışa doğru yiyip bitirecek. Geri çekilip bana bakıyor.

"Vücuduna bir kraliçenin vücuduna tapınılması gerektiği gibi tapınmamın zamanı geldi."

Bunu ne şekilde yapacağını sormayı planlıyorum ama bacaklarımın arasına yüzüstü düşüp beni kıcımdan kavrayarak amımı yüzüne doğru getirdiğinde kelimeler ağzımın çatısına yapışıyor. Sıcak nefesi merkezime doğru yayılıyor ve ben dirseklerimin üzerine kalkıyorum, bu adamın bana ziyafet çekişini görmek için açım.

Klitorisimi dondurma külahı gibi yalamaya başladığında bu uzun sürmedi. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip yumuşak telleri çekiştirerek onu ileri doğru itiyorum. Her sert yalama orgazma doğru bir adım. Gittikçe yaklaştığımı hissedebiliyorum ve tam beni uçuruma bırakacağından emin olduğum anda geri çekiliyor ve iki parmağıyla içime giriyor.

Ona kenetlenerek kalçalarımı kaldırıyorum ve dudağımı ısıyorum, kaçmakla tehdit eden zevk iniltisini tutuyorum. Ter boncukları

Alnıma, yüzüme yapışan saç telleri. Göğsüm kabarıyor ve meme uçlarım sertleşiyor.

Buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

"Çekinme... bana nasıl hissettirdiğini söyle... neye ihtiyacın olduğunu söyle bebeğim," diye kıvrımlarıma doğru raspa yapıyor Zane, kendi arzusu sesinde net.

"Sen... Seni istiyorum." Parmaklarını yukarı doğru kıvrırken nefesim kesiliyor, sanki orgazmı içimden çekip çıkarıyormuş gibi.

"Kahretsin, Dove, yüzüme gel. **T a d ı n a** bakmama izin ver, parmaklarımı sık..." Yalamaktan klitorisimi sertçe emmeye geçiyor ve ben patlıyorum, azgın bir zevk cehennemine dönüşüyorum. Başımı yastıklara yaslayarak dokunuşunun altında inliyorum, kalçalarım titriyor, kalbim hızla çarpıyor. Göbeğim sanki kendi kalp atışına sahipmiş gibi sıkılıyor ve salıverilmem fişkırp onun yüzüne akıyor. Bu kadar hızlı dağıldığım için utanmam gerekirdi ama bu adamın ellerinde erimiş çikolataya dönüştüm.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, yukarı bakıyorum.

tavanda.

Ben daha kendimden geçmemişken o parmaklarını geri çekiyor. İnleyerek ona geri gelmesini, her şeyi yeniden yapmasını söylemek istiyorum ama o yanıma geçip yatak başlığına yaslanıyor.

"Buraya gel. Bana binmeni istiyorum," diye sertçe emrediyor Zane.

Yavaşça, jöleli bedenimi hareket ettiriyorum. Doğrulduğumda bacaklarının arasındaki kalın sikine uzanıyorum ve öne doğru eğilerek mantar şeklindeki tepesini dudaklarımın arasına alıyorum.

Anında, Zane'in parmakları saçlarıma gömülüyor ve telleri sertçe çekiştiriyor. Her çekiştirme, doğrudan merkezime bir zevk sarsıntısı gönderiyor.

"Lanet olsun, lanet olsun..."

Ona bakıyorum, siki ağzımda ve ne kadar savunmasız, ne kadar çıplak görüldüğünü görüyorum. Bu Zane, benim için dünyayı katledecek, yok edecek ve parçalara ayıracak karanlık, psikopat suçlu ve o tamamen benim. Ondan asla vazgeçmeyeceğim. *Asla.*

Aletini bırakıp bir bacağımı kalçasına atıyorum ve üzerine oturuyorum. Ellerim kendimi sabitlemek için omuzlarına doğru hareket ederken, onun elleri de kalçalarıma doğru hareket ederek beni yerimde tutuyor. Kayganlığım sert karın kaslarının üzerinde kayıyor ve kendimi kaldırarak sikiinin başını girişime yönlendiriyorum.

Bakışlarımız çarpışıyor ve ben onun uzunluğuna gömülüp kendimi ona bırakırken öylece kalıyorlar. Onu derinlerde hissedebiliyorum, çok derinlerde. Tek bir sonsuzluğa dönüştüğümüzü hissediyorum.

Bedenlerimiz bir araya geldiğinde hava cızırdıyor ve ikimiz de duraklayıp bedenlerimizi saran zevk titremelerinin tadını çıkarırken nefeslerimiz birbirine karışıyor.

"Seni seviyorum," diyorum, iç çekerek işkence gibi bir hızla aşağı yukarı hareket etmeye başlıyorum.

"Seni daha çok seviyorum," diye inliyor Zane ve başını yatağın başucuna yaslıyor. Kapüşonlu gözlerle beni izliyor, parmakları kalçalarımın gömülüyor, beni yönlendirmiyor ama sabitliyor. Şu anda bana bakışını seviyorum, sanki ben onun cenneti, ayı ve gökyüzündeki yıldızlarıymışım gibi. Sanki onun her şeyiymişim gibi.

"Kahretsin, hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim..."

"Ben de," diyorum, kalçaları yukarı doğru esnediğinde ve sikinin başı g noktama sürtündüğünde bir nefes veriyorum. Doldum, çok doldum. Onun nerede başladığını ve benim nerede bittiğimi söyleyemiyorum. Ona karşı sürtünerek, sahile vuran bir dalga gibi ileri geri hareket ediyorum.

Kalçalarımı serbest bırakıyor, elleri vücudumda dolaşıyor, etimin her santimini haritalandırıyor, ruhumun parçalarına dokunuyor. Çıldırılmış durumdayız, benzin ve ateş, şimşek ve gök gürültüsü ve etrafımızdaki dünyayı yakıp kül edeceğiz.

"Yaklaştım," diye inliyorum, başımı arkaya eğiyorum, ellerimi onun sert göğsüne koyuyorum ve ona biniyorum. Ben cam gibi milyonlarca parçaya ayrılana kadar ondan bir şeyler almama izin veriyor ve sonra bizi yuvarlıyor, benden bir şeyler alıyor, beni kızışmış bir hayvan gibi beceriyor.

Her vuruş ham ve nefesimi bir öncekinden biraz daha fazla alıyor. Zane geldiğinde ikimiz de terden yapış yapış olmuş, nefeslerimiz kesilmiş ve kalplerimiz göğüslerimizde gümbür gümbür atıyor. Zane üzerimden kalkıyor ve beni yanına çekiyor, birleşik kokularımız burun deliklerimi doldururken vücudunun sıcaklığı benimkine sızıyor.

Bu yataktan hiç ayrılmak istemiyorum.

"Sensiz ben diye bir şey yok. Sadece biz varız," diye fısıldıyor Zane saçlarıma.

"Biz. Sonsuza kadar. Her zaman için," diye mırıldanıyorum ve yarın korkacak hiçbir şeyimiz olmadığını bilerek ağır gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Saklanacak kimse yok, dikkat etmemiz gereken kimse yok. Sadece gelecek var ve şimdi çok daha parlak görünüyor.

EPİLOG

F Daha önce hiç sahip olmadığınız bir aile her şeyiniz olur. Bir yıl önce yapayalnızdım, tek başıma yaşıyordum ve beni önemsedğini düşündüğüm tek bir kişi vardı. Yalnızlık, yaşadığım şeyi anlatmaya yetmiyordu bile.

hissettim. Bir yıl sonra, yepyeni bir ailem oldu. Xander ve Damon sanki yıllar bizi ayırmamış gibi beni yanlarına aldılar. Onların da kendi aileleri var ve benim ve Zane'in mutlu haberlerini onlarla paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Zane ve ben üç ay önce küçük bir törenle evlendik. Xander benimle koridorda yürüdü ve yeğenlerim yol boyunca gül yaprakları atarken beni teslim etti.

Evli olmak flört etmekten pek farklı değil. Zane hâlâ her zamanki gibi sahiplenici, mecbur kalmadıkça beni gözünün önünden ayırmıyor.

Bu akşam haftalık Pazar yemeğimizi yiyeceğiz. Xander ve Ella, Damon ve Keira, Ivan ve Violet bu akşam buradalar.

Kardeşlerimi tanıdığımdan beri, onların eşlerini nasıl tanıdıklarına dair hikayelerini dinledim. Ayrıca çocuklarıyla tanıştım ve ne kadar acımasız bir babaya sahip olduğumuza dair sayısız hikaye dinledim.

Ayrıca annemizle ilgili bazı anıları da paylaştılar, en azından sahip oldukları birkaç güzel anıyı. Annemin en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptığını, beni sevdiğini ama kaçak bir hayatı kaldıramayacağını kabul ettim. Görünüşe göre ben ortaya çıkmadan çok önce hayatı mahvolmuş ve bundan kaçmaya çalışsa da sonunda kendi şeytanlarından kaçamamış.

Quinton yemek odasına doğru koşuyor, küçük kız kardeşi de peşinde, sevinç çığlıkları düşüncelerimi yarıp geçiyor. Xander uzanıp kızı Gia'yı kollarının arasına alıyor.

Sızlanıp onu itiyor, uzaklaşmaya ve kardeşine gitmeye çalışıyor ama Zane onu biraz daha sıkıyor ve onu tekrar bırakmadan önce sevimli yüzünü öpücüklere boğuyor. Yakında Zane ve ben olacağımıza inanamıyorum.

"Evlilik hayatı nasıl gidiyor? Sizi uzun zamandır görmemiş gibiyim," diye soruyor Violets ve kızını dizinde zıplatırken bana göz kırpmıyor.

"Evet, biliyorum. Zane beni resmen yatağa bağladı," diye şaka yapıyorum, yani yarı şaka, çünkü söylediklerim kısmen doğru. Her gece yatmadan önce sevişiyoruz. Bazen tatlı, bazen de çiğ ve tüketen bir sevişme. Bu dünyada onun bana verdiği ve gösterdiği sevgi gibi bir şey yok.

"Yani, yalan söylemiyorsun ya." Zane sırtıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Erkekler." Violet başını sallar. "Yemin ederim, asla doyamıyorlar. Ivan'a bir daha hamile kalmadan en az iki yıla ihtiyacım olduğunu söyledim."

Aptal gibi gülümseyen Ivan'a bakıyorum. Violet'e ve çocuklarına duyduğu sevgi çok derin. Violet'in bir zamanlar onun tutsağı olduğunu düşünmek çılgınca. Yine de Zane'le benim aşk hikâyemize dönüp baktığımda, ikimizin de aynı şeyden geldiğini görüyorum.

"Ivan'ın buna izin vereceğinden şüpheliyim," diyor Damon kıkırdayarak. "Evet, ben de." Violet gözlerini deviriyor.

"Sen ve Zane ne zaman bebek sahibi olacaksınız?" Damon'ın karısı Keira şarabından bir yudum alarak soruyor. Sorusu yanaklarımın alev almasına neden oluyor ve birden herkesin gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Aslında hepinizle paylaşacak haberlerimiz vardı."

"Aman Tanrım, evet!" Ella resmen sandalyesinden sıçradı. "Hamilesin, değil mi?"

Dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamayarak başımı sallıyorum. "Henüz erken, ama orada kesinlikle küçük bir fıstık var."

"Evet, benim," diye kulağıma hırlıyor Zane, dişleri lobumu sahiplenici bir şekilde ısırıyor. Yemin ederim, bebeğimiz olacağını öğrendiğinden beri daha da sahiplenici ve kontrolcü olmaya başladı.

Şu anda Xander için tetikçi olarak çalışıyor. Matteo'yu öldürdükten sonra, onun bölgesinin çoğunu ele geçirdik. Xander bana buranın sorumlusu olmak isteyip istemediğimi sordu, ama doğrusu ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden ona yönetebileceğini söyledim.

"Senin adına sevindim, Rahibe," diye haykırıyor Xander, gözleri sevinçle parlayarak. "Küçük Rossi'lerden oluşan bir imparatorluk kuruyoruz."

"Kesinlikle öyleyiz." Ella kıkırdıyor ve kocasına bakıyor.

"Bu da ne demek şimdi?" Violet sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi bakışlarını kız kardeşine dikeyyor. Ella alt dudağını ısırıyor ve mutluluktan patlayacakmış gibi görünüyor.

"Dove ve Zane için bu anı asla mahvetmek istemeyiz çünkü sizin adınıza çok mutluyuz ama Xander ve ben de yeniden bebek bekliyoruz."

"İkiniz adına çok mutluyum!" Portakal suyundan bir yudum alarak söylüyorum. Mutluluğun da ötesindeyim. Kendimi güvende, emniyette ve korunmuş hissediyorum ama hepsinden önemlisi sevildiğimi hissediyorum. Sanki sonunda evimi bulmuşum gibi hissediyorum.

Xander kıs kıs güler. "Karımın çocuğumuzla şişmiş karnı kadar lezzetli görünen bir şey yoktur." Ella'nın yüzü domates gibi kızarıyor ve başını sallayarak Xander'ın alayını reddediyor.

Xander'ın telefonu çalmaya başlar ve yeşil cevaplama tuşuna basmadan önce ekrandaki isme baktığında küfür eder.

"Senin için ne yapabilirim Luke?" diye bağılıyor telefonda.

Masanın etrafındaki tüm erkekler biraz daha dik oturur, büyük olasılıkla bir sipariş beklemektedirler. Luke bir şeyler söyler ve Xander başını sallamaya başlar. "Tamam, yanında her zaman birinin olduğundan emin ol.

Polisle herhangi bir sorun yaşamak istemeyiz ve bu kadar genç birini öldürmek zorunda kalmak istemiyorum. Bir hafta içinde bana rapor ver ve işlerin nasıl gittiğini anlat. Eğer o O zamana kadar konuşun, onu içeri getirin."

Luke başka bir şey söylüyor ve sonra Xander telefonu kapatıyor. Neler olduğunu sormak istiyorum ama dudaklarımı birbirine sıkıca bastırıyorum. Bu

Sanki biri görmemesi gereken bir şey görmüş gibi.

Damon, "Bu kulağa hiç hoş gelmedi," diyor.

"İyi değildi ama insanları hizada tutabilecek biri varsa o da Luke'tur. Her şey yoluna girecek. Bundan eminim," diyerek Damon'a güvence veriyor ve yemek devam ediyor. Yemeğimizi yiyip vedalaştıktan sonra Zane ve ben Rossi malikanesinin hemen dışındaki küçük kulübemize geri dönüyoruz.

Eve giriyoruz ve Zane bana doğru uzanıp beni kollarının arasına alıyor. Kıkırdayarak göğsüne gömülüyorum. Max bizi kapıda karşılıyor ve vücudunu bacaklarımızın arasında kıvırıyor.

Ben Christian'ın tutsağıyken, Zane onu aldı ve eskiden çalıştığım barınağa getirdi. Biz tüm bunlarla uğraşırken onu benim için sakladılar. Elimden geldiğince çabuk aldım onu. Max mırıldıyor ama şu anda kocam yüzünden kediyle ilgilenemiyorum.

Xander için çalışmaya başladığından beri kasları daha sıkı, karın kasları daha belirgin görünüyor ve cinsel dürtülerim tavan yaptığı için kendimi her gece o karın kaslarını izlerken buluyorum. Ayrıca onlara sürtünüyorum.

"Burada olacağımızı hiç düşünmemiştim. Evleneceğimizi ve çocuk sahibi olacağımızı. Planım her zaman senin hayatını yaşamana ve mutlu olmana izin vermektir. En çılgın hayallerimde bile hayatını birlikte geçirmeyi seçeceğin adam olmayı beklemiyordum."

Gözlerimi deviriyorum. "Sanki başka birini seçmeme izin verecekmişsin gibi."

Bana çocuksu bir sırtışla bakıyor. "Tuş. Doğrusunu söylemek gerekirse, eninde sonunda gitmene izin vermek zorunda kalacaktım. Bir gün birini bulacağını biliyordum."

"Evet, o kişi sendin," diye homurdandım.

Zane'in yüzü ciddileşiyor ama kot pantolonunun içindeki sikinin şişkinliğini hissedebiliyorum, önüme doğru bastırıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor.

"Burada ciddiylim." Beni yanaklarımdan kavradı. "Benim olduğuna inanmıyorum. Karım ve yakında çocuğumuzun annesi olacaksın."

"İnan buna. Bugün, yarın ve sonsuza dek seninim. Sığınakta bile seni istediğimi biliyordum. İtiraf etmekten korkuyordum ama sanırım o zaman seni sevmiştim."

"Birinin kafasına ağırlıkla vurarak sevgi gösterilmediği sürece beni kandırabilirdin." Göğsüne şakacı bir tokat atıyorum, artık korkacak bir şey olmadığı için bu kadar kaygısız olabilmemiz hoşuma gidiyor.

"Kaçmak için aklıma gelen tek yol buydu."

Kasıklarını merkezime sürtüyor, düşüncelerim dönüyor, bir anda oyunbazlıktan şehvete dönüşüyor. Ona bir ağaç gibi tırmanmaya hazırım.

"O zaman da kaçmadın, şimdi de kaçamayacaksın. Sen benim saplantım, kalbim ve nefes alma sebebimsin." Dudakları dudaklarımı buluyor ve yemin ederim dünya yok oluyor. Sadece o ve ben varız, geçmişimizin karanlığı, uzak bir anı.

Bazen hayatınızın aşkı tam önünüzdedir.

Diğer zamanlarda, pencerenizin hemen dışında saklanıp sizi uyurken izliyor.

Son.

YAZARLAR HAKKINDA

J.L. Beck ve C. Hallman, çağdaş ve karanlık romantizm yazaran uluslararası çok satan bir yazar ikilisidir.

DAHA FAZLA ÜCRETSİZ KİTAP, satışlar ve güncellemeler için bültenimize katılın.

[Kaydolun](#)

www.bleedingheartromance.com

AYRICA YAZARLAR TARAFINDAN

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

North Woods Üniversitesi

Bahis

Cesaret

Sır Yemin

The Promise

The Jock

Bayshore Rivals

Rakipler

Düşerken

Rakipler

Kaybederken

Rakipler Severken

Kuralları Yıkmak

Öpüşmek & Anlatmak

Bebekler & Sözler

Ev Arkadaşları ve Hırsızlar

KARANLIK ROMAN

The Blackthorn Elite

Senden Nefret
Ediyor Seni Kırıyor
Seni İncitiyor Seni
Pişman Ediyor

Saplantı Düeti Zalim
Saplantı Ölümcül
Saplantı

Rossi Suç Ailesi Beni
Mahkum Et Beni
Koru
Tut Beni
Koru
Beni
Evcilleşti
r Beni
Hatırla Beni

EROTİK STANDALONE'LAR

Onların Esiri

Kaçak Gelin

Onun Hediyesi

DAHA FAZLA XANDER İSTER MİSİN?

Xander, Damon ve Ivan'ın kim olduğunu merak ediyordunuz? Her birinin Rossi Suç Ailesi Serisinin bir parçası olan kendi hikayeleri var.

Birinci Kitap-Koru Beni'nin
önizlemesini okumaya devam
edin.

BİRİNCİ BÖLÜM Keira

Dairemin zemininde yatan kardeşimin cansız bedenine bakıyorum. Bundan sonra ne yapmam gerektiğini biliyorum ama hareket edemiyorum. Ayaklarım yere sabitlenmiş, kahverengi gözlerim önümdeki sahnede geziniyor. Kan var... çok fazla kan.

Alt dudagımı kendi kanımı çekecek kadar sert ısıırıyorum. Çıgılık atmayacağım. Bağıramam. Leo bana, eğer biri onun için gelirse, bir adama, arkadaşlarından birine gitmemi ve onun beni koruyacağını söylemişti ama adını hatırlayamıyorum.

Midem yuvarlanıyor, safra boğazıma yükseliyor. Yaklaşan kusmayı durdurmak için bir elimi ağzımın üzerine koyuyorum.

Kardeşim öldü.

Göğsüm sıkışıyor; ellerim iki yanımda yumruk oluyor. Kardeşim öldü. Gerçekten öldü. Bu anla ilgili birçok kez şaka yapmıştık ama cansız bedenine, boş bakışlarına bakınca bunun bir şaka olmadığını anlıyorum.

Hareket etmeye başla, diyor kafamın içindeki küçük bir ses.

Piçlerin buzdolabıma bıraktığı mesaja bakıyorum. Kelimeleri tekrar tekrar okurken yapışkan not ellerimde titriyor.

Senin için geri geleceğim.

İstemsizce titriyorum. Kardeşimin gitmemi istediği adamı bulmalıyım. İçimde beni koruyabilecek tek kişinin o olduğuna dair bir his var.

Kararsız ellerle telefonumu çıkardım ve acil durum bilgilerime gittim. Sadece bunun için küçük bir doküman oluşturmuştum. Leo bana sadece bir isim ve adres vermişti, bunun yeterli olacağını söylemişti.

Ama böyle bir şeyle birinin kapısına nasıl gidebilirim? Leo o kişinin beni anlayacağını, neden orada olduğumu bileceğini söyledi ama ben buna inanmadım... hem de hiç. Yatak odama girmeye ya da mutfakta bir dakika daha durmaya bile korkarak kapıdan çıktım ve arkamdan sessizce kapattım.

Gözlerimden yaşlar dökülüyor, yanaklarımı boyuyor. Hiç bu kadar acıyı ve kafa karışıklığını aynı anda hissetmemiştim. Ciğerlerim sönmüş gibi, ne kadar nefes alırsam alayım dolmayı reddediyor.

Merdivenlerden iki basamak inmiştim ki alt kattan gelen sesler duydum. İki adamın konuştuğunu fark ediyorum, ikisinin de aksanı Rusça olabilir. Kelimeler kulaklarımla buluşana kadar endişelenmiyorum.

"Patron kız kardeşi kendisi için istediğini söyledi, bu yüzden onu çok kötü becerme." Adamlar iri yarı, benden çok daha iri ve kesinlikle daha güçlüler. Eğer beni ele geçirirlerse, gitmiş sayılırım.

Kımlıda, Kiera! Kaslarımın gerilmesini durdurmaya çalışırken kardeşimin sesi kafamı dolduruyor. Buradan çıkmak zorundayım. Beni yakalarlarsa... Bu düşünceyi kök salmadan önce uzaklaştırıyorum.

Ayaklarımla izin verdiği kadar yumuşak bir şekilde, parmak uçlarımla merdivenden uzaklaşıyorum. Ayakkabılarımla çıkarıyorum ve çoraplarımla merdivenleri çıkmaya başlıyorum. Dışarıya yakın durarak, merdivenlerin ortasından yukarı bakmaya karar verirlerse beni göremeyeceklerinden emin oluyorum.

Dudağım dişlerimin arasına sıkışmış halde, boğazımdan kopmak isteyen çılgılığı tutuyorum. Korku beni tüketiyor, kaslarım kaskatı kesiliyor ama ilerlemeye devam ediyorum. En üst kata kadar yürüyorum ve acil durum merdivenlerinden aşağı iniyorum.

Güvende olacağım, bakışlarından saklanacağım, bir sır olarak geçip gideceğim. Adımlarımı ikişer ikişer atarken tüm vücudum titriyor, gözlerim birkaç saniyede bir omzumun üzerinden geçerek tökezlememe neden oluyor. Parmaklıklara çarpınca kaburgalarım batıyor. Daha dikkatli olmalıyım yoksa yakalanacağım.

Merdivenlerden inmeyi başardığımda rahatlayarak iç çektim. Üniversitede daha ilk yılımdayım. Parti yapıyor, yaşlılarımla takılıyor olmam gerekiyordu, ölü kardeşimin cesedini keşfetmem ya da beni patronlarına sürüklemek isteyen iki canavardan kaçmam değil. Onlardan biri tarafından saldırıya uğradığım görüntüsü zihnimde titreşiyor.

Hayır. Kendimi sakinleştireceğim. Tam oradayım, kontrolümü kaybetmenin eşiğindeyim. Ağlamak, çılgılık atmak, bağırarak istiyorum ama bunların hiçbirinin olmayacağını biliyorum. Apartmanın arka kapısını iterek sokağa doğru koşuyorum, sırt çantam hala sırtımda ağır bir şekilde duruyor.

Caddeden aşağıya doğru koşuyorum ve durup nefes almaya karar vermeden önce bir grup ağacın arkasına saklanıyorum. Konu koşmak olduğunda küçük bacaklarım bana hiç yardımcı olmuyor. Cep telefonumu çıkarıp haritaya adresi giriyorum.

Ekranda çalıştığını onaylayan küçük bir simge beliriyor. Ağaca yaslanıp yüklenmesini bekliyorum.

Telefonumu takip ederler mi? Kardeşim için onlar kim? Kafamın içinde onlarca soru dönüp duruyor. Ona veda bile etmedim. Bakışlarım telefonuma kaydı. Harita nihayet yüklendi.

Korku damarlarımda dolaşiyor. Umarım göreceğim kişi benden daha çok şey biliyordur. Aksi takdirde, mahvoldum.

O uğursuz adamlar tarafından yakalanma fikri beni daha hızlı hareket ettiriyor. Haritam yeri Gece Vardiyası diye bir yer olarak gösteriyor.

Sonsuz gibi görünen bir süre yürüdükten sonra binaya varıyorum, gözlerim binanın üzerinde geziniyor. Öfkeyle çenemi sıkıyorum.

Burası bir striptiz kulübü.

Ön cama yapıştırılmış bir tabela var.

ŞİMDİ İŞE ALINIYOR: BÖLGEDEKİ EN İYİ STRIPTİZCİLER.

Ağzım kurudu. Kardeşim beni neden striptiz kulübüne gönderdi? Bu bir tür hastalıklı şaka olmalı... benden intikam almak için bir şans.

Ölüm mü? Titreyerek, içeri girme fikrinden korkmaya başlıyorum. Kime soruyorum ve ya gitmemi söylerlerse? Soğuk bir esinti içime doğru eserken kollarımı kendime sarıyorum.

İçeri gir, daha önceki aynı ses talep ediyor. Biraz aklımı kaçırdığımı biliyorum, hatta kafamın içinde bir şeyler duyduğum için daha da fazla, ama bu bedenimin uyarısı - bedenimin beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlama şekli çünkü çok korkuyorum.

Ayaklarımı betonun üzerinde sürükleyerek metal kapıyı kavıyorum, kapının soğuğu içimdeki tüm sıcaklığı dağıtıyor.

İlk kapıyı açıyorum, sonra bir ikincisini, ayaklarım kendi kendine hareket ediyor. Rüzgârda savrulan lanet bir yaprak gibi titriyorum. Zamanı geri sarmak ve kardeşimin hayatta olduğu ve benimle şakalaştığı bu sabaha geri dönmek istiyorum.

Ayaklarım hareket etmeyi bıraktığında barda olduğumu fark ettim. İçerisi düşündüğüm kadar kötü değil. Odanın uzak tarafında, etrafında geniş bir oturma alanı bulunan büyük bir sahne ve solda uzun bir koridor var.

"Eğer patronu arıyorsanız, ofisinde."

Dudaklarımı endişeyle yalayarak korkumun bir kısmını yutuyorum.

"Ne taraftan?" Sözcükleri zar zor çıkarıyorum. Önümdeki kadın merakla bana bakıyor, ela gözleri benimkileri delip geçiyor. Benden on yaş büyük görünüyor, yüzü makyajla süslenmiş. Kıvrımlı vücudunda neredeyse hiç kıyafet yok. Göğüsleri neredeyse üstünden düşüyor ve tişört -tişört bile denebilirse- sadece karnının yarısını örtüyor.

Eğer mayo giyseydi, daha fazla derisini kapatırdı.

"Koridorun sonunda, şu tarafta." Başparmağını sol taraftaki koridora doğru uzattı. "Sonuna kadar takip et ve sola dön. Ofisinin önünde duran iri bir adam göreceksiniz, işte o zaman başardığınızı anlayacaksınız." Gizemli kadın sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Yola çıkarken bacaklarım titriyor, bilinmeyen korkusu omurgamı sarıyor. Neyin içine girdiğimi bilmiyorum. Mekâna bakılırsa, kadınlar nesneden başka bir şey değil ve ben kimse için bir nesne olmak istemiyorum. Bırakın dokunulmayı, bakılmak bile istemiyorum.

Tekrar, kardeşimin beni neden buraya gönderdiğini sorguluyorum.

Loş koridorda yürürken çok sayıda ahşap kapının önünden geçiyorum. Birkaç inilti ve çığlık beni daha hızlı koşturuyor, ayaklarım zeminde kayıyor. Koridorun sonuna geldiğimde sola dönüp duruyorum. Tam önümde bir kapı var ama dışında duran bir adam yok.

Doğru yerde miyim?

Kapıdaki oymalı harflerin izini sürüyorum.

DAMON ROSSI.

Yavaşça göz kırpıyorum. İsminin altında tek bir kelime var:

BOSS.

Midem çalkalanıyor ve kendimi ayakta tutmak için elimi kapıya daha sıkı bastırıyorum. Bayılacağım. Bunu biliyorum. Bugün beni sınırlarımın ötesine itti. Aklımı kaçırarak kadar korkuyorum ve gidecek başka yerim yok. Sanırım eve dönüp öldürülebilirim ya da daha kötüsü o piçler tarafından yakalanabilirim. Ya da... Kendimi toparlayıp ofise girebilir ve Damon Rossi'nin kardeşim için kim olduğunu öğrenebilirim. Sakinleştirici bir nefes alarak pirinç tokmağı tutup yavaşça çeviriyorum, sonra kapıyı iterek açarken nefesimi tutuyorum. Lanet olası şeyden hafif bir gıcırta sesi çıkıyor. Bir an sonra nefesimi veriyorum ve kafamı içeri sokuyorum.

Kendimi kapana kısılmış bir tavşan gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Kötü bir şey olmak üzereymiş gibi.

Kalbim hızla atıyor ve avuçlarım terliyor. Sanki davetsiz bir misafir gibiyim ama kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyorum. Kardeşim güvende olmayacağını düşünseydi beni buraya göndermezdi, değil mi? Damon'ın kim olduğunu öğrenmem gerektiği gerçeği beni ilerlemeye itiyor. Sırt çantamın omzumdan kaymasına izin veriyorum ve onu masanın önündeki sandalyeye bırakıyorum.

Parmaklarım maun ağacının üzerinde geziniyor ve odanın içinde dolaşıyorum. Buranın bir erkekliği var.

Karanlık ve tekinsiz, tütün ve viski kokuyor. Masasının üzerinde dosyalar duruyor ve her dosyanın önünde kızların isimleri yazılı. Sırf merakımdan bir tanesini açıyorum ve çok kışkırtıcı bir pozisyonda çıplak bir kadın resmi gördüğümde nefesim kesiliyor, hemen kapatıyorum.

Bakışlarım masanın altındaki çekmeceye düşüyor. Burnumu sokmamam gerektiğini biliyorum ve ne aradığımı gerçekten bilmiyorum ama bir şey arama ihtiyacı hissediyorum... herhangi bir şey. Kulpuna uzanıyorum ama çekip açmaya çalıştığımda kilitli olduğunu fark ediyorum.

Hayal kırıklığı içinde odaya baktığımda, burada bulabileceğim başka bir şey olmadığını fark ediyorum. Masanın etrafından dolaşıp kanepeye oturmak üzereyken etrafımdaki havanın değiştiğini hissediyorum.

Havayı bir sıcaklık dolduruyor... karanlıkla karışık aydınlık.

Kalbim dakikada bir milyon mil hızla atıyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bir canavardan kaçtım ama başka bir canavar tarafından tuzağa düşürüldüm.

Arkamda birinin sesini duyduğumda donup kaldım, hareket edemeyecek kadar korkmuştum. Keskin bir nefes çekiyorum. Ciğerlerimi acıtıyor ama boğazımdan çıkmak üzere olan tiz çığlığın oluşmasına yardımcı oluyor. Üzerimde bir el hissediyorum ve bu bir erkeğe ait. Dokunuşundaki sertlik affedilir gibi değil; sanki kızgın ve beni cezalandırmak istiyor.

Çığlığım ortaya çıkamadan, yüzüstü kanepeye itildim. Artık tam bir panik modundayım. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama o iri bedenini benimkine yaslayarak hareket etmemi imkânsız hale getiriyor. Kavrayışı acımasız ve kıcıma sert bir şeyin bastırıldığını hissettiğimde nefesim kesiliyor.

Hayır. Hayır. Hayır.

"Genelde kadınları burada sikmem ama madem ofisimle bu kadar ilgileniyorsun, sanırım sen sikime binerken ben de seni gezdirmeliyim."

Gözlerim kapanıyor ve vücudum donuyor. Kardeşim beni tecavüze gönderdi. Gözlerim yaşıyor. Yoga pantolonum bacaklarımdan aşağı yırtılıyor ve minderin derinliklerine gömülürken titremeye başlıyorum. Bu anın bitmesini istiyorum. Yanaklarımdan içini ısıyorum. Kanın bakır tadı ağzımı dolduruyor ve ben onun acılığına odaklanıyorum.

"Eğer işi istiyorsan, bu kadar gergin olamazsın. Kimse bir tahta parçasını becermek istemez," diye fısıldıyor karanlık bir ses saçlarıma doğru.

Tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor. Onun derin, ağır sesini bir daha aklımdan çıkarabileceğimden emin değilim...

İKİNCİ BÖLÜM

Damon.

Bu kaltak neden bu kadar gergin?

Bu kadar gergin olacaksa striptiz kulübümde bir kız çalıştıramam. Sırtı eğik bile değil ve çok rahatsız görünüyor. Yine de bunu göndermek yazık olur.

Belki de elde edilmesi zoru oynuyordur. Sırıtiyorum. Zoru oynamalarına bayılıyorum. Ne kadar sert o kadar iyi.

Esnek yoga pantolonunun bel bandına uzanıyorum ve kabaca aşağı çekiyorum. Altımda inliyor ve yine bunun bir rol olup olmadığını merak ediyorum. Bu

rol yapmak zorunda. Kimse buraya gelmez, özellikle de bir kadın, sikilmeyi beklemeden. Kaya gibi sertleşmiş sikimi göt yanaklarının arasına sürterek ne istediğimi açıkça belli ediyorum.

Güzel bir vücudu, dolgun bir poposu ve kalçalarında ona vururken tutunabileceğim kadar et var.

"Biliyor musun, ofisime gizlice girip beni bekleyen biri için... elde edilmesi gerçekten zoru oynuyorsun. Böyle mi hoşuna gidiyor?" Parmaklarımı saçlarına geçirip kulağını ısırıyorum ve kelimeleri hırıldayarak söylüyorum. Cidden sinirlenmeye başlıyorum.

Vücudunun etrafına uzanıyorum ve bir elimi külotunun ön kısmına sokuyorum. Amını ıslak ve hazır bulmayı beklerken, yumuşak, sıcak klitorisini kuru bulduğumda şaşıyorum. Beni sikmek için burada değil. Çok yazık. Umarım onu öldürmek zorunda kalmam.

Okumaya
devam et Koru
Beni

